ZEYNEP SEY

SOLUCAN III

VEDA

EPHESUS

ZEYNEP SEY

SOLUCAN - III

VEDA

Nehir çektiği onca acıya rağmen, umudunu yitirmemeyi başarmıştı. Hayatının en güzel günlerini yaşadığını düşünmeye başlamışken, Kıvanç'ın çok sevdiği, vedasız bir gidenin ardından her şey bir anda değişiverdi.

Umudunun, karıştığı acıya veda etmesini dileyen Nehir, hiç beklemediği bir anda bu kez çok daha önemli bir soruya cevap vermek zorunda kaldı:

"Aşkın için ölür müsün?"

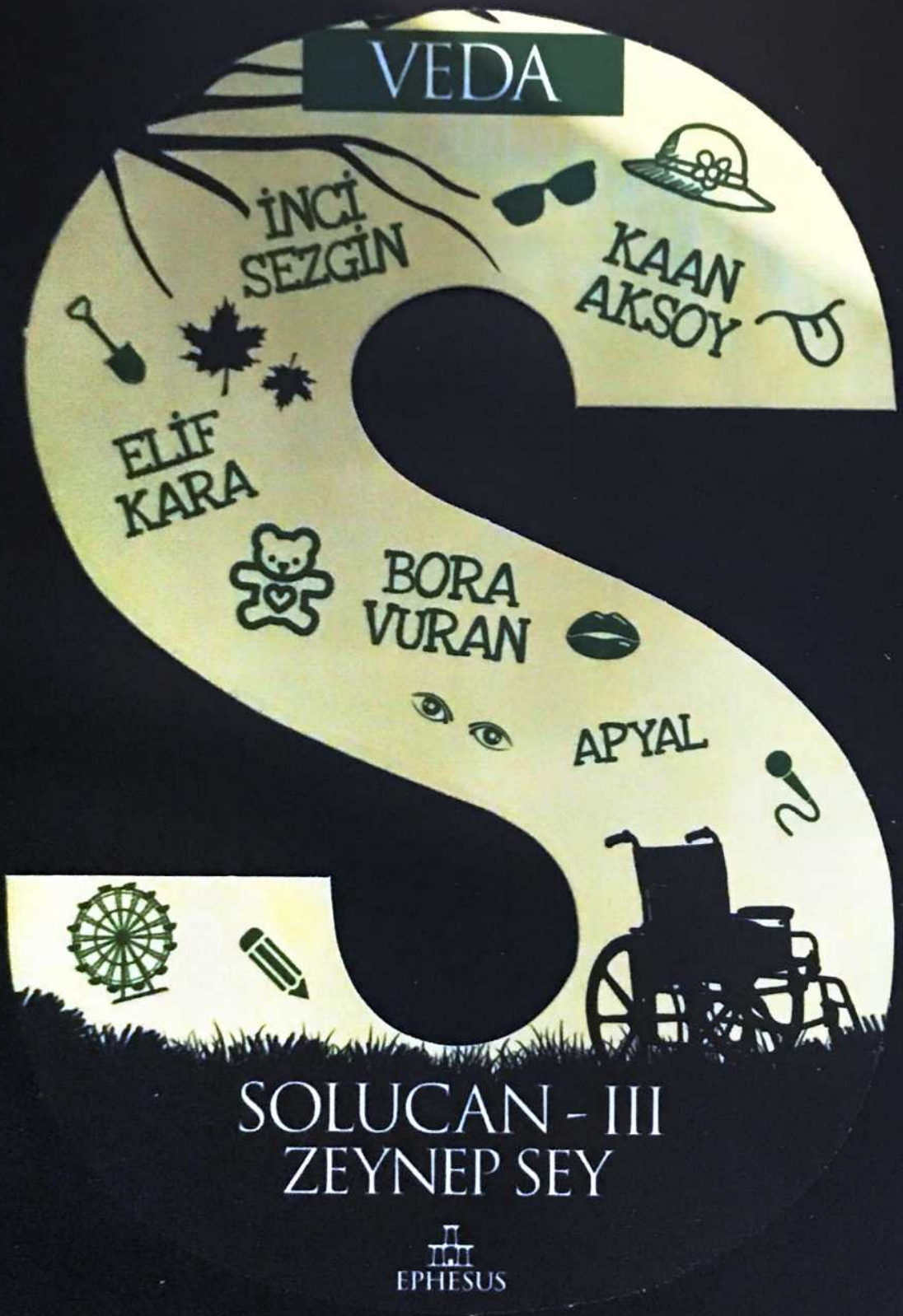

www.ephesusyayinlari.com

9 786059 232654

Onu tanıdığımda maviydim ve o da siyahtı. Ona doğru çekilerek, onun siyahlığına hayran kalarak geçirdiğim günlerin sonunda griye karışmıştım. Siyahlığını korumaya devam ederken, beni kendi siyahlığına bulaştırmadan maviliğime itmek için elinden geleni yapmıştı. Griye karışan mavim, karıştığı griye veda ettiğinde ise bu sefer de o kendi rengini yitirmişti. İmkânsızmış gibi dursa da sarıya bulanmıştı siyahı ve o, artık hüznün rengiyle nefes alıp verir olmuştu. Vedasız gidenlerin ardında kalan o, hüzne bulanmıştı ve benim onu bulandığı hüznünden çekip kurtarmama bile izin verememişti.

EPHESUS

SOLUCAN - III

ZEYNEP SEY

EPHESUS

SOLUCAN III

VEDA

EPHESUS®

Karıştığı acıya veda etmiş, umudu olan herkese...

1

Tenimi yakan güneş, ruhumda gezinerek kulaklarıma dolan dalga sesleri ve onlara eşlik eden ferahlatıcı rüzgâr... Şu anda bu kadar mutlu ve huzurlu olmamın sebebi bu üç şeyden başkası değildi. Tenimi okşayan rüzgârın ve yakan güneşin yanı sıra kulaklarıma dolan dalgaların ve cıvıldayan kuşların sesleri, kapalı gözlerimin başka diyarların düşlerine ortak olmasını sağlıyordu.

Okul bitmişti, yaz tatilinin on dokuzuncu günündeydik ve ben son on dokuz günümü, Irmak, Deniz, Batu ve Cem'le geçirmiştim. Hayatımdaki çoğu şey tıkırında ilerliyordu ve ben mutluydum. Yaşanan onca şeye rağmen hâlâ umutlu ve mutluydum.

Son on sekiz gündür Kıvanç'ı canlı olarak hiç görmemiştim. Selen'in ruh sağlığı ve rehabilitasyon merkezine kapatılmasından sonra Kıvanç'ın babası, Kıvanç ve Bora'yla daha fazla ilgilenir olmuştu. Söylenilenlere göre Kıvanç her yaz ya arkadaşlarıyla ya da tek başına yurt dışına tatile çıkıyordu; bu yaz, arasını yeni yeni düzeltebildiği babası ve evden dışarıya yeni yeni çıkabilen Bora ile Fransa'ya tatile gitmek istemişti, gitmişti de... Hem de bana söylemeden! Benden izin alsın, tarzı bir şey tabii ki beklemiyordum ama insan hiç olmazsa, Nehirciğim, ben ailemle Fransa'ya gideceğim, gel seninle son bir kez sarılalım, falan demez miydi? Ah, evet! Bu insan Kıvanç Vuran ise tabii ki de demezdi.

Son on sekiz gündür ne hikmetse beyefendi beni hiç aramıyor ve benim aramalarımı da açmıyordu. Mesajlarıma sadece üç kez döndüğünü ve görüntülü aramalarımı sadece iki kez kabul ettiğini düşündükçe, sinirlerim tepemde toplanıyordu. Özlemimden kafayı yiyebilirdim, buna inancım tamdı fakat bu, beyefendinin hiç ama hiç umurunda değildi.

"Kalk kız, soğan doğra." dedikten sonra, "Ehehehe..." diyerek gülen Deniz, gözlerimi açmama ve ona öfkeyle bakmama sebep oldu.

"Bu espri bayat." dedim öfkeyle. "Hem de epey..."

Deniz, esprisine ettiğim lafa karşılık omuz silkti ve yanımdaki şezlonga yüzüstü uzanarak, kollarını çenesinin hemen altında çaprazlayıp ıslık öttürmeye başladı. "Hişt, yavrum! Hepsi senin mi be?" diye abazalaşarak sorduğunda ise uzandığım şezlongda doğruldum ve etrafımıza bakındım.

Etrafımızda kumdan kale yapan Cem, vücuduna güneş kremi süren Irmak ve uzandığı şezlongda kitap okuyan Batu'dan başka kimseyi göremeyince, daha da öfkelenerek, "O lafı Irmak'a mı attın lan sen?" diye sordum.

"He, Irmak'a attım." dedi düz bir sesle. "Aptal mısın kızım sen? Irmak'a neden laf atayım ben?"

Şezlonga tekrar uzandım ve gözlerimi kapatıp, "Kime attın öyleyse?" diye sordum.

"Etrafımızda bizim tayfa dışında kimse yok. Flörtleşebileceğim kimseyi bulamayınca, ben de kendi kafamda seksi kızlar yarattım, onlardan birine laf attım."

Deniz'in acınası haline karşılık dilimi şaklatıp, "Hasta ruhlu pis sapık!" dedim.

O ise "Sus ulan." deyip ıslık öttürmeye devam etti.

Bir süre daha öylece uzandıktan sonra sıkıldığımı hissedince, gözlerimi tekrar açarak uzandığım şezlongdan doğruldum ve birkaç gün önce uçlarını kestirdiğim saçlarımı bir saat önce bağladığım tokamdan kurtardım. Batu'nun keyfini bozmak veya Irmak'ın yanına giderek güneş kremini nasıl sürdüğünü mal gibi izlemek istemediğimden, Cem'in yanına doğru ilerledim.

Yanında dikildiğim birkaç dakikaya rağmen varlığımı fark etmediğini anlayınca, eğlenmek amacıyla kendimi, Cem'in büyük kumdan kalesinin üzerine attım. Kumdan kalesi yıkılırken, Cem'in acı dolu feryadı bizden başka kimsenin olmadığı sahilde yankılandı.

"Olamaz!"

Eski Türk filmlerinden fırlamışçasına tepkiler veren Cem'e şaşkınlıkla bakakaldım.

"Hayır!"

Kelimelerin hecelerini uzatarak ve ağzını garip garip eğerek konuşması beni daha da şaşkına çevirirken, en sonunda gerçek dünyaya dönmüş olmalı ki bir anda ciddileşti ve saçlarımın kökünden tuttu.

"Sahile geleli bir saatten fazla oluyor ve geldiğimizden beri denize hiç girmedim, o kuleyi yapmakla uğraştım. Bu da demek oluyor ki o yıktığın kuleye ben tam bir saatimi verdim. Söyle bana, neden kulemi yıktın, ulan insafsız!"

"Sakin ol Cem!" diye ürkek bir şekilde konuştuğumda, sakinleşir sandım fakat öyle olmadı. Saçımı çekmeye devam etti.

"Söyle, ben şimdi ne yapayım sana?"

"Abartma Cem!" diye konuştu Irmak.

Nihayet saçlarımı ellerinden kurtarabildiğimde ise kumun üzerinden doğruldum ve bağdaş kurarak Cem'in

karşısına oturdum. Böyle bir tepki vermesini hiç beklemediğimden, oldukça şaşkındım.

"Seni bir şartla affederim." dediğinde, beklenti dolu bakışlarımı ona diktim. "Kuleyi tekrar yapabilmem için bana yardım edeceksin."

Sözünü bitirir bitirmez sırıttı, ben de sırıttım ve "Olur." diye heyecanla koştum.

Irmak, sanki biraz önce tartışan biz değilmişiz gibi rahat bir tavırla kumdan kale yapan Cem ve bana şaşkınlıkla bakarken, Deniz'in, "Kaç yaşındasınız siz yahu?" diye sorduğunu duydum. Bakışlarımı Cem'in nereden bulduğunu bilmediğim oyuncaklarından çekip Deniz'e çevirirken, Deniz, "İyi ki burada seksi hatunlar yok, olsaydı yeminle rezil olmamak için kafamı deve kuşu misali şu kuma sokmuştum." dedi.

Tam Deniz'e laf sokmak amacıyla bir şey söyleyecektim ki omzumda hissettiğim el ile kelimelerimi yutmak zorunda kaldım. Başımı kaldırdığımda, omzumdaki elin ve yanımdaki bedenin sahibini gördüm.

Batu, hemen yanıma oturup, yeşil kovanın içine benim kazdığım kumları doldurmaya başladığı sırada, "Büyük bir kale yapmalıyız." diye kendi kendine mırıldandırırcasına konuşunca, gülümsemeden edemedim.

Hemen sonrasında Deniz'e dönüp dil çıkardığımda, bizi onaylamadığını belli etmek amacıyla başını iki yana salladığını gördüm.

Cem, Batu ve benim, büyük bir kale yapmak için uğraştığımız uzun bir sürenin sonunda, "Denize gireceğim ben, gelmek isteyen var mı?" diye sordu Irmak. Hiçbirimizden ses çıkmayınca, umursamazca omuz silkti ve sonra oturduğu yerden kalktı.

"Dur kız, ben de geleyim, şu zekâ yaşı küçüklerle aynı ortamda bulunmamış olurum hem." diyen Deniz ayağa kalkıp Irmak'ın peşine düştü.

Cem, dilini şaklattıktan sonra, "Zekâ yaşı küçükmüş... Sanki onunki kaç!" diye söylendiğinde, kaşlarımı çattım.

"Deniz'le aranızda bir şey mi yaşandı, ne bu öfke?" diye sorduğumda, başını beni onaylarcasına salladı. Başını sallarken utanmış gibi görünüyordu ve bu, kaşlarımı daha da çatmama sebep olmuştu.

Merakla, "Ne oldu?" diye sorduğumda, sertçe yutkundu ve "Biz... Öpüştük." diyerek cevapladı sorumu.

Gözlerimin yuvalarından fırlayacakmışçasına büyüdüğü sırada Cem başını utançla eğmişti. Şaşkınlığımı biraz olsun üzerimden atabildiğimde, bakışlarımı Batu'ya çevirdim, o da en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Ciddi misin sen?" diye soran Batu'nun ardından tekrar Cem'e çevirdim bakışlarımı. Eğdiği başını kaldırdı ve bir bana bir de Batu'ya uzun bir süre boş boş baktı, ardından da kahkaha atarak kuma attı kendini.

"Yüz ifadeniz..." dedi kahkaha atarken ve eş zamanlı olarak kumun üzerinde yuvarlanmaya başladı. "Ah, karnım ağrıyor." diye devam ettiğindeyse karnını tutmaya başlamıştı.

Gerçeği idrak edebildiğimde öfke duygusu koşarak beynime hücum edince, avucuma doldurduğum kumu hâlâ kumun üzerinde yuvarlanmakta olan Cem'e doğru attım.

Aptal şey!

"Siz beni güldürdünüz ya... Allah da beni güldürsün. Ben de sizi güldüreyim, e mi? Hep biz gülelim." diyen Cem kahkaha atmaya devam ederken, yine aniden atmaya başladığı kahkahalar sebebiyle ben de gülümsedim.

Cem ne zaman kahkaha atsa, ister istemez gülümsüyordum çünkü kahkaha attığı zaman yüzünün şekli gerçekten komik oluyordu.

"Şimdi dalga geçmeden cevap ver." diyen Batu'nun ardından, Cem nihayet kahkaha atmayı kesti ve biraz önce yuvarlandığı kumların üzerinde doğruldu.

"Tartıştık birazcık." dediğinde, şaşırmadan edemedim.

Deniz ve Cem tartışmıştı, öyle mi? Kıyamet mi yaklaşıyordu ne?

"Neden ki?" diye sormayı akıl edebildiğimde, Cem omuz silkerek, "Saçma bir sebep, boş verin." dedi.

Okulun kapanmasından bu yana hem saçları hem de sakalları epeyce uzamış olan Deniz'in bizlere doğru geldiğini görünce, "Cem'le niye tartıştınız?" diye sordum.

Deniz, bir anda gülmeye başladığında tam dudaklarını aralıyorken, Cem o sırada oyuncak küreğinin tekini ona doğru fırlattı. "Bunun motorunun üstüne..." Sustu ve kahkaha attı. "Yi beni Rabia, yazdım."

"Yi beni, mi?" diye sordu Batu.

Deniz kahkaha atmayı kesip, "Sonra bunun fotoğrafını çektim, fotoğrafı Instagram'a koyup üstüne bir de fotoğrafa Rabia'yı etiketleyince..." diye ekledi ve tekrar kahkaha atmaya başladığında gerisini zaten hepimiz anlamıştık.

Rabia köpürmüş olmalıydı.

"Hadi eve gidelim, sıkıldım ben." diye çocuksu bir tavır takınan Cem'den sonra ben de yorgun olduğum için eve gitmek istediğimi söyleyince, "Irmak! Hadi eve gidiyoruz." diye bağırdı Batu.

--

WhatsApp'ıma girer girmez, Kıvanç'ın en son ne zaman çevrim içi olduğuna baktım. Daha doğrusu bakamadım

çünkü en son ne zaman çevrim içi olduğu yazmıyordu. Kaşlarım çatılırken, beynime vücudumdaki tüm kanın hücum ettiğini sandım. Öfkem her geçen saniye artarken, parmaklarımı hareket ettirdim.

Neden en son çevrim içi olduğun saati göremiyorum?

Her zamanki gibi uzun bir süre boyunca cevap gelmedi, ben de o süre zarfınca alt dudağımı dişledim sinirle. Yatağıma boylu boyunca uzandım ve çevrim içi olmasını bekledim. Yaklaşık yirmi dakika sonra çevrim içi olduğunu görünce ise kalbim tekledi. On saniye kadar çevrim içi kaldıktan sonra diğer zamanlarda yaptığı gibi uygulamadan çıkmak yerine, beni epeyce şaşırtarak mesajıma cevap vermek için yazmaya başladı.

Senin sorunun. Bunu neden bana soruyorsun?

Neden öfkeli ve soğuk bir şekilde cevap vermişti? Bilmeden yine aptalca bir şey mi yapmıştım? Bu çocuğu anlamak gerçekten çok güçtü.

Son görülmeni kapatmış olabilir misin?

Mesajımdaki yüksek dozdaki kinayeyi umarım anlardı!

Bir süre hiçbir şey yazmayarak çevrim içi kaldı. Yoksa... Orada kendine yeni birini mi bulmuştu?

Olabilirim.

Cidden sinir bozucu davranıyordu.

Derin bir nefes aldım. Eğer sormasaydım içimde kalırdı, bu yüzden sormaya karar vererek, hemen yeni bir mesaj yazmaya başladım.

Kendine yeni birini mi buldun? Neden bana böyle davranıyorsun?

Yeni biri mi? Ciddi misin sen? Lan, bir aydır dudaklarım kurudu kimseyle öpüşmedim diye! Gelmiş bana yeni birini mi buldun diye soruyorsun!

Öyleyse neden böyle davranıyorsun?

Çünkü sana sinirliyim ve döndüğümde bunun bedelini ağır ödeyeceksin.

Bedeller, bedeller, bedeller...

Dalga geçerek yazdığım mesajın ardından yumuşar sanmıştım fakat hiç de öyle olmadı. Yumuşamak yerine yine çevrim dışı oldu.

Öfkelenerek ayaklarımı yatağıma vurdum ve bir süre öylece tepindim. Anlayamıyordum ve sanırım anlayamayacaktım da...

Acaba onu sinirlendirecek ne yapmıştım yine?

--

Hafta sonu yine kargalar bile kahvaltısını yapmadan önce sahile inmek için toplanmıştık. Her zamanki gibi Salim amca yerine otomobili Batu sürüyordu ve ben de onun hemen yanında oturmuş, otomobilin içindeki sessizliğimizi bozan şarkıyı söylüyordum.

Şarkının nakarat kısmını bağırarak söylemeye başlamamla arka koltukta oturanlardan birinin kafama vurması bir oldu.

"Allah'ını seversen acı bize ve sus!" Deniz'in yalvarışından sonra sustum çünkü haklılardı, sesim gerçekten de kötüydü. Sessiz kaldığım kısa bir anın sonunda, Deniz ona bozulduğumu anlamış olmalı ki "Tamam, tamam, hadi söyle." dedi.

Omuz silkerek, "Yok, söylemeyeceğim." dedim.

"Söylesene kızım!" diye öfkeyle konuştuğunda, yine ruh halimi bir anda değiştirdim ve tekrar biraz önceki neşemle birlikte şarkıyı söylemeye başladım.

Müzik kesilene kadar şarkıyı bağıra bağıra söyledim; bittiğindeyse sırıtarak arkamı döndüm ve gördüklerim karşısında âdeta buz kesildim.

Deniz, Irmak ve Cem, kulaklarına kulak tıkacı tıkamışlardı! Tamam, sesim güzel değildi fakat bu muameleyi görecek kadar da kötü değildi ki yahu!

"Hain pislikler!" diye bağırıp önüme döndüm ve Batu'ya baktım. Kulağında onlarda olduğu gibi tıkaç yoktu. O an, onu bir kez daha sevdim.

"Hadi." diyerek otomobili durduran Batu'dan bakışlarımı ayırıp inmek için kapıyı açtım.

Hepimiz otomobilden indikten sonra Deniz kolunu omzuma attığında, "Bırak! Küsüm ben sana." dedim, bunun üzerine Deniz dişlerini göstererek güldü ve kolunu omzumdan çekti.

Cem bana yetişerek iki kolunu da arkamdan boynuma doladığında, onu ittirip, "Sana da küsüm!" diye bağırdım.

Cem, boynuma doladığı kollarını kendine doğru çekerken, "... ama Nehir! Kulaklarımı seviyorum ben." diye mırıldanınca, daha da sinirlendim.

Batu dâhil hepsini arkamda bırakıp hızlı adımlarla yürümeye başladığımda, arkamdan kahkaha attıklarını duymuş olsam da onları umursamadım. Çok kısa bir süre sonra sahilin giriş kapısına geldiğimde, iki tane iri yapılı adam önümü kesti. Kaşlarımı çattım çünkü önceki günlerde bu tarz bir şey yaşamamıştım.

Biraz sonra Batu yanımda belirdi ve tek kaşını kaldırarak, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Nehir Aksoy?" diye sorarcasına konuştu sarışın adam.

Hâlâ bir Aksoy olduğumu hatırlayınca, "Benim." dedim ve adam bana başıyla selam verdikten sonra kapıdan geçmem için yolu açtı.

Her ne kadar biraz önce olan şeyin anlamını merak etsem de bir şey demeden adımımı attım ve içeriye girdim. Hemen arkamdan Batular da girecekken, adam bu sefer de onların önünü kesti.

"Bugün sahile sadece Nehir Hanım'ı alabiliyoruz."

Irmak öfkeyle, "Bilmem farkında mısınız ama burası bir sahil ve sahiller halka açık yerlerdir." dediğinde, başparmağımı kaldırarak ona devam etmesi için gaz verdim. "Ne demek sadece Nehir Hanım?"

"Sahil bugünlük halka açık değil, Kıvanç Bey öyle emretti."

"Ne?" diye şaşkınca konuştum, diğerleri de en az benim kadar şaşırmışlardı.

"Kıvanç Bey sizi şezlongların yanındaki kafede bekliyor. Lütfen, benimle gelin."

Sarışın adam bana yolu gösterdiğinde, kararsız bakışlarımı Batu'nunkilerle buluşturdum. Gitmem için işaret verdiğinde, başımı salladım ve onlara el sallayıp adamın peşi sıra yürümeye başladım.

Kıvanç Türkiye'ye dönmüştü ve biraz sonra onu canlı olarak görebilecek, onun kokusunu alabilecektim. Bu gerçek, kalbimi pırpır ettirirken, Irmak'ın bağırışıyla aptalca sırıttım.

"Ulan milletin sevgilisi sinema, otel, kafe falan kapattırırken, Nehir'inki resmen sahili kapattırmış!"

2

Sorun şuydu ki Kıvanç benim sevgilim değildi. Evet, ilişkimizin hâlâ bir adı yoktu ve dolayısıyla da Kıvanç ve ben hâlâ sadece takılıyorduk.

"Bu taraftan..."

Sarışın adamın uyarısıyla adımlarımın yönünü değiştirdim ve işaret ettiği yöne doğru yürümeye başladım.

Batu'ya güvenerek adamların peşlerine takılmıştım takılmasına da... Ya bu adamlar bana zarar vermek isteyen kötü adamlarsa? Ya beni gündüz gözüyle öldürmeye kalkışırlarsa?

Umut Güven ölmüş olabilirdi fakat benim tek düşmanım Umut Güven değildi ki... Ayrıca Kıvanç'ın tam olarak şu anda Türkiye'de bulunuyor ve hatta beni Seyhan'ın sahilinde bekliyor olması imkânsız gibi bir şeydi. Eğer Türkiye'ye dönecek olursa bunu bana söylemese bile Batu'ya illaki söylerdi. Sürpriz yapmak istemiş olabilir, diyeceğim de... Kıvanç'tı bu yahu! Kıvanç'ın sürprizlerle işi olmazdı ki...

Adımlarımı durdurdum ve şüpheli bakışlarımı iri yapılı adamların üzerine diktim. Kaçmam lazımdı. Arkamı döndüm ve sahil girişinden epey uzakta olduğumuzun farkına vardıktan sonra elimi cebime atarak telefonumu çıkardım.

Batulardan yardım istemeli miydim, yoksa direkt polisi mi aramalıydım?

"Nehir Hanım!" dediğini duydum adamlardan birinin. Bedenimi tekrar onlara çevirmeden önce yüzüme her şey yolunda gülümsemesini yerleştirmiştim ki "Kıvanç Bey sizi şurada bekliyor." diye devam etti aynı adam.

Kaşlarımı çattım ve adamın işaret ettiği kafeye baktım. Doğru olabilir miydi?

"Ben size inanmıyorum." dedim ve geriye doğru bir adım attım.

Esmer olan adam çatık kaşlarıyla, "Pardon?" diye sorarcasına konuştu.

"Kıvanç'ın beni şurada bekliyor olduğuna inanmıyorum."

Adamlar kısa bir anlığına göz teması kurdu ve sonra da sarışın olan, "Keyfiniz bilir." deyip omuz silkti.

Adam sözünü bitirir bitirmez ikisinin de bana saldıracaklarını düşünerek harekete geçiyordum ki ikisi de biraz önce geldiğimiz tarafa yöneldi ve yürümeye başladı.

Adamların arkasından şaşkın şaşkın bakakaldım ve sonra tehlikede olmadığımı hissedip, her zamanki gibi, ne kaybederim ki, düşüncesiyle yürümeye başladım. Kafeye varana kadar, eğer Kıvanç gerçekten de içerideyse, şu anda üzerimdeki şortun hesabını ona nasıl vereceğimi düşünüp durdum. Hiçbir şekilde mantıklı bir açıklama bulamadığım dakikaların ardından, kafenin kapısının hemen önünde adımlarımı durdurdum ve derin bir nefes aldım. Her ne kadar Kıvanç'ın içeride olacağını düşünmüyor olsam da büyük bir heyecana kapılan kalbim küt küt atarken, elim kafenin kapısının koluna gitti ve kolu indirdikten sonra kafeye girdim.

İçerideydi.

Kusursuz suratında her zamanki gibi ifadesizlik hâkimdi. Tişörtü, kot pantolonu ve spor ayakkabısı siyahtı. Saçları, onu son kez canlı gördüğümden bu yana biraz daha uzamıştı ve Kıvanç uykusundan yeni uyanmış gibi dağınık duruyordu. Uzun zamandır kesmediği belli olan sakalları birkaç yaş daha büyük görünmesine sebep olmuştu ve o an bu, onu benim gözümde daha da çekici kılmıştı.

Varlığımı fark etmedi ve iki parmağının arasındaki sigara dalını dudaklarının arasına götürdü. Kalbimin atış hızı her geçen saniye daha da artarken, "Kıvanç!" diye seslendim.

Kafede başka kimse yoktu ve kafenin içi olabildiğince sessizdi. Mırıldanmış bile olsam beni duymamış olması mümkün değildi. Başını bana çevirmek veya bana herhangi bir tepki vermek yerine, sigara dalından bir nefes daha çektiğinde, kaşlarımı çattım ve küçük bir adım attım. Onu hayatımda ilk kez görmediğimi biliyordum fakat on dokuz günün ardından onu ilk kez canlı olarak gördüğüm için epey heyecanlıydım ve adımlarımın böylesine çekingen olması da bu yüzdendi.

Bir an saçmaladığımı düşündüm ve hızlı birkaç adım atıp hemen yanında durdum.

"Kıvanç!"

Sigarasını önündeki kül tablasına bastırarak söndürdükten sonra bana doğru yavaşça başını çevirdi. Kahve çekirdeğinin en eşsiz tonuna sahip gözlerini ve gözlerinin etrafını süsleyen uzun kirpiklerini yeniden görmemi sağlarken, hiçbir şey söylemeden ve yapmadan çatık kaşlarıyla beraber bana bakıyordu.

Beni özlememiş miydi? Ben ona olan özlemimden geberiyordum!

Bu yüzden yine gururumu bir kenara bıraktım ve kollarımı onun boynuna doladım. Çenemi omzuyla boynunun arasındaki o boşluğa koyarken, hiç çekinmeden kokusunu içime çektim. Uzun bir süre sonra benim kollarımın onun boynuna dolanmış, onun kollarınınsa kendi bedeninin iki yanında sallanıyor olduğunu fark ettim ve öfkelenerek, "Sen de bana sarılır mısın?" diye sordum.

Olumlu veya olumsuz bir şey söylemek yerine yine sessiz kalmayı tercih ederek, sinirlerimin tepemde toplanmasına sebep oldu. Rica ettiğim halde hâlâ bana sarılmadığı birkaç saniyenin sonunda daha fazla dayanamayarak uyarıcı bir ses tonuyla, "Kıvanç?" diye seslendim.

Bedenimi hafifçe ittirdikten sonra yüzümü ellerinin arasına aldı ve yüzümün her bir noktasını ezberlercesine inceleyip, ardından bir anda beni öpmeye başladı. Ah, tabii ki... Bahsettiğimiz kişi Kıvanç Vuran'dı. O elbette özlemini sarılmak gibi bir eylemle değil de öpüşmek gibi bir eylemle giderecekti. Dakikalar süren ve bence hiç masum sayılmayan öpüşmemizi kesen o oldu ve dudaklarını benden ayırdıktan hemen sonra, "Şimdi..." diye mırıldandı. Sesini duymak beni gülümsetti ve ben gülümseyince, benim ardımdan o da gülümsedi. Aynı benim gibi sıcak ve özlem dolu bir gülümseme takındığını sansam da gülümseyişinin altındaki alayı yakaladığım an, "Gel bakalım Solucan!" dediğini de duydum.

Önden yürümeye başladı ve benim onu takip etmediğimi fark edip birkaç büyük adımda yanıma vardı ve sandığımın aksine bileğimi değil, elini enseme yaklaştırıp kavrayarak tuttuğu kapüşonumdan eğilen boynumla beni çekelemeye başladı. Üzerimde, kolsuz, kapüşonlu bir

tişört vardı ve Kıvanç'ın eli kapüşonumdaydı. Belim iki büklüm olmuştu ve tişörtümün yakası boğazımı acıtıyordu.

Bırakmasını umarak, "Boğuluyorum." diye yalan söyledim.

Bağırışıma, daha doğrusu yalanıma, "Boğul!" diye bağırarak karşılık verdi.

Çatık kaşları ve ateş saçan gözleri öfkeli olduğunu anlamama zaten yetmişti, neden kanıtlama gereği duyuyormuş gibi bir de bana bunu yapıyordu ki? Sağ eli kapüşonumu tutuyor, ayakları ise yere güçlü ve öfkeli adımlarla basıyordu. Belim iki büklüm olduğundan ve tişörtümün yakası boğazımı hem acıtıyor hem de artık gerçekten beni boğuyor olduğundan, hızına yetişemiyordum ve bu da yalpalamama neden oluyordu.

Beni biraz daha çekeledikten –tabiri caizse sürükledikten– sonra kapüşonumu tutmayı bıraktığında, bedenim yere yığıldı. Boğazımı tutarken öksürmeye başladım ve öfkeyle dolup taşan gözlerimi ona diktim. Öksürmeyi nihayet kestiğimdeyse, var gücümle, "Mal!" diye bağırdım.

Saçlarını biraz önce kapüşonumu tutan sağ eliyle karıştırdıktan sonra oldukça sakin bir ses tonuyla, "Soyun." dediğinde, ilk başta dediği şeyin anlamını idrak edemedim; edebildiğimdeyse, tükürüğüm boğazımda kaldı ve tekrar öksürmeye başladım.

"Yüzmeyi çok seviyorsun ve Allah'ın her yaz günü bikini giyip buraya gelerek vücudunu sergiliyorsun ya hani? Al, sahil senin, senin için kapattırdım. Şimdi istersen çıplak, istersen bikininle yüz."

"Ya Kıvanç!" diyerek itiraz edecek oldum, sağ elinin işaret parmağını havaya kaldırıp sallamasıyla sustum.

"Tam bir aydır... Tam bir aydır bana yalan söylüyordun."

Pekâlâ, belki de bu konuda bana kızmakta haklıydı. Günler öncesinde, bana, denize girerken ne giydiğimi sormuştu ve ben de ona, yüzmediğimi, sadece Batuların yanında oturduğumu söylemiştim. Dışarı çıkarken ne giydiğimi sorduğundaysa, "Kesinlikle şort veya etek giymiyorum." demiştim ve Batulara, Kıvanç'a gerçekleri anlatmamaları için yalvarmıştım. Tamam, hatalıydım, ona yalan söylememem gerekirdi. En azından on dokuz gün boyunca...

"Bugün son kez yüzebilme hakkı veriyorum sana. Bana yalan söyleyerek büyük bir hata yaptın." dediğinde, şaşkın olduğumu belli etmek istercesine gözlerimi kırpıştırdım. "Eğer hemen şimdi yüzmeyeceksen gidelim çünkü tahmin edeceğin üzere ödemen gereken bir bedel var." diye devam ettiğindeyse, gözlerimi büyüttüm.

"Bedel yaz boyunca yüzememem değil mi ya?" diye isyankâr bir tavırla sorduğumda, kaşlarını bir kez kaldırdı ve indirdi.

"Yaz boyunca yüzemeyecek olman, şort ve bikini giymiş olmanın bedeliydi. Günlerdir bana yalan söylemiş olmanın bedeli ise başka." diye bir açıklama yaptıktan sonra bileğimden tutarak beni sahilin girişine doğru çekelemeye başladı.

Eh, en azından biraz önceki gibi kapüşonumdan tutarak çekelemiyordu.

--

"Hayır!" diye bağırdım.

"Evet!" diye bağırarak ve öfkeli olduğunu yüzündeki ifadeyle fazlaca belli ederek cevap verdi Kıvanç.

Dönme dolap dönmeye başladığında ve Kıvanç yüzüne alaycı bir gülümseme yerleştirdiğinde, çığlıklar eşliğinde

oturduğum yere tutundum. Dönme dolap döndü, döndü, döndü ve durdu. Gözlerimi büyüterek, "Kıvanç!" diye korkuyla bağırdım.

Aşağıya bakamıyordum. Bulunduğum nokta, dönme dolabın en yüksekte olabileceği noktaydı ve bindiğim bu dönme dolabın, Türkiye'deki üçüncü en yüksek dönme dolap olduğu düşünülecek olursa, tam olarak şu anda epey yüksekte bulunuyordum. Yapacağımdan değil ama atlarsam yüzlerce kişi toplansa bile bedenimi tek bir parça haline getiremezdi.

Aşağıya bakamıyordum ve büyüyen gözlerim tek bir noktaya sabitlenmişti. Kıvanç'ı kızdırmıştım, evet ve bedel olarak bana bunu ödettirmek istemişti ama bu gerçekten de fazlaydı. Kıvanç'ın şu ana dek bana bedel olarak ödettiği şeyler düşünüldüğünde, bu cidden çok fazlaydı. Yükseklikten aşırı derecede korktuğumu biliyordu, bilmemesi imkânsızdı. Onu ne kadar kızdırmış olursam olayım, bana böylesine bir bedel ödetiyor olması hiç âdil değildi!

"Bedellerinden de senden de nefret ediyorum Kıvanç Vuran!" diye bağırdım.

Dakikalar geçti ve yaşlı gözlerim hep kapalı kaldı. Gözlerim kapalı olursa ve zihnimi farklı şeyleri düşünmeye zorlarsam, korkum bir nebze olsa azalır diye düşünmüştüm; öyle olmamıştı. Kıvanç'la aramızda kaç metrenin olduğunu bilmiyordum ama bir kez aşağıya bakmayı denediğimde, onu göremediğimden emindim.

Telefonumun zil sesini duyduğumda, gözlerimi açmadan sağ elimi cebime soktum ve telefonumu çıkarıp kısa bir anlığına ekranına baktım. Aramayı cevapladıktan sonra her ne kadar bir faydası olmasa da tekrar gözlerimi kapattım.

"İndir beni, hayvan!" diye bağırdım hattın diğer ucundaki Kıvanç'a.

"Bana emir verme Nehirciğim!" diye oldukça keyifli çıkan ses tonunu kullanarak konuştu ve böylelikle ona karşı daha da öfkelendim.

"Beni buradan bir dakika içinde indirmezsen, olacaklardan ben sorumlu değilim Kıvanççığım!" diye bir nevi onu taklit ederek konuştuktan sonra olacak olan şeylerin ne olabileceğini düşünmeye başladım.

En fazla ne yapabilirdim ki ona?

Alayla, "Ah, çok korktum." dedikten sonra aramayı sonlandırınca, çığlık atarak ayaklarımı dolabın zeminine vurdum. Oturduğum yer sallanmaya başladığında daha da korkarak âdeta put kesildim.

Biraz sonra tekrar telefonumun zil sesini duyduğumda, mümkünmüş gibi daha da öfkelenerek gözlerimi açtım ve ekranda yazan yazı, öfkemin, şaşkınlığımın altında ezilmesine sebep oldu.

Gizli numara arıyor...

Arayan kişinin Kıvanç olduğunu düşünerek, "Ne var?" diye Kıvançvari bir şekilde cevapladım aramayı.

Biraz önce Kıvanç'la yaptığım telefon görüşmesi sırasında, hattın diğer ucundan Kıvanç'ın sesinin yanı sıra kalabalığın sesini de duymuştum fakat şimdikinde nefes sesi haricinde en ufak bir ses dahi yoktu. Birinin benimle oyun oynadığını düşünerek, "Bak, şu an epey zor bir durumdayım ve dolayısıyla şaka kaldıracak halim hiç yok." dedim ve aramayı sonlandırmak için hazırlandım fakat "Nehir?" diye sorarcasına konuşan kişi, bunu yapmamı engelledi. Konuşan kişi bir kızdı ve kızın sesi, bana oldukça yabancı gelmişti.

"Kurtların sessiz kaldığı yerde, itler, çakallar volta atar, derler ama kimse bilmez, kurtların, sessizliğini bozduğunda kıyametin kopacağını."

"Bu ne demek be?" diye yüzümü buruşturarak sorduğumda, şuh bir kahkaha attı.

"Sessizliğimi tam olarak şimdi bozuyorum, demek." dediğindeyse, kaşlarımı çatmama sebep oldu.

"Sen kimsin ve ne saçmalıyorsun?"

"Ben mi? Ben... Hazel. Hazel Güven."

3

Kim olduğu belirsiz ve aslında çok da gereksiz olan kızın yüzüne telefonu kapattıktan sonra kızla konuşurken unutmuş olduğum yükseklik fobim bana kendini tekrar gösterdi.

Tam gözlerimi kapatacakken, telefonumun zil sesi tekrar kulaklarımı doldurdu ve daha da öfkelenerek, "Ne var?" diye yine Kıvançvari bir şekilde cevapladım aramayı.

"Sen kim oluyorsun da benim yüzüme telefonu kapatabiliyorsun?" diye öfkeyle sorduğunda biraz önceki kız, gözlerimi devirmeden edemedim.

"Bana bak, kızım!" dedim sabrımın sınırlarını zorladığını fark etmesini umarak. "Bula bula bu zamanı bulup da hortlayan Hazel mısın, yoksa şaka yapan dangalağın teki misin bilmiyorum ama bildiğim bir şey var ki o da benimle uğraşmanın şu dünyada isteyeceğin son şey bile olmaması gerektiği. Sakın bir daha beni arama." dedikten sonra telefonu tekrar kızın yüzüne kapattım ve sırıttım. İstediğim zaman tehditkâr konuşabiliyordum.

Tam o sırada yüzümdeki sırıtışın donup kalmasına sebep olan bir şüphe gezindi zihnimde.

Arayan kız ya gerçekten de Hazel'sa? Ya gerçekten de Hazel ölmemiş ve geri dönmek için bula bula bu zamanı bulmuşsa? Ya tam olarak şimdi, bozduğu sessizliğin ardından, Kıvanç'a kendini gösterirse ve sonra Kıvanç beni bırakırsa? Bekle... Ya çoktan Kıvanç'a kendini göstermişse

ve Kıvanç beni bırakmak için bahane olarak ona yalan söylemiş olmamı kullanacaksa?

Zihnimde gezinen şüphe, görevli kapımı açana dek orada türedi de türedi... Görevli kapımı açtığında ve bana elini uzattığındaysa, zihnimde gezinen ve ardından türeyen o şüphe bir krallık kurmuştu. Görevlinin elini tutacağım sırada Kıvanç yapmacık bir öksürükle adamı ittirdi ve bileğimden tutarak beni kendine doğru çekti. Zihnimde krallık kuran şüphe sebebiyle öfkelenerek bileğimi ondan kurtardım.

Bırakan taraf mı olmak istiyordu? Eğer işin sonunda gerçekten ayrılacaksak, bırakan taraf o değil, ben olmalıydım!

Hiçbir şey demeden indim ve birkaç adım attım. Hazel Güven'in yaşıyor olabilme ihtimalinden mi, yoksa biraz önce yaşadıklarımdan mı bilinmez, başım dönüyordu. Telefonum tekrar çalmaya başladığında, birkaç metre uzağımda bana ifadesiz bir suratla bakan Kıvanç'a çevirdim bakışlarımı. Gözümü dahi kırpmadan ona bakarken, telefonumu tekrar cebimden çıkardım ve kısa bir anlığına telefonuma bakıp aramayı cevaplandırdıktan sonra tekrar Kıvanç'a baktım.

"Dinliyorum."

"Kıvanç yaşadığımı bilmiyor." dedi kız ve bu sırada bana bakmayı sürdüren Kıvanç'ın tek kaşını kaldırdığını gördüm.

"Yani?"

"Yaşadığımı söyleme sevgilime."

Söylediği son kelime kalbimi paramparça ederken, burnumda küçük bir sızı hissettim.

"Ona sürpriz yapacağım. Biliyorsun, bana epey düşkün." diye devam ettiğinde ise burnumdaki sızının yanı sıra gözlerim de doldu.

"Hâlâ bana âşık, her şeye rağmen hâlâ beni seviyor."

Telefondaki kızın haklı olması kalbimi ağrıtmaya başlamıştı.

"... ve ben de onu..."

Damla'yı dövüp sözlerimle yeren sanki ben değilmişim gibi öylece sustum.

"Reklam misali araya girmişsin, vizyondan kalkma vaktin geldi de geçiyor bile."

Aramayı sonlandırdığında, gözlerime biriken yaşların akmak üzere olduğunu hissettim. Telefonu cebime koyduktan sonra Kıvanç'a bakmamak için başımı eğdim. İki elimi yumruk yapmış, hıçkırmamak için dişlerimi ve yumruklarımı sıkıyordum. Ayaklarımın hemen önündeki ayakların sahibi Kıvanç'tı, bunu biliyordum. Sorun şuydu ki tam olarak şu anda ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Kıvanç'a, Hazel'ın yaşadığını söylemeli miydim, yoksa Hazel'ın ona sürpriz yapmasını mı beklemeliydim? Aşkından kendi benliğini unuttuğun sevgilin yaşıyor, mu demeliydim, yoksa susup olacakları mı izlemeliydim? Gitmeli miydim, yoksa kalıp onun gitmesini mi beklemeliydim?

Kaldırdığı sağ eliyle sol yanağımı hafifçe okşadıktan sonra başparmağı ve işaret parmağı arasına çenemi sıkıştırdı ve hafifçe kaldırarak beni kendisine bakmam için zorladı. Bakışlarımız buluştuğunda, bakışlarında ufak bir duygu bulmak istedim. Bana gerçekten değer verdiğini gösteren ufak bir duygu bulmak istedim fakat bulamadım. Gerçek, yüzüme tokat misali çarparken, kendime gelerek burnumu çektim ve asi bir tavırla çenemi tutan

eline vurdum. Kaşlarını çattığında, bakışlarında anlamsız bir duygu gezindi.

Eline vurmuştum değil mi? Canı acımış mıydı?

"Nehir?"

"Dokunma bir daha bana." diye tısladım. Hislerim ile sözlerim birbirlerine tamamen zıttı. "Bedellerin ve sen... Artık çok fazla olmaya başladınız. Sen kendini ne sanıyorsun ya? Benim sahibim olduğunu, daha doğrusu benim senin kölen olduğumu falan mı sanıyorsun?"

"Hayır, ben..."

"Sus! Artık konuşma sırası bende." diye bağırdığımda, gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Tanıştığımızdan beri söylemek istediğim fakat sevdiğimden söylemediğim, sustuğum ne varsa işte şimdi hepsini söylüyordum. Madem ölmemiş olan Hazel'ına dönecek ve beni yapayalnız bırakacaktı, o zaman tüm bunları direkt olarak ona kusmamda hiçbir sakınca yoktu.

"Şu zamana dek bana ne yaptıysan ya da ne söylediysen sesimi çıkarmadım ama artık yeter!"

"Nehir!.."

"Kes!" diye bağırdım ve "Yükseklikten aşırı derecede korktuğumu bildiğin halde beni zorla dönme dolaba bindirdin ve dolabın tepede hareketsiz kalmasını sağladın. Gerçekten mi Kıvanç? Bu kadar bencil ve acımasız biri miydin sen?" diye devam ettim.

"Beni tanıdığını sanıyordum." dediğinde, alaycı bir şekilde güldüm.

"Ben de öyle sanıyordum, meğer tanımıyormuşum."

Kısa bir anlığına bakışlarımı ondan kaçırarak etrafımızda çevirdim ve insanlardan oluşan bir çemberin ortasında bulunduğumuzu gördüm. İnsanlar etrafımızda

çember oluşturarak dikilmişlerdi ve bazılarının ellerinde cep telefonu vardı.

Aferin. Evet, hepiniz bizi video kaydına alın ve internete koyarak, "Sevdiği çocuğun ölü olduğunu sandığı eski sevgilisinin yaşadığını öğrenen kız, sevdiği çocuğu yoktan sebeplerle terk etti." yazın. Evet, evet, aynen böyle yapın!

"Abarttığının farkında mısın?" diye sorduğunu duyduğumda, önce bakışlarımı ona diktim, sonra zihnimdeki tüm düşünceleri atarak ona kitlendim.

"Abartmak mı?" diye hayret ederek sordum. "Ben de sana sinirlendiğimde seni karanlık bir odaya kilitleyeyim ve ödeşelim. Dediğine göre hiç de abartılı bir davranış olmaz, ne dersin?"

"Nehir!.."

"Benden bu kadar." diye mırıldandıktan sonra sağ omzuna hafifçe çarparak yürümeye başladım.

Ondan gidebilmem, sandığım kadar kolay olmadı, sadece birkaç saniye sonra Kıvanç tarafından kolumdan yakalanıp ona doğru çekildim. Kollarını bedenime sardığında, çırpınarak ondan kurtulmaya falan çalışmadım. Bir süre öylece dikildik ve saçlarıma kondurduğu ufak öpücük, bir başka gerçeğin yüzüme tokat misali çarpmasına sebep oldu. Bir daha asla sarılmayacaktık. Bir daha asla beni öpmeyecekti veya ben onu öpemeyecektim.

Hazel Güven yaşıyordu ve Kıvanç'ın ilk aşkıydı. Kıvanç tabii ki de onun yaşadığını öğrendiğinde beni zerre kadar umursamayarak onun kollarına koşacaktı. Onun için ben neydim veya kimdim ki? Lanet olsun, tabii ki de onun kollarına koşacaktı!

İstemeye istemeye kollarının arasından çıkabildiğim sırada, "Bir daha sakın arama beni!" dedim ve birkaç adım geriledim.

Kaşlarını hafifçe yukarıya doğru kaldırdı. Gözlerinde misafir ettiği duygu neydi? Şaşkınlık? Hayal kırıklığı? Pişmanlık? Bilmiyordum... Tek bildiğim şey, tüm bu duygu karmaşasının benim kalbimi esir ettiğiydi. Nefes almakta güçlük çekiyor gibiydim. Ben... Kıvanç'ı bırakıyor muydum?

"Nehir, sana daha kötülerini yaşattım. Şimdi yapamazsın. Sırf bu yüzden... Olmaz... Bırakamazsın beni." dediğinde, her ne kadar ona hak vermiş olsam da başımı iki yana salladım. Gözyaşlarımın yanaklarımı ıslatacağını hissettiğimde, arkamı döndüm ve koşmaya başladım.

"Solucan!"

O an anladım ki Kıvanç bir daha asla bana Solucan diye hitap edemeyecekti.

--

"Nehir, güzelim, sen o güzel kafanın içinde beyin yerine saman falan mı taşıyorsun? Ulan ben hayatımda bu kadar saçma bir düşünce daha duymadım." diyen Rüya, başını şiddetle iki yana sallamaya devam ederken, aynı zamanda da dilini bir kez daha şaklatmaya başlamıştı.

"... ama Rüya, anlamıyorsun... Kıvanç, Hazel'a gerçekten çok âşık ve-"

Kaşları şaşkınlıkla yukarıya doğru kalkarken, "Ne?" diye sordu. "Kıvanç hâlâ Hazel'a mı âşık?"

"Yani..." diye söze başlayıp kısa bir duraksamanın ardından, "Öyle olduğunu düşünüyorum." diye devam ettim.

"Bundan emin olmadığın halde nasıl olur da Hazel'ın yaşadığını öğrendiğinde seni terk eder düşüncesine kapılıp o seni terk etmeden önce sen onu terk edebildin?" diye

sorarak bir kez daha aynı açıklamayı yapmamı sağlayacaktı ki "Hem o kızın Hazel olduğu ne malum? Ya eşek şakası yapan şıllığın tekiyse?" diye devam ederek, kaşlarımı çatmama sebep oldu.

Kısa bir anlığına, aynı lunaparkta olduğu gibi zihnimde dolaştı o hiç sevmediğim şüphe ve bu sefer zihnimde krallık kurmasına izin vermeyerek, "Haklı olabilirsin." dedim omuzlarımı düşürerek.

Sözümü bitirir bitirmez ise yüzümün ıslandığını hissettim. Rüya, yüzüme tükürmüştü.

"Yemin ederim hayatım boyunca senin kadar aptal ve bir an olsun düşünerek hareket etmeyen bir kız daha tanımadım." diye öfkeyle söylendiği sırada, yüzümdeki tükürüklerini tişörtümün alt kısmıyla silmekle uğraşıyordum. Uzun bir of çektikten sonra, "İki gün sonra Kıvanç seninle barışmıyor diye ağlayacaksın." diye devam etti.

"Ya ama böylesine bir şakayı hangi geri zekâlı yapar ki?" diye sorduğumda, söylediği o son şeyi hiç umursamamış gibi görünmek istemiştim fakat tabii ki de umursamıştım.

Ya gerçekten de Hazel yaşamıyorsa ve ben Kıvanç'ı boş yere terk etmişsem? Ya Kıvanç, tüm bunları öğrendikten sonra yüzüme bile bakmaz ve benimle bir daha asla konuşmazsa?

"Vallahi güzelim, böylesine bir şakayı ben bile yapmam." dedikten sonra koltuğumdan kalktı. Çantasını koluna geçirip hafifçe eğilerek iki yanağımdan da öptü ve "Rüya kaçar, güzellik!" dedikten sonra bir şey söylememe izin vermeden odamdan ayrıldı.

Arkasından bön bön bakakaldığım ve her ne kadar engel olmak istesem de zihnimde yeni bir krallık kuran

şüpheyle uğraştığım birkaç saatin sonunda kurabildiğim dâhiyane planımı uygulamak için, oturduğum yatağımdan kalktım.

Son birkaç saattir bağdaş kurarak oturduğumdan olsa gerek, bacaklarım tutulmuştu fakat onların acısıyla uğraşabilecek kafada olmadığımdan bunu hiç umursamadım ve komodinimin üzerindeki telefonumu alıp Irmak'ı aradım.

Aramamı, "Ne?" diyerek, onu aramamdan memnun olmadığını gösterircesine cevapladığında, "Mesele var, Batu hariç bizim tayfayı topla ve bize gelin." dedim ve aynı Rüya'nın bana yaptığı gibi Irmak'ın konuşmasına izin vermeden aramayı sonlandırdım.

4

Etrafımıza, avını gözetleyen baykuş misali bakarken, "Altımı ıslatırsam sebebi sizsiniz." dedi Cem. Ses tonu tehditkârdı.

"Mızmızlanma lan hemen." diye konuştu Deniz, onu aşağılamak istercesine.

Cem, Deniz'in bu lafı üzerine öfkelenmiş olmalı ki bir anda adım atmayı kesti ve bizim de Deniz gibi Cem'in bu tavırlarından sıkılmışız gibi yapmamıza sebep oldu.

"Yine ne oldu Cem?" diye yüz ifadesinde olduğu gibi ses tonunda da bıkkınlığını kullanarak sordu Irmak.

"Sanırım işeyeceğim." dedi Cem ve başını hafifçe yere doğru eğdi.

"Dalga geçiyor." dedi Deniz ve yürümeye devam etti. Biz de Cem'i orada öylece bırakıp Deniz'i takip etmeye başladık.

"Ya tamam, durun! Şaka yaptım, durun ya." diye hafifçe bağıran ve arkamızdan koşturarak gelen Cem'i umursamadık ve durmamız gereken yerde durduktan sonra uzun bir sessizliğe gömüldük.

Bir süre sonra, "Hadi bakalım, kazmaya başlayın." dedim rahat bir tavırla, eş zamanlı olarak beklenti dolu bakışlarımı Deniz ve Cem'e diktim.

"Yalnız... Nehirişkom, yakalanırsak hapis cezası alırız." dedi Deniz ve ardından, "Hem de en pisinden." diye ekledi.

"Yok ya." dedim içlerini rahatlatmak için oldukça umursamaz bir tavır takınırken. "Sorun yok, yakalanmayacağız."

"Ya Allah aşkına, bu nedir arkadaş!" diye söze başladı Cem. "Film falan mı çekiyoruz? Gece gece dört mal toplanmış, resmen mezar kazıyoruz!"

"Kendi adına konuş." dedi Irmak kaşlarını çatarak. "Ben mal değilim."

"... ama mezar kazıyorsun." diye aynı Irmak gibi kaşlarını çatarak konuştu Cem.

"Mezarı sen ve Deniz kazacaksınız geri zekâlı!" dedi Irmak. Başını iki yana sallamaya başladı. "Bu çocuğun anlayışı kıt, ciddiyim bakın."

"Artık kazma işine başlayabilir misiniz, lütfen?" diye fısıldayarak sorduğumda, mezarlıkta olduğumuzu hatırlamış olmalılar ki bir anda kendilerine çekidüzen verdiler ve Deniz omuzlarını geriye atıp kazmaya başlayacağını söyledi.

Irmak'ı aradıktan hemen sonra Batu'yu aramış ve Hazel'ın mezarının yerini sormuştum ama ona, Hazel'ın mezarını kazarak gerçekten de ölü olup olmadığını kontrol etmek istediğimi tabii ki de söylememiştim. Batu, Denizler gibi değildi, bu işe epeyce kızabilir ve bunu yapmamıza engel olabilirdi. Bu yüzden ben de Batu'ya, Hazel'ın mezarını ziyaret etmek istediğimi söylemiştim. Her ne kadar bunu bile mantıklı bulmasa da bana mezarlığın yerini söylemişti ve işte şimdi Hazel'ın mezarını kazmak için buradaydık.

"Bakın..." dedi Cem, yine oldukça gereksiz bir konudan bahsedeceğinden emin olsak da dikkatimizi ona verdik. "Eğer mezar gerçekten boşsa ve kız yaşıyorsa benimdir, şimdiden anlaşalım."

Rabia'nın arkasında hiçbir iz bırakmadan gidişi hiç ama hiç iyi olmamıştı.

Cem'i taklit ettiği her halinden belli olan Deniz, "Bakın..." dedi. "Eğer mezar gerçekten doluysa ve kız gerçekten de ölmüşse benimdir, bana ölü diri hiç fark etmez."

Elif'in de arkasında hiçbir iz bırakmadan gidişi hiç ama hiç iyi olmamıştı.

Ardından, sanki define arayacaklarmış gibi ellerine güçlüce tükürdüler ve küreklerine sarıldılar. Gözlerimi devirerek Irmak'a döndüm ve tam onlarla dalga geçme amaçlı dudaklarımı aralayacaktım ki kulaklarımı ve sessizliğin hâkim olduğu mezarlığı dolduran müzik öylece kalakalmama sebep oldu.

Cem, rutin bir olayı yaşıyormuşçasına küreği sakin bir şekilde yere bıraktı ve bizler, ona, ciddi olamazsın, bakışlarımızı atarken, cebindeki telefonunu çıkarıp, "Efendim, Batuş?" diye sorarcasına cevapladı gelen aramayı.

Ona, irileşen gözlerimle bakıyorken, "Ne olsun yahu?" diye rahat bir tavırla sordu. "Mezarlıktayız işte, Hazel denen bir kızın mezarını kazacağız."

Yapmak üzere olduğumuz şeyi sanki aşırı normal bir olaymış gibi Batu'ya anlatmaya devam ederken, "Bilmiyorum ki bekle sorayım." dedikten sonra telefonunu kulağından uzaklaştırıp bana baktı.

"Sahi, Nehir, biz bu Hazel'ın mezarını neden kazıyoruz?"

"Allah senin belanı versin Cem!" diye öfkeyle konuştuğumda, böyle bir tepkiyi neden verdiğimi anlamamış olmalı ki kaşlarını çattı.

"Ulan hoşaf beyinli, ulan hoşaf beyinli..." diye söylenmeye başlayan Deniz bir anlığına susup, "Lan, biri geliyor!" diye duyurdu.

"Üç deyince koşmaya başlıyoruz."

"Hey, oradakiler!"

"Üç!"

Deniz elini bileğime dolayıp koşmaya başladığında, ben de zaten koşacak olsam dahi bu şekilde düşmemek için mecburi bir şekilde koşmaya başladım. Irmak ve Cem'in hemen arkamızda olduğunu kontrol ettikten sonra Deniz'in hızlanan koşuşuna ayak uydurmaya çalıştım.

"Ulan angut!" dedi Deniz. "Gizlice girdiğin mezarlıkta telefonunu ne diye sessize almazsın?"

Adamın arkamızdan koştuğunu gördüğümde, "Daha hızlı koşun!" diye bağırdım ve mümkünmüş gibi daha da hızlı koşmaya başladık.

"Oğlum, bıraksana lan elimi." diyerek, durumumuza rağmen Cem'i azarlarcasına konuştu Irmak. "Ben kendim koşabiliyorum!"

Ah evet, bunu biliyorduk. Malum, Ozan'la olan ilişkisi pek koşturmalı bir ilişkiydi.

"Aman be, ben sanki çok meraklıydım!"

Cem'in darılırmışçasına söylediği son sözünden sonra iki sokak daha koştuk ve bu sırada hiç konuşmadık çünkü konuştuğumuzda ister istemez adımlarımız yavaşlıyordu ve bizim yakalanmaya hiç niyetimiz olmadığı için adımlarımızın yavaşlamaması gerekiyordu.

Ayak tabanlarımın acısına daha fazla dayanamayacağımı düşündüğümde, "Durun!" diye bağırdım. Önce adımlarımızı yavaşlattık, daha sonra da hep birlikte durduk.

"Ömrüm boyunca bu kadar koşmamış olabilirim." diye sırıtarak konuşan Cem'in ensesine şaplağı geçiriverdi Deniz.

"Senin yüzünden koştuk, ahtapot beyinli!"

"Mezarı da kazamadık, iyi mi?" diye kendi kendime konuştuğumda, bu sefer öfkeli bakışlar, Cem'i odağından çıkarıp bana döndü.

"Senin ben dâhiyane planını seveyim güzelim, olur mu?" diye sordu Deniz, dişlerini sıkarak konuştuğundan epey öfkelendiğini anlamıştım.

Tamam, an itibariyle anladığımız kadarıyla çok da dâhiyane bir fikir değilmiş ama denemeden bu planının dâhiyane bir plan olup olmadığını bilemezdik, değil mi?

"Her neyse, dağılalım." dedi Irmak ve başımızı sallayarak onu onayladık. Bu konuda yorum yapmadığına göre yarınki yorgunluğunun benim yüzümden olduğunu söyleyerek başımın etini yiyecekti.

--

Bir saat kadar sonra evime girebilmiştim ve yorucu bir gece geçirdiğim için hemen uyumayı düşlemiştim fakat odamda bıraktığım telefonuma gelen beş cevapsız aramanın sahibi, uyumayı az da olsa ertelememe sebep olmuştu.

Ushan, "Efendim?" diye sorarcasına konuşarak aramamı cevaplandırdığında, sertçe yutkundum ve sesimi bulmak istedim.

"Şey..." dedikten hemen sonra, "Beni aramışsın da." diye devam ettim.

Kısa bir anlığına konuşmadı. Aramayı sonlandırdığını sandığımda ise "Ah, evet." dedi. "Birkaç saat önce falan öyle bir şey yapmıştım."

"Telefonum yanımda değildi." dedikten hemen sonra, "Ay, yoksa sen uyuyor muydun? Uyandırdım mı seni?" diye sordum. Saat gece yarısını geçiyordu.

"Evet." diye dürüstçe cevapladığında, şaşırmadan edemedim. Yani ne bileyim... Öyle olsa bile, "Yok canım, ne uyandırması? Ben hiç uyumam ki." diyerek inkâr edeceğini falan sanmıştım.

"Üzgünüm... Öyleyse kapatayım."

"Yok, yok..." dedi ve hattın diğer ucundan hışırtılar geldi. "Uyandırdın zaten. Konuşalım da boşuna uyanmış olmayayım."

Çok kısa bir süre ikimiz de sessizliğimize gömüldük ve bu sıkıcı sessizliğimizi, "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sorarak ben bozdum. "Hazel hakkında." diye eklediğimde, mırıltıyla beni onayladı. "O... Gerçekten öldü mü?"

Hiç duraksamadan, "Gerçekten ölmemiş olsaydı, Kıvanç'la bu noktaya gelebileceğini mi sanıyorsun?" diye sorarak acı gerçeği yüzüme vurduğunda, bir kez daha sertçe yutkundum.

... fakat yine de pes etmeyerek, "Belki ölmemiştir ve şu anda bir yerlerde bizleri seyrediyordur?" diye sorarcasına konuştum. Emin olmam gerekiyordu. Hazel'ın gerçekten ölü olduğuna dair emin olmam gerekiyordu.

"Şu anda bir yerlerde bizleri seyrettiği doğru fakat ölmediği... Hayır... Onun mezarına toprak attım ben, Nehir!"

Her ne kadar hâlâ pes etmemiş olsam da üzüldüğünü ses tonundan anladığımdan daha da fazla üstelemek istemedim ve konuyu değiştirdim. Yaklaşık on dakika boyunca saçma sapan konulardan bahsettik ve onuncu dakikanın sonunda uykumun olduğu gerekçesini göstererek aramayı sonlandırdım. Her ne kadar gerçeği öğrenmeden

uyumak istemiyor olsam da bedenim uykuya yenik düştü ve aramayı sonlandırdıktan yalnızca birkaç dakika sonra üzerimdekileri bile çıkarmadan uykuya daldım.

--

Bir sonraki güne gözlerimi açmama sebep olan şey, telefonumun ısrarcı bir şekilde çalıyor olmasıydı. Öfkeyle yattığım yatağımdan doğrulduktan sonra nereye bıraktığımı bile hatırlamadığım telefonumu aramaya başladım. Ben onu bulana kadar, arama üç kez tekrarlanmıştı ve nihayet bulduktan sonra gizli numaradan gelen aramayı, "Ne var?" diye sorarak cevaplandırmıştım.

"Bugün Kıvanç'ımın yanına gideceğim." dedi bana kendinin Hazel olduğunu söyleyen kız. Kıvanç'ımın, demişti. Onun Kıvanç'ımın diyen dilini Ushan'a kestirtmek istiyordum.

"Senin Hazel olmadığını biliyorum." derken, dünkü konuşmamızdan dolayı tamamen Ushan'a güvenerek konuşmuştum.

"Öyleyse canım benim, yanılıyorsun."

"Hazel'ın mezarını kazdım. Boş değildi." diye yalan söyledim.

"Ne?" diye çığlık atarcasına konuştuğunda, sırıttım. "Çıldırdın mı sen?"

"Benimle buluş." dedim ve zafer nidalarımı daha sonra atmaya karar verdim. Hazel yaşamıyordu. Hattın diğer ucundaki daha biraz önceye kadar Hazel olduğunu söyleyen şırfıntı ise geri zekâlının tekiydi.

"Neden seninle buluşacakmışım?"

Geri zekâlı olduğu konusunu bir kez daha gözler önüne serdiğinde, bıkkınlıkla, "Derdin neyse karşılıklı

oturup çözebilelim diye." dedim. "Böyle salakça oyunlara hiç gerek yok."

Bir süre sessiz kaldı. Nefesini sesli bir şekilde verdikten sonra, "Tamam, pekâlâ." diyerek teslim oldu. Yiyecektim onu. "Dörtte. Girdap Kafe'de."

Onayımı beklemeden aramayı kapattığında, öylece kaldım. Ardından olayın gerçekliği kafama dan dan diye vurunca, yavaşça ayağa kalktım ve sevinç dansımı yapmaya başladım. Hazel yaşamıyordu. Kıvanç'la ayrı olmamız için hiçbir neden yoktu. "Ölmüş lan, ölmüş!" diye bağırarak sevinç dansımı yapmaya devam ederken, kısa bir anlığına durdum ve kendimi sorguladım. Her ne kadar Kıvanç'ın âşık olduğu kız olsa da ölü olması beni sevindirmemeliydi.

Telefonumun melodisini tekrar duyduğumda, saçlarımı şöyle bir düzelttim ve yatağımın üzerinde duran telefonumu elime aldıktan sonra, "Efendim, Damla?" diyerek cevaplandırdım aramayı.

"Kıvanç'a ne yaptın sen?" diye sorduğunda, sesindeki öfkeyi hemen alabilmiştim. Onların deyişine göre Kıvanç'ı yoktan bir sebepten ötürü terk etmiştim ve Kıvanç bu terk edilişinin asıl sebebini öğrendiğinde, hayal kırıklığının en acısını yaşayacaktı.

"Hiçbir şey yapmadım." diye yalan söyledim.

Ben git diyene kadar gitmeyeceksin, diyen Kıvanç'ı bencilce davranarak terk ettiğimi Damla'nın bilmesine gerek yoktu, değil mi?

"Hiçbirimizle konuşmuyor. Ozan onu Bordo'dan zar zor çıkarabildi." dediğinde, vicdan azabı kendini gösterdi. "Batu ikinizin konuşmadığını söyledi. Nehir, seni onu üzmemen için uyarmıştım." Kanım vicdan kokmaya

başlamıştı. "Kıvanç'a ne yaptın bilmiyorum ama eğer Hazel'ın ölümünden sonraki hallerine dönerse... Bu, senin yüzünden olursa... Anladın sen beni."

Bir şey söylememe izin vermeden aynı Çakma Hazel gibi aramayı sonlandırdığında, telefonumu öfkeyle yatağımın üzerine attım ve odamda volta atmaya başladım. Kıvanç'ın aynı Hazel'ın ölümünden sonraki aylarda olduğu gibi bunalıma girebileceği kadar büyük bir sorun var mıydı ortada bilmiyordum.

Tamam, bana güvenmişti. Güven, bir ilişkideki belki de en önemli üç şeyden biriydi.

Bana ne söylerse veya ne yaparsa yapsın hiç gitmemiştim ve bu yüzden bundan sonra asla gitmeyeceğimden emindi. Mantıklı veya gerçekten haklı sebepler göstererek gitmemiştim birkaç gün önce; belki de Kıvanç'ı bu kadar hayal kırıklığına uğratan ve sinirlendiren şey de buydu. Onca şeye katlanıp susan ben, neden dönme dolabına tek başıma bindirildim diye kıyameti koparıp aramızdaki tüm bağları kırmıştım? Kıvanç'ın ve diğer gerçeği bilmeyen kişilerin kafasındaki soru buydu.

Hazel'ın yaşadığını sandım ve sen beni terk etmeden önce ben seni terk etmek istedim çünkü eğer sen beni terk etseydin, bu daha yıkıcı olurdu, diyemezdim Kıvanç'a. Ondan gitmemin asıl sebebi, bana o an oldukça mantıklı ve doğrucu gelmişti fakat şimdi düşünüyordum da... Kıvanç gerçeği öğrendiğinde büyük bir hayal kırıklığı yaşayacaktı fakat bunun bunalım kadar büyük olacağını sanmıyordum. Sonuçta Kıvanç bana âşık değildi, beni sevmiyordu bile... Ona yaşatacağım hayal kırıklığı onu ne denli etkileyebilirdi ki?

--

Girdap Kafe'den içeriye girdiğimde, psikopatça etrafıma bakınmaya başladım. Her an telefondaki kız olabileceğini düşündüğüm kişiyi görebilir ve üzerine atlayabilirdim. Bakışlarım yırtıcı, nefes alış verişlerim vahşiydi.

Etraftakilerin ilgisini üzerime çektiğimde, utandım ve çok da rezil olmamın gerekmediğini düşünerek, Denizlerle her gelişimizde oturduğum masaya geçtim. Sipariş verdiğimde, bir değişiklik yaparak portakal suyu yerine vişne suyu istedim. Her zamanki gibi yine çılgınlığım üzerimdeydi ve bunu önce içecek tercihimle göstermiştim, biraz sonra da kızın üzerine atlayarak gösterecektim.

Vişne suyum geldikten ve ben yalnızca iki yudum alabildikten sonra telefonumun gizli numara tarafından aranmasıyla dikkatimi ona verdim ve "Evet?" diyerek cevapladım aramayı.

"Geldim." dedi aynı kız. "Sana bakıyorum."

Ses tonu nefret kokuyordu ve bu, burnumu kırıştırmama sebep olmuştu. Etrafıma bakacağım sırada, "Arkandayım." dedi.

Hemen sonra gürültünün hâkim olduğu kafedeki tüm sesleri yıkıp geçen bir çift topuklu ayakkabının tıkırtısını duydum. Aramayı sonlandırmadan telefonumu masamın üzerine bıraktım ve boynumu bir sağa bir sola yatırdıktan sonra oturduğum sandalyemi geriye ittirerek ayağa kalktım. Yavaşça arkamı döndüm.

Son gördüğümden bu yana uzamış olan siyah saçların, bana alaycı bir ifadeyle bakmakta olan gözlerin ve yukarı doğru kıvrılmış olan biçimli dudakların sahibinin, beni birkaç gündür Hazel olduğunu söyleyerek kandıran kişi olduğuna inanmak güçtü.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu Nehir!" dedi sırıtarak ve o an geçmişimiz zihnimde canlandı.

Aslına bakılırsa, inanmak çok da güç değildi.

"Görüşmeyeli gerçekten de uzun zaman oldu Su!" dedim nefretle.

Su'ydu bu, insanın hangi konuda hassas olduğunu araştır, bulur ve birkaç dakikalık zevk için onu kullanırdı.

Bana doğru bir adım atacağını anladığım sırada hiç vakit kaybetmek istemedim ve bir anda sağ bacağımı kaldırarak karnının orta yerine tekmemi savurdum. Su, bu ani atılımımı beklemediğimden ve ayağındaki yüksek topuklulardan dolayı olsa gerek bir anda çığlıklar eşliğinde geriye doğru sendelemeye başladı. Kıvanç'a söz vermiştim ve evet, her sinirimi bozana şiddetle karşılık vermem doğru değildi fakat hak etmişti.

Su'nun bedeni yere yığıldığında, etrafımızı sarmakta olan insanların beni tutmaya çalışmalarından hemen önce, "Benimle uğraşmanın bedelini ödeyeceksin." diye bağırdım.

Çakma Hazel, geçen yıl okuldan ayrılan ve benden daha önce de dayak yemiş olan Su'ydu. Şimdiye dek yaptığı tüm şakaları görmezden gelebilmiş, gelemesem de affedebilmiştim fakat bu şakasını görmezden gelemeyecek ve asla affedemeyecektim. Bunu yanına bırakmaya hiç ama hiç niyetim yoktu.

5

Kafe görevlisi ambulans çağırmak için yanımızdan ayrıldığında, her ne kadar Su'nun benden şikâyetçi olmayacağını bilsem de olay yerinden koşarak uzaklaşmıştım. Evet, belki Su'yu döverken biraz abartmıştım ve yine evet, belki de kolunu kırmıştım ama hak etmişti. Hem Çakma Hazel'cılık oynadığı hem Kıvanç'ı bırakmama sebep olduğu hem de ben onu döverken saçlarımı çektiği için bunu gerçekten çok fazla hak etmişti!

Su'nun ne kadar aşüfte bir kız olduğunu düşünürken, adımlarımı yavaşlattım ve ellerimle saçlarımı taradım. Gelişi güzel bir topuz yaptıktan sonra derin bir nefes alarak tekrar koşmaya başladım.

On–on beş dakika sonra Kıvançların devasa büyüklükteki evlerinin önünde adımlarımı durdurdum ve sebepsizce birkaç dakika ayakta dikilerek soluklandım. Tamam, sebebi vardı. İçeriye girip Kıvanç'ı gördüğümde, ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve bu yüzden kendimce bir plana ihtiyaç duymuştum. Doğaçlama yaparak onu bırakmıştım evet ama doğaçlama yaparak onunla barışabileceğimi sanmıyordum. Süslü ve uzun cümleler kurmamalıydım çünkü sıkılabilir ve her zamanki gibi beni dinlemeyebilirdi. Olabildiğince kısa ve net cümleler kurmalıydım. Evet, evet, aynen öyle yapmalıydım.

Birkaç büyük adımda evlerinin kapısının önüne geldim ve zili çaldım. Kısa bir süre sonra esmer bir kadın

gülümseyerek kapıyı açtığında, kime baktığımı sordu ve ben de "Kıvanç'a." diye cevapladım sorusunu.

Ta en başından beri ona bakıyordum ben, onun bana hiç bakmayacağını bile bile...

"Kıvanç Bey şu anda evde değil." dediğinde, hafifçe kaşlarımı çattım.

"Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Büyük ihtimalle Bordo Caddesi'ne gitmiştir."

Teşekkür bile etmeden arkamı döndüm ve koşmaya başladım. Son zamanlarda o kadar çok koşmuştum ki bacaklarım artık buna tepki vermeye başlamıştı; dur, diyorlardı; Allah aşkına, insafsız, koşma, dur yeter; ama ben tabii ki de onları dinlemek yerine koşmaya devam ediyordum. Kıvanç'a koşuyordum; bir an önce eskisi gibi olabilmek için...

... fakat maalesef ki insan olduğum için bir müddet sonra bacaklarım daha fazla dayanamadı ve yeri boyladım. Yorgunluktan daha koşamayacağımı ve Bordo Caddesi'ne birkaç kilometre kaldığını bildiğimden, taksi çevirmeye karar verdim.

Bindiğim taksi yolun yarısını gittiğinde, cebimde tek kuruşumun olmadığını fark ettim ve kısa bir anlığına ne yapmam gerektiğini düşündüm. Ardından telefonumu cebimden çıkarıp, rehberimden şu anda arayabileceğim tek kişi olan Ozan'ı aradım. Ozan, Irmak'ın sevgilisi ve Kıvanç'ın en yakın arkadaşıydı, eh, doğal olarak kendisiyle uzaktan akraba oluyordum. Uzaktan akraba derken, arkadaş anlamındaki uzaktan akrabayı kast etmek istemiştim.

"Efendim?" diye sorarak aramamı cevaplandırdığında, hâl hatır sorma işini direkt atlamak istedim.

"Neredesin?"

"Dolap'tayım, neden ki?"

"Ben de Dolap'a geliyorum. Şey... Caddenin girişinden beni alır mısın?" diye sorduktan sonra, "Ah, bir de..." deyip sesimi alçaltarak, "Taksi parası getirir misin?" diye sordum.

"Tamamdır."

Aramayı sonlandırmadan hemen önce ise "Kıvanç'a söyleme." demeyi ihmal etmedim.

Birkaç dakika sonra taksi durduğunda, "Geldik, abla!" dedi benden yaşça büyük olduğunu sandığım adam. Ses çıkarmadan oturmaya devam ettiğimi fark ettiğinde, "Abla, inmeyecek misin?" diye sordu.

"Şey, arkadaşımı bekliyorum. Param yok da... Ücreti o ödeyecek." dediğimde, başını salladı ve cebinden çıkardığı telefonuyla ilgilenmeye başladı.

O anda çok fazla film izlemiş olduğumu bir kez daha anladım. Adamın en azından, bu seferlik bizden olsun, aramızda paranın lafı mı olur canım, diyeceğini falan sanmıştım fakat öyle bir şey olmamıştı.

Bir süre taksiciyle birlikte Ozan'ı bekledik, sonrasında benim oturduğum kısmın camının tıklatıldığını duyunca, eş zamanlı olarak da Ozan'ı görüp hemen kapıyı açarak aşağı indim. Sanki kaçacakmışım gibi benimle birlikte taksici adam da indi ve beklentiyle beni süzmeye başladı.

Ozan'a taksici adamı işaret ettiğimde, Ozan akıllı bir çocuk olduğunu bir kez daha gözler önüne sererek başını salladı ve cebindeki elli lirayı adama uzattı. Sonrasında, gidelim, diyerek önden yürümeye başladı. Adama yâr olan elli liraya mı üzüleyim, yoksa Ozan'a borcum olan elli liraya mı üzüleyim diye düşündüğüm dakikalarda Ozan'ın peşi sıra yürüyordum.

Dolap'a yaklaşmak üzere olduğumuzu fark ettiğimde, "Kıvanç nasıl?" diye merakla sordum. Ozan'la ilişkimiz bundan ibaretti. O bana Irmak'ı, ben de ona Kıvanç'ı sorardım; çıkar ilişkisi içeren arkadaşlığımız gayet güzeldi.

"En son sarhoş olma yolunda yürüyordu." dediğinde, öyle bir yolun var olup olmadığını merak ederken buldum kendimi. Sarhoş olma yolu diye bir yol olsaydı, içki içmek yerine o yolda yürürken sarhoş olsaydık falan çok komik olabilirdi.

Bir şey söylememe fırsat vermeden, "Yüzüne ne oldu?" diye sorduğunda, "Hiç." dedim omuz silkerek. Ona, Su ile yumruk yumruğa kavga ettiğimizi söylemek istememiştim.

"Kıvanç çok gururludur." dediğinde, kaşlarımı çattım.

Ah, bilmez miydim?

"Aranızda ne geçti, hiç bilmiyorum." Aniden durdu ve derin bir nefes alarak, "Tek bildiğim, seni özlediği." dedi.

O anda içimde sonu olmayan bir heyecan dalgası gezindi, kalbime vardığında ise bir süre orada oyalandı. "... fakat bana... Artık senin yüzünü bile görmek istemediğini söyledi." diye devam ettiğinde, kalbimdeki sonu olmayan heyecan dalgası bir elektrik dalgasına dönüştü ve kalbimi çarptı. O an kalbim öyle bir acıdı ki yaptığım tüm aptallıkların bedelinin bu olduğunu sandım.

Hiçbir şey söylemedim ve o da söylemeyeceğimi anladığında tekrar yürümeye başladık. Dolap Bar'ın önüne geldiğimizde, "Kıvanç seni benim getirdiğimi görmesin." dedikten sonra omzuma destek olmak istercesine iki defa hafifçe vurdu ve ardından ağır adımlar atarak yanımdan ayrıldı.

Dolap Bar'a girip bir süre barın girişinde öylece durdum. Etrafımdaki insanlara baktım. Yüksek sesli müzik,

çıldırmışçasına dans eden insanlar ve hareketsizce duran ben... Gözüm Selman'a takıldığında, bana el salladığını fark ettim ve ayaklarıma yürümeleri için emir verdim, beni dinlemediler; rica ettim, beni dinlemediler; yalvardığımda, nihayet birkaç adım atabildiler. O an ayaklarımın benden de aptal olduğu kanısına vardım.

Selman'ın yanına vardığımda, yüzündeki sırıtışıyla birlikte, "N'aber, güzellik?" diye sordu.

Onunla da hâl hatır sorma işini es geçtim ve direkt olarak, "Kıvanç nerede?" diye sordum.

Kısa bir şaşkınlığın ardından, eliyle mavi ışıklandırmalı koridoru işaret etti ve ben de teşekkür ederek hızlı adımlarla o tarafa yöneldim. Tam o anda barın içinde yankılanan yüksek sesli müzik kesildi. Yürümeye devam ettim ve Kıvanç'ı sahnede elinde mikrofon tutarken gördüğümde, şarkı söyleyeceğini anlayarak bir köşeye sindim.

Bir süre barın içinde, insanların bağırışları ve aptalca sözlerinin sonucu olan gürültüleri duyuldu sadece. Kıvanç, kendisine uzatılan siyah ve bordo renklerindeki gitarı boynuna asınca, şarkıyı söylemeye başlayacağını anlamış oldum. Ayakta duran insanlar onu rahatça görmeme engel olduğundan, sindiğim köşemden çıktım ve esmer bir kızın yanına geçtim. İnsanlar Kıvanç şarkı söyleyeceği için platformun yakınında toplanmışlardı ve içerisi gerçekten de çok kalabalıktı. Kıvanç'ın beni burada görebilmesi ise neredeyse imkânsızdı.

Kıvanç gitarı çalmaya başladığında, söyleyeceği şarkıyı hemen tanıdım. Ali Atay'ın Yokluğunda şarkısı...

"Kaybet bu öfkeni."

Bu şarkıyı biliyordum.

"İçinde sakladığın..."

Bu şarkıyı söylememeliydi.

"Terk et o derdini."

O Kıvanç Vuran'dı.

"Benden almadığın..."

Hoşlandığı kız onu öylece yüz üstü bıraktı diye...

"Sabret, sonu aynı değil!"

Üzülüp, üstüne bir de onun için şarkı söyleyecek biri değildi o.

"Söylüyorum."

Bana âşık değildi ki.

"Dinle, rüyaların her gün aynı."

Beni sevmiyordu bile.

"Olmayacak!"

O, benden sadece hoşlanıyordu ve bana bir çöpmüşüm gibi davranan biriydi!

"Şimdi vazgeçersen geriye döneceksin."

Dönmüştüm.

"Gitme! Kaybedince daha çok seveceksin."

Daha ne kadar çok sevebilirdim ki onu?

"Biliyorum, hiç bir anlamı yok.

Yokluğunda, yokluğunda, yokluğunda..."

İçimdeki bu yüzsüz sevginin daha da büyümesi mümkün müydü?

Ölüyordum ona olan sevgimden, aşkımdan... Evet, gitmiştim, ona sözler verdiğim halde aptalca düşüncelerime yenik düşüp gitmiştim. Ben aptal, yüzsüz bir kızdım, o ise bana güvenen ve sonucunda hayal kırıklığına uğrayan gururlu bir çocuktu.

Şarkının sözlerini tekrarladığında, kapalı olan gözleriyle içten bir şekilde söylediği bu sözler canımı acıtmaya başlamıştı.

Kıvanç'ın sesi kusursuzdu. Sesinin tınısını şarkının söz ve ritmine uyduruşu ise daha kusursuzdu.

Şarkının sözleri bittiğinde, kemerini boynundan çıkardığı gitarı yanındaki kıza verdikten sonra platformdan indi. İnsanların iltifatlarını, alkışlarını veya hareketlerini zerre kadar umursamadan ilerlemeye başladı. Bardan öylece çıkıp gideceğini sanmıştım fakat adımlarını bana yönlendirdiğinde –etrafına bir kez dahi bakmamıştı, benim nerede olduğumu nasıl bildiğini hiç anlamamıştım– birkaç adım sonra önümde durduğunda, şaşkınca ona bakakaldım. Gözlerinde hüznün izlerini taşıyordu. On saniye bile diyemeyeceğim kadar kısa bir süre boyunca bana öylece bakıp, ardından hiçbir şey söylemeden hafifçe omzuma çarparak yanımdan geçip gittiğinde, ayaklarımın üzerinde daha fazla duramayacağımı hissedip kendimi boşluğa bıraktım.

Anladığım bir şey vardı ki Kıvanç beni asla affetmeyecekti.

--

Çok uzaklardan geldiğine emin olduğum sesi basık gelen müzik kulaklarımı rahatsız etmiyordu fakat sessizliği arzuladığımdan, "Müziğin sesini biraz daha kısar mısınız?" diye sormak zorunda kalmıştım.

Gözlerim kapalıydı. Bilincim tam anlamıyla açık değildi. Rüya ile gerçeklik arasındaki o ince çizgide kalan zihnim, başımın ağrımasına sebep oluyordu. Yanımda biri var mıydı, yalnız mıydım, yoksa hâlâ kalabalığın içinde baygın bir şekilde yatıyor ve rüya mı görüyordum emin

değildim. Gözlerimi açmaya mecalim yoktu, aslına bakılırsa bunu denememiştim bile.

Kıvanç'ın, omzuma çarptıktan sonra hiçbir şey söylemeden yanımdan öylece geçip gitmiş olduğu gerçeği zihnimde takla attığında, bir anda gözlerimi açtım ve ardından yattığım yerden doğrulmaya çalıştım.

"Ah, sonunda kendine gelebildin!"

Samimi bir gülümsemeyle bakışları bende olan Damla'ya kısa bir anlığına bakarken, "Neredeyim ben?" diye sordum ve hemen ardından bakışlarımı ondan ayırıp etrafımda dolaştırdım.

Çekmece'deydim. Kıvanç'ın çift kişilik rahat yatağının sol tarafındaydım. Damla ise yatağın sağ tarafında, yani hemen yanımda tek bacağını katlayarak oturmuştu ve suratındaki samimi gülümseme ile bana bakıyordu.

"Endişelenme, Çekmece'de ve güvendesin. Dolap'tayken bayılmışsın. Ozan da seni buraya getirmiş. Sonra da beni çağırdı, hani belki elimden bir şey gelir falan diye." dedikten sonra dişlerini göstererek güldüğünde, o güzel ve düzgün dişlerini yerinden kerpetenle çıkararak sökmek istedim. "Batuhan şu an yolda, seni almaya geliyor." diye devam ettiğinde, kaşlarımı çattım.

"Ona sen mi haber verdin?" diye sorduğumda, başını hafifçe salladı, istemsizce güldüm.

Batu hâlâ Damla'yı seviyordu ve Damla da hâlâ Batu'yu... Bu gerçeği hepimiz biliyorduk; gerçek bariz bir şekilde ortadaydı fakat Batu'nun gururu ve inadı yüzünden ikisi bir türlü birlikte olamıyordu. Batu bir ay önce gururunu ve inadını hiçe sayarak Damla'yı affetmeye karar verdiğinde ise Damla'nın şu Amerika işi ortaya çıkmıştı. Evet, Damla gerçekten de yakın zamanda Amerika'ya

mankenlik eğitimi için gidecekti. Bu, Batu'nun her ne kadar umurunda değilmiş gibi görünse de gerçekten umurundaydı; bunu görebiliyorduk. Evet, Damla'nın yaptıkları affedilemezdi, bu da bir gerçekti fakat birbirlerini her ne olursa olsun hâlâ çok seviyorlardı. İlişkileri uzun zamandır birbirlerine acı veren bir çıkmazdaydı ve maalesef ki ne yapacaklarını ikisi de bilmiyordu ve ben Damla'dan hâlâ hoşlanmıyordum. Ne ben ne Deniz ne Cem ne de Irmak... Hiçbirimiz Damla'dan hoşlanmıyorduk çünkü ne olursa olsun Damla Batu'yu üzüyordu.

Duyduğum su sesi ile zihnimi boşaltarak, bakışlarımı odanın içindeki banyoya çevirdim. Damla, yerinde huzursuzca kıpırdandığında, bu sefer bakışlarımı banyodan alıp ona çevirdim ve o da açıklama yapma gereği duymuş olmalıydı ki "Kıvanç." dedi omuz silkerek.

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Kıvanç şu anda Çekmece'nin banyosundaydı ve ben de onun yatağında yatıyordum. Neden yanımda değildi? Neden yanıma gelmiyordu?

"Kıvanç sana pansuman yapmış." diye devam ettiğinde, bir süre konuşamadım.

Ozan, beni bayıldığım için Çekmece'ye getirmişti, bunu gayet normal karşılayabilirdim fakat bana aşırı derecede kızgın olan Kıvanç, yüzümdeki yaralara pansuman yapmıştı, öyle mi? İşte bunu normal karşılayamazdım. Yorgunluğumu falan boş vererek ayağa kalkıp sevinç dansımı yapmak istiyordum. Bunu gerçekten yapacakken de banyonun kapısı açıldı ve içeriye Kıvanç girdi. Üzerinde bir şey yoktu, altında ise sadece siyah pantolonu vardı ve Damla her an onun az kaslı gövdesini görebilirdi, hatta gördü.

"Kıvanç, baksana, Nehir uyandı!" dedi şen şakrak bir sesle.

Damla'yı duyan da benim yıllardır komada olduğumu ve Kıvanç'ın yıllardır yanı başımdan ayrılmayıp uyanmamı bekleyen sabırlı âşık olduğunu sanırdı.

"Öyleyse artık gidin." dedi Kıvanç.

Bir an bile olsun bizden tarafa bakmamıştı. Elindeki beyaz havluyla saçlarını kurulamaya çalışıyordu. Bunu onun yerine ben yapmak istiyordum fakat şu anda bu mümkün değildi.

"Onunla konuşmaya ne dersin?" diye sordu Damla.

Bu kızın psikolojisi gerçekten de tuhaftı. Çiftlerin arasını bozup tekrar birleştirmek gibi bir hobisi olduğuna artık emindim.

"İşlerim var." dedi Kıvanç, hâlâ bizden tarafa bir kez olsun bakmamıştı.

"Hadi ama Kıvanç!" dedi Damla ve oturduğu yerden doğrularak kalktı, o doğrulunca ben de bağdaş kurarak oturdum. "İşlerin biraz bekleyebilir." dedi cilveli bir ses tonuyla, eş zamanlı olarak Kıvanç'a doğru ilerliyordu. Aslına bakılırsa, Damla'nın kim olursa olsun konuşurken kullandığı ses tonu hep cilveliydi. "Benim için konuş." dedi ve Kıvanç'ın çenesinden tutup onu kendisine bakmaya zorladı.

Başka zaman olsa Damla'nın o elini kırmak isterdim fakat şimdi Kıvanç'ı benimle konuşturtmak için böyle bir hareket yaptığından kıskançlık yapmamaya çalışıyordum.

Kıvanç öfkeyle çenesini ondan kurtardıktan sonra tekrar banyoya girdi ve Damla da bana döndü. Başımı iki yana umutsuzca salladığımda, bana göz kırptı ve Kıvanç'ın ardından o da banyoya girdi. Gözlerim irice açıldı. Damla'nın gerçekten ilginç ikna edici yöntemleri vardı. O ilginç ikna edici yöntemlerinden birini sırf biz konuşalım diye

yapmasını istemiyordum; eğer tek yol buyduysa, Kıvanç'la bir ömür konuşmamaya razıydım. Gerçekten!

Bana saatleri andıran dakikaların ardından banyodan ilk çıkan Damla oldu; bana dişlerini göstererek güldü ve el sallayıp odadan çıktı, ardından da kapıyı kapattı. Kıvanç bir süre banyodan çıkmadı, içeride ne yaptığını gerçekten merak ediyordum ve bu merakım biraz sonra kalkıp yanına gitmemi bile gerektirebilecek kadar büyüktü.

Neyse ki benim kalkmama gerek kalmadan, üzerine siyah bir tişört geçirmiş olan Kıvanç, ağır adımlarla banyodan çıkıp yanıma geldi ve yatağın sağ kısmına oturdu. Bana bakmayıp beyaz çarşafa bakıyor olması canımı bir süre sonra sıktığında, dizlerimin üzerinde oturup iki elimle hafifçe suratına dokundum ve bana bakabilmesi için suratını kendime doğru çevirdim.

"Kıvanç!.." dedim mırıltılı bir tonla.

"Özür dilerim." dedi bir anda ve suratına dokunan parmaklarımın uçları uyuştu.

Kıvanç benden özür dilemişti.

Kıvanç'ın kendisinden daha büyük olan bencil egosu buna nasıl imkân bırakmıştı anlam veremiyordum. Benden özür dilemişti. Kıvanç Vuran... Benden özür dilemişti.

Ellerini kaldırıp benim ellerimin üzerine koyduktan sonra, "Yükseklik korkunu bildiğim halde seni en tepede yalnız başına bıraktığım için özür dilerim." dediğinde, gözlerim irice açılmıştı. "Bir yıla yakın bir süredir sana âdeta bir çöpmüşsün gibi davrandığım, sana hakaret ettiğim ve seni ağlattığım için özür dilerim." diye devam ettiğinde, ne diyeceğimi bilemez bir halde ona bakıyordum. "Sana âşık olamadığım için çok özür dilerim." diye devam ettiğindeyse, kalbimin bir odacığı parçalandı sandım.

Bana âşık olamadığı için benden özür dilemişti. Bana âşık olamadığı için...

"Beni affedebilecek misin?" diye sordu.

Kalbimin acısına rağmen belli belirsiz bir şekilde başımı salladım. Kıvanç Vuran benden ilk kez özür dilemişti ve görünüşe bakılırsa bu özründe gerçekten de samimiydi. Onu nasıl olur da affetmezdim ki?

"Ben..." dedim ve sustum. Gözlerini kapattıktan sonra parmak uçlarımı çenesine bastırdı, ardından onları öptü. "Kıvanç, ben..." Gözlerini açmadan parmak uçlarımı usulca öpmeye devam ederken, "Sözümü tutamadığım için özür dilerim." dedim. Ona bir söz vermiştim. O bana git diyene kadar asla gitmeyecektim, değil mi? "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim, ben... Aptallık ettim." Parmak uçlarımı öpmeyi bırakıp ellerimi suratından uzaklaştırdığında, "Yüzsüz ve de aptal... Bu, ben değil miyim zaten?" diye sordum.

"Solucan!" dedi, sesinde beslediği duyguların tadını alamamıştım.

Yine de başımı sallayarak, "Evet, evet Solucan'ım ben." dedim, küçük bir çocuğu ağlamaması için ikna etmeye çalışırcasına.

Başını iki yana usulca salladı ve buruk bir gülümsemeyle bana baktı. "Batu anlattı bana, biri sana şaka yapmış." İçten içe Batu'ya çok kızdım fakat kızgınlığımı Kıvanç'a belli etmemeye çalıştım. "Kendisinin Hazel olduğunu söylemiş ve sen de ona inanmışsın. Hazel geri dönerse seni bırakırım sanmışsın." Yüzündeki gülümseme genişledi fakat artık geniş olan bu gülümsemesi hâlâ buruktu. "Daha az acı çekmek için benim seni bırakmamı beklemeden sen beni bırakmaya karar vermişsin." Bu sefer

dişlerini göstererek gülümsedi fakat dişlerini göstererek gülümsemesine rağmen gülümsemesi hâlâ buruktu.

"Ben..."

"Kimin bıraktığı önemli değil be Nehir! Sen de bıraksan, ben de bıraksam, bize kalan acı yine aynı acı."

"Kıvanç!.."

"Bırakmazdım..." dedi bir anda. "Hazel geri dönseydi bile ben seni bırakmazdım." diye devam ettiğinde ona inanmadım. Nasıl inanabilirdim ki? Tamam, Kıvanç yalan söylemezdi fakat o Hazel'dı, Kıvanç'ın ilk ve tek aşkı... "Neden biliyor musun Nehir?" diye sorduğunda, merakla kaşlarımı çattım. "Senin bana olan sevginin yanında Hazel'ınkinin lafı bile olmazdı çünkü."

Yanılmıştım ve bunu çok geç de olsa şimdi fark etmiştim. Kıvanç, âşık olduğu veya hoşlandığı kızı değil, kendisine âşık olan kızı seçecek olan bir çocuktu çünkü Kıvanç'ın sevmeye değil, sevilmeye ihtiyacı vardı.

Bana doğru usulca uzanıp Su'nun attığı yumruk yüzünden patlayan dudağımın kenarını öptü. Dudaklarını geri çekmeyip aynı yeri bir kez daha öptü, bir kez daha ve bir kez daha... Dokunuşları, camdan olan bir bebeği kırmak istemeyen birininki kadar nazik ve hassastı.

"... ama ben neyi fark ettim, biliyor musun?" diye sordu, dudaklarını ve yüzünü yavaşça benden uzaklaştırırken. "Beni bi' sen çok sevmiştin, sen de hiç sevmemişsin."

Kalbimin bir diğer odacığını parçalayan sözlerinden hemen sonra dudaklarını sağ kulağıma doğru yaklaştırdı. Bir süre öylece bekledi, ardından, *"Mademki istiyorsun, öyleyse durma git."* diye fısıldadı. Bu şarkıyı biliyordum. Sezen Aksu'nun Git adlı şarkısıydı ve şarkının sözleri... Hayır, hayır... Şarkıyı söyler gibi mırıldanarak söylemişti ve

her zamanki gibi hissederek söylemiş olması etimi acıtmıştı. *"Beni düşünme, rahat ol, yalnız kalabilirim."* Şu anki durumumuza bu kadar fazla uyan bir şarkı nasıl olur da var olabilirdi? *"Sen de bilirsin, hiçbir acı sonsuza dek sürmez."* Şarkının melodisini duyar gibi olmuştum. *"Hatta her an yeniden sevebilirim..."* Kıvanç'ın bir başkasını sevme ihtimalini düşünmek, kalbimin parçalanan odacıklarını ezmeye başlamıştı.

Sustu ve dudaklarını kulağımın yakınından çekmedi. Alnımı, sağ omzuyla boynu arasına yasladım, şarkının ikinci kısmını söylemesine izin vermeden üçüncü kısmını ben söylemeye başladım. *"Git... Git... Gitme, dur ne olursun..."* Sesim ağlamaklı çıkmıştı ve ben de bunu, gözlerimin dolu olmasına vermiştim. *"Gitme kal, yalan söyledim. Doğru değil, ayrılığa daha hiç hazır değilim."* Gözyaşlarım akmaya başladığında, dudaklarımı birbirine kenetleyerek sustum. Devam edemeyecek kadar kötü hissediyordum. Nefes almak güç geliyordu. Boğazımda takılı kalan birkaç gözyaşı vardı fakat her şeye rağmen, *"Aramızda yaşanacak yarım kalan bir şeyler var... Gitme dur, daha şimdiden deliler gibi özledim..."* diye devam ettim.

Boğazımda takılı kalan o birkaç gözyaşı hıçkırık olarak koptuğunda, dişlerimi ve tüm vücudumu sıkıp en azından sesli olarak ağlamamaya çalıştım. Şarkının beşinci kısmını söylemeyecektim çünkü gerçekten de gitmemi istemiyordu. Aslında kalmamı istiyordu fakat gururu yüzünden bana gerçek hislerini söyleyemiyordu. Bu yüzden şarkının beşinci kısmının bizim için hiçbir önemi yoktu.

"İkimiz için de doğru olan böylesi, git." O yine de söyledi. *"İnan bana, sandığın kadar üzgün değilim. İçimde yepyeni bir hayata başlamanın sevinci ve heyecanı var, artık git."* Beni omuzlarımdan tutarak kendisinden ayırdı, oturduğu

yerden yavaşça kalktı ve "Parmak uçlarından öptüğüm yüzsüz kız!" diye seslendi. Yüzünde hüznün yarası var iken bana arkasını döndü. "Artık bitti. Git!" dedikten sonra attığı hızlı adımlar eşliğinde ayrıldı odadan ve aslında en çok da benden.

Bir süre tek kelime etmeden, hiç ağlamadan ve hareket etmeden arkasından bakakaldım. Kalbimin paramparça olan, ezilen odacıklarının acısı boğazıma kadar yükselip çığlık atmamı istediğinde, güçlü bir çığlık attım. Attığım güçlü çığlık boğazımı daha da fazla acıttığında, eş zamanlı olarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Damla odaya koşarak girip yanıma vardıktan sonra bana sarıldığında onu ittirmeye çalıştım. Bağırarak ağladığım ve Damla'yı ittirdiğim, belki de ittirirken canını acıttığım uzun bir sürenin ardından, odaya Batu ve hatta Ozan da girdi. Delirmiş gibiydim, yaptığım tek şey, hiç kimsenin bana dokunmasına izin vermemeye çalışarak çıldırmışçasına ağlamaktı. Ağlamaktan ölünseydi, o an ölebilirdim. O kadar çok canım yanıyordu ki çarenin bağırarak ağlamak olduğunu düşünmüştüm.

... ve ben o gün, orada, sesim kısılana dek bağırarak ağladım.

6

Kıvanç Vuran'sız geçeceğinden emin olduğum bir güne daha gözlerimi açtığımda, içimdeki varlığını korumakta olan buruk acı kendini gösterdi.

Kaçıncı günümdü bu? On? Evet. Kıvanç Vuran'sız geçirdiğim onuncu günümdü bugün ve ben hâlâ inanmakta zorlanıyordum.

Gitmişti, Kıvanç Vuran gitmişti.

Çekmece'de arkasını dönüp gittiğinde, gerçekten gideceğini düşünmemiştim fakat öyle olmuştu. Aynı günün gecesinde, ilk uçakla Fransa'ya dönmüştü ve o andan itibaren ne ben ne Damla ne Batuhan ne de Ozan ondan haber alabilmiştik.

Nasıldı, ne yapıyordu? Daha da önemlisi, yaşıyor muydu?

Yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyordum ve bu beni daha çok üzüyordu. Birbirlerine körkütük âşık olan çiftler bile nefretle ayrılmış olsalar dahi birbirlerinden haberdar olurlardı ama biz... Olamıyorduk.

Kıvanç için bitmiş olduğumu bilmek beni öldürüyordu.

Son on ayımı, son on günümde düşündüm. Neler yaşayıp buralara kadar nasıl geldiğimiz hakkında detaylıca düşünüp durdum. Birbirimize çok katlanmıştık. Umudu da acıyı da birlikte taşımış, aşkı tadamadan bitmiştik. Bunun nasıl olduğunu aklım bir türlü almıyordu. Benim

aptallığım yüzünden mi, onun aptallığı yüzünden mi bu hale gelmiştik bilmiyordum.

"Bir yapboz parçasını yerine koymak bu kadar uzun sürmemeli." diye iğnelercesine konuşan Irmak'a bakışlarımı ağır bir şekilde çevirirken, aylar öncesinde zihnimi elen geçiren Kıvanç'ın, tam olarak şu anda zihnimin hiç olmazsa küçük bir kısmını bana geri vermesini istedim.

"Barbie bebekli yapboz nedir ya." diye küçümsercesine konuşan Rüya'ya öfkeli bakışlarını çevirdi Irmak.

Yıllardır ne zaman çok üzgün olsak ya da çok sıkılmış olsak, Irmak ve ben Barbie bebekli yapboz alır ve onu tamamlamaya çalışırdık. Rüya da aynı Irmak gibi bana teselli vermeye gelmişti bugün fakat yapboz işi onun tarzı olmadığından üç dakikada bir söyleniyordu.

"Ben bu işin ehliyim, kızım!" dedi Irmak, üstünlük kurmaya çalışırcasına.

İkisi de en yakın arkadaşlarımdandı ve Rüya için bu geçerli olmasa da Irmak, Rüya'yı fena halde kıskanıyordu. Sürekli ikimizin daha önceden arkadaşlık yapmaya başladığını ve kendisinin benim ultra kadim dostum olduğunu söylemesi de bunun kanıtıydı. Bunca acının içindeki bu tarz şeyler bana tatlı geliyor, belki samimi olmasa da beni hafiften gülümsetebiliyordu.

"Bu gece de burada kalmamızı ister misin?" diye sordu Rüya.

Irmak, Rüya ve hatta Damla bile son on gündür yanımda kalıyor ve yüzümde küçük de olsa bir tebessüm görebilmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Deniz, Cem, Batu ve hatta Ozan bile vakit buldukça beni arıyor, görmeye geliyorlardı. Bunu istemiyordum, belki biraz yalnız kalsam acımı daha iyi hissedebilirdim fakat onlar da

bunu istemiyordu, acımı her zerremde hissetmem taraftarı değillerdi.

Ben bunca acının içindeyken yalnız değildim ve bu yüzden de olmam gerekenden daha iyiydim, peki ya Kıvanç? Tamam, âşık olan ve acıyı çeken kişi bendim bu ilişkide fakat Kıvanç'ın da öyle bir anda her şeyi unutacağını sanmıyordum. Sonuçta son on ayımızı beraber bir şeylere göğüs gererek geçirmiştik.

On ayı, on günde unutacak kadar da acımasız olamazdı, değil mi?

"Nehir?" diye sorarcasına konuşurken, omzumdan hafifçe dürttü Irmak.

"Ha, ne?" diye aptalca bir tepki verdikten sonra Rüya'nın sorusuna hâlâ cevap vermemiş olduğumu fark edince, "Gerek yok." dedim.

"Emin misin?" diye kuşkulu bir ses tonuyla sordu Rüya.

İnsanın gözlerine baktığında, yalan mı yoksa doğru mu söylediğini hemen anlardı o.

"Eminim." derken, sırf bu yüzden gözlerimi ondan kaçırıp Irmak'a çevirmiştim.

"Olsun, biz yine de kalalım." dedi Irmak ve daha sonra ben de içimden, artık ne olur acımı yaşamama izin verin, diye geçirdim.

Bana unutturmaya çalışıyorlardı; acımı, hissettiklerimi ve belki de Kıvanç'ı... Bir anlığına duraksayarak, bir Irmak'a, bir de Rüya'ya baktım.

Bana Kıvanç'ı unutturmaya mı çalışıyorlardı? Eğer öyleyse başarılı olabilirler miydi? Kıvanç'ı unutabilir miydim?

Onu unutmak istemiyordum fakat bu imkânsız değildi. Onu her yeni anımda hatırlayacaksam eğer unutmaya razıydım, başka türlüsünü kesinlikle kabul edemezdim.

"Ozan arıyor." diyen Irmak, aceleyle oturduğu yerden kalktı ve odamı terk ederken, aramayı cevaplandırmayarak telefonunun zil sesinin sessizliğimizi delip geçmesine izin verdi.

Irmak odadan çıktığında, Rüya sağ elini hafifçe kaldırarak başımın üstüne koydu ve "İstediğin şey ne?" diye sordu. "Hislerini diri diri toprağa gömmek mi, yoksa onları kanaya kanaya yaşamak mı?"

Hafifçe kaşlarımı çattım. İstediğim şey kesinlikle Kıvanç'ın yanımda olmasaydı fakat bunun mümkün olmayacağı aşikâr olduğundan, Rüya'nın sunduğu iki seçeneği göz önünde bulundurdum.

Hislerimi diri diri toprağa gömmek mi? Ah, hayır... Kıvanç Vuran'ı sevmek bile ayrı bir lütufken, nasıl olur da ona beslediğim hislerimden kurtulmak isteyebilirdim ki?

"Yaşamak..."

Yüzünde geniş ve samimi bir gülümseme oluşurken, Irmak'ın çantasını eline alarak oturduğu yerden kalktı ve "Yapboz parçalarını ister tamamla ister kutusuna koy. Mühim olan hepsinin önünde sonunda bir arada olması değil mi zaten?" dedi.

Odamdan ayrılırken ardından kapısını kapattı, ben de yerdeki yapboz parçalarına çevirdim bakışlarımı. Yapboz parçaları derken hislerimden mi bahsetmişti? Anlam derinliği taşımamış cümleler kurmayan biri olduğunu düşünecek olursak, evet, öyle yapmıştı.

Bacaklarımı uzattım ve sırtımı yatağın yan kısmına dayarken, komodinimin üzerindeki telefonumu aldım elime. Derin bir nefes çekip önce WhatsApp'a girdim, daha sonra Kıvanç'a attığım son mesajların hiçbirinin iletilmemiş olduğunu görünce, profil fotoğrafı kısmının da

boş olduğunu görüp WhatsApp'ı kapattım. Beni sadece WhatsApp'tan değil, her yerden engellemişti. Benim ona yazmamı değil, onu hissetmemi bile istemiyordu. Benden nefret ederek ayrılmış gibi davranıyordu fakat öyle olmadığına emindim ya da sadece... Emin olmak istiyordum. Hiçbir sosyal paylaşım hesabında aktif değildi, onu takip etmek için Irmak'ın hesabını kullanırken anlamıştım bunu. Benim aramalarımı engelleyip benimle ilişkisi olan hiç kimsenin aramalarını açmadığından, uzun zamandır onunla konuşan da olmamıştı.

Babasına ulaşmayı deneyerek bizzat Fransa'ya gidip onu bulmak bile istemiştim fakat annem buna karşı çıkmıştı. Kıvanç'ı gözümde ilahlaştırdığımı söyleyip bana epey kızmıştı. Onun hislerimi hak etmediğinden, eğer peşinden koşmaya devam edersem, kalan son gurur kırıntılarımı da yitireceğimden söz etmişti. Ben de ona hak vermiş ve ona ulaşmayı denemeyi keserek, yalnızca onun bana tekrar dönmesini dilemeye başlamıştım çünkü artık yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Vazgeçmemiştim fakat artık uğraşacak gücü de kendimde bulamıyordum.

Ciğerlerime güçlü bir nefes çekerken, başımı geriye doğru yasladım ve gözlerimi kapattım. Her ne kadar gözlerimi her kapattığımda anılarımız zihnimin içinde belirmeye başlıyor ve beni üzüyor olsa da bunu seviyordum. Dudaklarım buruk bir gülümseme eşliğinde yukarı doğru kıvrılırken, hissettiğim hafif esintiyle beraber ürperdim. Filmlerde genellikle başroldeki kız, ayrılık sonrasında, âşık olduğu erkeğin hayalini görürdü. Bir filmin başrolünde değildim fakat hayal gücümün gereğinden fazla geniş olduğunun da bilincindeydim. Kıvanç'ı yanımda oturuyormuş ve hatta beni seyrediyormuş gibi hayal edebiliyordum

fakat daha sonrasında baktığımda orada olmadığını görüyor, üzülüyordum.

Göz kapaklarımı ağır bir şekilde açtıktan sonra bakışlarımı tam karşımdaki dolabıma diktim ve bir süre de öyle beklemeye devam ettim. Neyi beklediğimi bilmiyordum ve nedense yaptığım her hareketin ardından bu tarz beklemelerim oluyordu. Sanki bir yerlerden Kıvanç çıkacak ve "Bekleyen bir Solucan." diyecek gibiydi. Demeyeceğini biliyordum fakat sanırım artık umut etmekten başka bir çarem kalmadığından öyle düşünmek istiyordum.

Nefesimi güçlü bir şekilde dışarı verirken ayaklandım ve bedenimi yatağımın üzerine bıraktıktan sonra üzerimi örtmekle veya her zaman uyumadan önce girdiğim şekle girmekle uğraşmadan gözlerimi kapattım. Kıvanç'ın hemen yanımda bana sırtını dönerek de olsa uzanıyor oluşunu hayal ederek ve bana dönmesine dek uyanmamayı dileyerek, kendimi uykunun kollarına teslim ettim.

--

Siyah ayakkabılarımı ayaklarıma geçirip bağcıklarını bağladığım sırada, görüş açıma kırmızı bir çift terlik giriyor. Başımı kaldırıp, elindeki portakal suyu dolu bardağıyla hemen önümde dikilen Ecrin teyzeye bakıyorum.

"Portakal suyunu iç de öyle git yavrum!" dediğinde, gülümsüyor ve doğruluyorum.

Uzattığı bardağı iki elimle tutup, portakal suyumu tek dikişte bitiriyor ve bardağı ona uzatırken memnuniyet dolu bir hisle gülümsüyorum. Ardından, bir şey söylemesine izin vermeden el sallayarak arkamı dönüyor ve koşmaya başlıyorum.

Bugün, iki gündür kendisini izlediğim ve kendisinin tabii ki de bundan bihaber olduğu, hazırladığım listeye

uyan o çocukla tanışmaya karar verdiğim gün... Listeme uyuyor olduğundan neredeyse eminim ama tamamen emin olabilmek için onunla tanışmam gerektiğini düşünüyorum, bu yüzden, tam olarak şu an, nefes nefese kalmış olmamı umursamadan yanına gidiyorum.

Birkaç adım daha atarak parkın çıkışındaki bankta oturan o çocuğun yanına ulaştığımda, izin bile istemeden hemen yanına oturuyorum ve onu seyretmeye başlıyorum.

Varlığımı fark etmemiş olmalı ki bir an olsun bakışlarını benimle buluşturmuyor. Kendimi belli etmek adına bir şeyler yapmak yerine, "Şey, adın ne?" diye sorarak, sohbete giriş yapmak istiyorum. Varlığımı fark etmesine emin olmama sebep olan, rahatsızca yerinde kıpırdanma hareketini yapınca, "Şey, adın ne?" diye tekrar soruyor ve cevap vermesini bekliyorum.

Çok kısa bir an sonra bakışlarını hafifçe bana çevirdiğinde, başını da benden tarafa çeviriyor. Bir şey söyleyeceğini düşünerek ona bakmayı sürdürüyorum fakat sol omzumda hissettiğim dokunuş yüzünden, bakışlarımı ondan ayırarak dokunuşun sahibine çevirmek zorunda kalıyorum. Öfkeyle bakan mavi gözler direkt olarak bana odaklanmışken, sahip olduğu siyah saçları, en az yanımda oturan çocuğunki kadar yumuşak ve güzel görünüyor. Güzel ve masum duran yüzünün aksine, oldukça çirkin ve masum sayılmayacak bir tavır sergileyerek omzumu sertçe sıkarken, "Kıvanç, bu kız kim?" diye soruyor.

"Tanımıyorum." diye kısa ve net bir cevap verildiğinde, cevabı veren kişinin, yanımda oturan, adını henüz öğrenebildiğim çocuk olduğunu anlıyorum. O an ona bakamıyorum çünkü sesi bende bir anlığına şok etkisi yaratmış oluyor ve hareket etmeme izin vermiyor.

Mavi gözlü kız bir anda beni omuzlarımdan tutarak sarstığında, bakışlarımı tekrar ona çevirmek zorunda kalıyorum. İlgimi tamamen ona verdiğimi anladığında, "Ne işin var sevgilimin yanında?" diye öfkeyle soruyor.

"Hazel, bırak kızı." diyor Kıvanç ve hemen ardından hareketlendiğini hissediyorum. Mavi gözlü kızı umursamayarak ona döndüğümde ise ayağa kalktığını görüyorum. Hazel dediği mavi gözlü kızın beline kolunu sarıp onu yanımdan çekiştirmeye çalışırken, kıza, sakin olması gerektiğini söylüyor.

Sertçe yutkunarak ben de ayağa kalkıyorum ve onların tam tersi istikamete doğru ilerlemeye başlıyorum.

Olan bitenin beni üzmemesini diliyorum. Sonuçta koskoca Seyhan'da listeme uyan bir başka erkek daha olabilir, değil mi?

Parkın çıkışına doğru kendimi teselli etmeye çalışarak ilerlerken, telefonumun çalmasıyla adımlarımı durduruyorum ve onu cebimden çıkararak arayan kişinin adına bakıyorum. En yakın arkadaşım, kadim dostum Irmak'ın adını görünce, biraz önce yaşadığım bozguna rağmen gülümsüyor ve aramasını cevaplıyorum.

"Kızım, nerelerdesin sen ya?" diye oldukça öfkeli bir şekilde konuşmaya başlıyor Irmak. "Birkaç saat sonra parti başlayacak!"

"Geliyorum işte." dedikten sonra biraz önce neyle meşgul olduğumu söyleme gereği duymadan, partiye bizimkilerden kimlerin geleceğini soruyorum.

"Batu gelmeyecekmiş, Damla'yla yemeğe çıkacaklarmış." dediğinde, imrenmeden edemiyorum.

Batu ve onun ilk aşkı Damla... Bu ikilinin aşkına imrenmemek elde değil çünkü aşkları özel ve çok güzel.

"Deniz gelecek, İnci'yi davet etmedim fakat biliyorsun... Deniz neredeyse İnci de orada olmak zorunda..."

İnci için üzülüyorum, Deniz'in ona hiçbir zaman karşılık vermeyeceğini bilmesine rağmen onu sevmeye devam ediyor. Taktığı o en az üç dereceli gözlükleri bile gerçeği görmesine yardımcı olamıyor...

"Israrla gelmemesini söylediğim halde, Su ve tayfası da gelecek." diye devam ettiğinde, gözlerimi deviriyorum.

O ve onun tayfasından nefret ediyorum.

"Sen ve ben hariç partime katılanlar bunlar."

Görmeyeceğini bilmeme rağmen başımı sallarken, "Tamamdır, geliyorum." diyor ve aramayı sonlandırıyorum.

Her şeyin yine aynı olduğunun farkına varıyorum.

"Her neyse." diye fısıldıyorum kendi kendime. "Başka bir gün başka birine âşık olurum." diye devam ediyor ve eş zamanlı olarak omuz silkiyorum.

Zihnimi acıtmaya başlayan telefonumun melodisiyle birlikte öfkeyle araladığım gözlerimi, doğrudan yeni tavanıma diktim ve bir süre melodinin zihnimi acıtmaya devam etmesine izin vererek tavanımı seyrettim. Bu sırada, biraz önce gördüğüm rüyayı saniyesi saniyesine tekrar canlandırdım zihnimde ve sonunda olayın korkutucu bir hâl aldığını hissedince, ürpererek yatağımdan yavaşça doğruldum. Bilinçaltım Hazel'ın yaşayıp yaşamadığı hakkında öylesine takıntılı bir hâle bürünmüş olmalıydı ki bu düşüncenin asılsız olduğuna karar vermiş olmama ve aradan bir süre zaman geçmiş olmasına rağmen, rüyalarımın bile konusu bu durum olmaya başlamıştı. Birkaç hafta önce, Hazel'ın hiç ölmemiş olduğunu varsayarak hayaller kurmuş ve kendime ruhsal acı çektirmiştim fakat sanırım bilinçaltım tarafından ilk kez yapılıyordu bu.

An itibariyle Hazel yaşıyor olsaydı, Kıvanç'la tanışmamış olacağımız, rüyam sayesinde kesin ve net bir şekilde kabul ettirilmişti bana.

"Kıvanç gitti." diye konuştuğumda, kalbimin, zihnimin üzerinde üstünlük kurmaya çalıştığının farkına varmıştım.

Kıvanç gitmişti, daha neyin ihtimallerinin hayalleri üzerinde düşünüyordum ki?

7

Dokunabilseydim eğer
Akıtamadığın gözyaşlarına,
Hiç sesmemiş meğer
Ayda, yıldızda ya da plütonda...
Öyle bir renk seç ki bana,
Masmdeki umudumu, grimdeki acıdan kurtarsın.
Gecelerin siyahını bile boyayan,
Bir gökkuşağı olsun.

Israrla çalmaya devam eden telefonum, zihnim ve kalbimin savaşmasına bile izin vermek istemiyor gibiyken, öfkemin kulaklarıma kadar ulaştığını hissettim ve kalemimi bıraktıktan sonra elimi komodinime doğru uzatarak telefonumu elime aldım. Arayan kişinin ismini gördüğümde anlık bir şaşkınlık yaşamış olsam da bu çok kısa sürdü ve telefonumun melodisinin bana daha fazla acı çektirmesini istemediğimden, aramayı cevaplandırdım.

"Nehir!" diye başladı konuşmaya. Hiçbir şey söylemediğimi veya öncekiler gibi söylemeyeceğimi anladığında, "Hâlâ bir haber yok, değil mi?" diye sorarak devam etti.

Ushan da bana bu zor günlerimde destek olmaya çalışan isimler arasındaydı. Yüz yüze görüşüp hiç konuşmamıştık ve aslına bakılırsa telefonda da hiç konuşmamıştık. O konuşmuştu, ben dinlemiştim. Beni, benim Kıvanç'ı sevdiğim kadar çok sevmediğini biliyordum fakat yine de bir zamanlar benden hoşlanmıştı ve hoşlandığı kızı, sevdiği çocuk tarafından terk edilmesinden dolayı teselli etmek onun için zor olmalıydı; bu yüzden işi onun açısından daha da zor kılmamak için susuyordum.

"Ezgi'yi gördüm bugün." dediğini duyduğumda, gözlerim irice açıldı.

Hazel veya benden yana şansı olmamıştı aşkı yaşamak için ve asla da olmayacaktı fakat Ezgi'den yana olabilirdi.

Ushan'ın gerçekten sevilmeye ihtiyacı vardı ve o büyük sevgisini hak etmese de Ezgi'nin onu gerçekten çok seveceğine dair inancım tamdı.

"Peki, o seni gördü mü?" diye sorduktan sonra alt dudağımı dişledim ve cevabının olumlu veya olumsuz olduğunda ne söyleyeceğimi düşünmeye başladım.

"Konuştun." dedi sessizce gülerken. Onu tanıyor olduğumdan, şu anki yüz ifadesini hayal edebiliyordum. "... ve hayır, görmedi."

"Onu seviyor musun hâlâ?"

Bu soruyu tam şu anda bu şekilde sormak ne kadar mantıklı veya doğruydu, bilmiyordum fakat büyük ihtimalle sessiz sandığı ama duyabileceğim kadar sesli bir şekilde çektiği iç, bu sorunun aslında sorulmaması gereken sorulardan birisi olduğunun kanıtıydı.

Cevap vermeyeceğinden emin olduğumda, "Hiç değilse..." diye başladım söze. "Onu gördün." Gözlerimi yumdum. "Yaşadığını biliyorsun." Son birkaç gündür beni asla yalnız bırakmayan yaşlarımın gözlerime hücum ettiğini hissettim. "Sevdiğin insanın yaşayıp yaşamadığını bile bilmemek o kadar acı ki-"

"... ya da..." diyerek kesti sözümü. "Kalbinde artık sana yer olup olmadığını bilememek..."

Gözlerimi açtığımda, iki gözümden de aynı anda yaş aktı ve burnumu çekerken, "Bu haksızlık." diye konuştum.

"Sence..." dedi ve yutkunduktan sonra, "Yanlış insanların eline mi verdik kalbimizi?" diye sordu.

Kaşlarımı çatarken, sorusunun cevabını vermeden önce geniş çaplı olarak düşünmek istedim.

Kıvanç yanlış insan mıydı?

Ezgi'nin Ushan için yanlış olduğu su götürmez bir gerçekti fakat Kıvanç'ın... Başımı iki yana sallarken, "Yanlış olup olmadıklarını bilemem..." dedim. "... ama kalplerimizi hiç düşünmeden onların ellerinin arasına bıraktığımız doğru."

"Küfür edeceğim, anın içine etmiş olacağım." dediğinde, istemsizce sırıttım.

"Sanki tam şu anda etmiş gibi oldun, ha?" diye alayla konuştum.

"Bazen..." dedi ve derin bir nefes aldı. "Öfkeleniyorum ve öfkemin dinmeyeceğini hissettiğimde, önüme çıkan rastgele birinin dilini kesmek istiyorum."

"Şşşt..." dedim, sahte bir kızgınlıkla. "Dil kesmek yok."

"Aslında en çok da Ezgi'nin dilini kesmek istiyorum." diye itiraf ettiğinde, kahkahayı patlattım.

"Peki, neden yapmıyorsun?" diye dalga geçerek sorduğumda, uzun süreli bir sessizliğin içine atmış oldum ikimizi de.

"Sevdiğimden." diye cevaplayarak bu sessizliğimizi bozunca, hafifçe gülümsedim. "Çok sevdiğimden." diye devam ettikten sonra, "Sanırım." diye ekledi.

"Seviyorsan git konuş bence, dersem ne dersin?" diye sordum ve tam o anda, uzun zamandır olamadığım gerçek Nehir'in ruh halini yakalayabildiğimi hissettim.

"Deme bence..." dedi gülerek. "Hatta sen buna kalkışmadan önce biz aramayı sonlandıralım."

"Peki." dedim, aynı onun gibi anlamsız bir neşeyle.

"Sonra tekrar konuşuruz." dedikten sonra aramayı sonlandırdığında, yüzümde donup kalan gülümsemeye dokundum.

Uzun zaman sonrasında belki de ilk kez gerçek bir gülümsemeyle kıvrılmıştı dudaklarım. Bunu fark etmek, onların biraz daha kıvrılmasına sebep olurken, kulaklarım telefonumun melodisiyle bir kez daha isyan etti.

Bakışlarımı telefonumun ekranına çevirdiğimde ve arayanın ismini gördüğümde, ilk birkaç saniye kaşlarımı çattım, aramayı cevaplandırmayarak öylece bekledim. Daha sonra arama kendi kendine sonlandığında, arayan kişiye ayıp olacağı aklıma gelirken, tekrarlanınca, "Cemre Sultan!" diye neşeyle konuşarak cevaplandırdım aramayı.

"Kız!" diye aynı benim gibi neşeyle konuştu fakat onunki gerçek, benimki ise sahteydi. "Nerelerdesin sen bakayım?"

"Evdeyim." dedim ve gözlerimi etrafımda gezdirdikten sonra, "Odamdayım." diye devam ettim.

Koca bir kahkaha patlatmasının ardından, "Onu mu soruyorum, yavrucuğum!" diye konuştu. "Neden hiç gelmiyorsun yanıma? Hiç göremiyorum kaç zamandır seni..."

Ona Kıvanç'ı anlatmayı sadece üç saniye kadar bir zaman zarfında düşündüm ve o üç saniyede zihnimde milyon tane ihtimalin hayali gezindi. Başımı şiddetle iki yana sallayarak, "Özür dilerim Cemre Sultan'ım ya." dedikten sonra, "Geleyim mi şimdi?" diye sordum.

"Gel tabii, çılgın kız!" diye cevap verip, "Batu ve Deniz de bizde zaten." diyerek devam etti.

Sol kaşım yavaşça yukarı doğru kalkarken, "Batu ve Deniz mi?" diye şaşkınlıkla sordum. Cemre Sultan'ın evde olduğu vakit Cemlere gitmeyi pek tercih etmezdi Batu ve Deniz çünkü Cemre Sultan onları üç gün yemek yiyemeyecek hâle getirene kadar doyururdu.

Onaylayıcı bir ses çıkardıktan sonra, "Neden toplandıklarını sordum ama bana söylemediler." diye belirtti.

... ve bir de bu vardı. Cemre Sultan bizden neredeyse yirmi yaş büyüktü fakat kendini yaşıtımız hissettiğinden, bizimle sohbet etmeye çalışırdı. Benim açımdan sorun yoktu fakat Batu, Deniz ve Cem açısından bu epey sorundu çünkü Cemre Sultan efsane dedikodu yapardı. Dedikodunun kelime anlamı âdeta Cemre Sultan'dı.

"Tamam." dedim ve görmeyeceğini bilsem de başımı salladım. "Ben öğrenir sana anlatırım, iki çift dedikodunun belini kırarız."

"Sahi mi kız?" diye heyecanla sorduğunda, "Sahi tabii." dedim.

--

Kapı zilini üçüncü kez çalışımın ardından nihayet kapı açıldı ve Batu'nun hafif kirli sakallı suratıyla karşılaşınca, "Ağaç oldum." diye söylenerek eve girdim.

"Ne işin var senin burada?" diye kabaca sorduğunda, öfkelenerek ona döndüm ve öfke saçtığını düşündüğüm gözlerimi ona diktim. "On güne yakın bir süredir evinden çıkmıyorsun ve çıkar çıkmaz ilk geldiğin yer burası mı gerçekten?" diye hayret edercesine sorduğunda, söylediklerini kafamda ölçüp tarttım.

Sonunda ben de kendime hayret ederken, Cemre Sultan'ın gazına geldiğimi düşünerek, kendi kendimi bu konuda savundum ve "Sana ne be!" diye çıkıştım Batu'ya.

"Kim çağırdı seni?" diye sorarken, biraz önceki çıkışımı zerre umursamadığını belli edince, üzülmüş gibi yaptım.

Dudaklarımı aşağıya doğru sarkıtırken, "Aşk olsun Batuş'um!" dedim. "Sizinle olabilmem için birinin beni çağırması mı gerekiyor illaki?"

"Evet." diye hiç duraksamadan cevapladığında, gözlerimi kıstım ve bunun bir tartışmaya kadar gidebileceğini düşündüğümden dolayı arkamı dönüp onu geride bırakarak, koşar adımlarla basamakları tırmanmaya başladım.

Cem'in odasına, kapıyı hiç çalmadan direkt olarak âdeta dalış yaparak girdiğimde, "Yuh!" dedi Deniz. Dalış yapanın ben olduğumu fark ettiğinde, "Bunun burada işi ne lan?" diye sordu.

"Ay, size ne be, Cemre Sultan çağırdı beni. Ben de geldim." diye Batu'ya çıkıştığımdan daha sert bir şekilde çıkışarak konuştuktan sonra burnuma dolan kötü koku sebebiyle sağ elimle burnumu kapatmak zorunda kaldım.

"Ne oldu?" diye sordu Batu, arkamdan yetişip burnumu kapattığımı gördüğünde.

"Ne kokuyor burası?" diye sorarken kaşlarımı çatmıştım.

"Deniz'in ayakları." dedi Cem omuz silkerek. Ardından kahkahalarla gülmeye başlayan Deniz, hemen yanında bulunan Cemre Sultan'a ait olduğunu düşündüğüm terliği onun kafasına fırlattı.

Cem, kafasını tutarak Deniz'e üzgün bir ifadeyle bakarken, Deniz hiç oralı olmadı ve Batu'ya dönerek, "Kısırlı spaydim benim." dedi. "Hazır Nehir de gelmişken, Cem'i dışlasak mı?"

"Burası benim evim." dedi Cem. "Hem erkek gecesi yapmıyor muyduk biz? Nehir erkek değil ki!"

Cem'in söylediklerine kulak asarak, "Erkek gecesi mi?" diye sordum.

"Sorma." dedi Batu ve hemen ardından ikisinden de iğreniyormuş gibi bir yüz ifadesi takındı. "Deniz beni aradı, gel birkaç saat aşk acısı çekelim, dedi. Benim de yapacak işim yoktu, bu yüzden kabul ettim."

Durduk yere aşk acısı çekmek için toplanan arkadaşlarım olduğuna inanamıyordum. "Gitmiş Cem'i de çağırmış. Cem de bize gelin, demiş buna ve bu da kabul etmiş. Keşke etmeseydi de gelmeseydik!"

"Niye ki?"

"Niyesi mi var Nehirişkom?" diye soran Deniz'e çevirdim bakışlarımı. Cem'i işaret ederek, "Bu kerkenez..." dedi. "Batu ve ben tam havaya girip Müslüm Baba'mızdan bir şeyler söylemeye başlayacakken, espri yaparak ızdırabımızın içine ediyor. Vallahi, insan Cem'in yanındayken ağız tadıyla aşk acısı bile çekemiyor."

Kıkırdayarak Cem'e bakmayı sürdürdüğümde, kıkırdadığımdan olsa gerek, o da sırıttı. Hemen ardından Deniz ve Batu'nun biraz önce söylediklerini umursamayıp

bana dönerek, "Nehir bak, ben diyorum ki..." diye söze başladı. "Batu, Deniz ve ben, bir grup kuralım. Aslında kuracağımız grubun adını ben buldum bile ama maalesef ki zevksizler kabul etmedi. Neyse, yapacağımız şey şu; haftanın belirli saatlerinde buluşup aşk acısı çekeceğiz. Bence bu bir yetenek arkadaşlar, durduk yere kim hobi olarak aşk acısı çeker ki?" diye sorup, bir Batu'ya, bir de Deniz'e baktı.

"Neymiş bu grubun ismi?" diye merakla sordum.

"CemTuNiz. Çok romantik değil mi? Ben buldum." dedikten sonra dişlerini göstererek sırıttı.

Cem'in bu çocuksu sevincine karşılık gülümsemekle yetindim.

Batu ve Deniz'in, onu tanımıyoruz, diyen bakışlarını ne ben ne de Cem umursadık. Cem'in yamuk gülüşü suratındaki varlığını sürdürürken, "Gidiyor lan." dediğini duyduk Batu'nun.

Bakışlarımı Batu'ya çevirdiğimde, ellerinin arasında tuttuğu bardağın, yarısına kadar şalgam suyu ile dolu olduğunu gördüm. Deniz, onun hemen arkasında, sırtını ona dayayarak oturmuştu ve onun ellerinin arasında da içinde birkaç yudum kolanın kaldığı bir bardak vardı. Hangi ara sırt sırta verip dertlendiklerini aklım almıyorken, bakışlarımı tekrar Cem'e çevirdim.

Onun da kendisine süt doldurduğunu görünce, "Portakal suyu var mı?" diye sordum. Madem herkes bugün kederliydi ve içiyordu, benim de aksi olmamam gerekirdi.

"Annemden iste, sıkar sana." dedi Cem ve birkaç büyük adımda Denizlerin yanına gittikten sonra oturup sırtını onların omuzlarına dayadı.

"Lan git." dedi Deniz, onu ittirmeye çalışırken.

"Ben de efkârlandım, benimle de sırt sırta verin." dedi Cem, küçük bir çocuk gibi ısrarcı bir tavırla.

Onları küçük bir tartışmanın başlangıcıyla yalnız bırakarak odadan ayrıldım ve mutfağın yolunu tuttum. Cemlerin evine çok gelmemiş olsak da mutfakları küçük ve şirin olduğundan ve de geldiğimde zamanımı genelde mutfakta geçirdiğimden dolayı yerini biliyordum. Mesude teyze kadar olmasa da Cemre Sultan çok iyi yemekler yapardı. Onu Mesude teyzeden ayıran en önemli özellik belki de yaptığı yemekleri zorla yediriyor olmasıydı.

"Ah, Nehir!.." diye heyecanla konuşan Cemre Sultan, bir anda beni kollarının arasına alınca, neye uğradığımı şaşırarak öylece kaldım. "Ne zaman geldin sen?"

Kollarını benden yavaşça ayırdı fakat elleri hâlâ omuzlarımdaydı. Hafifçe gülümsedim ve "Çok olmadı ya." diye son kelimemin ikinci harfini uzatarak konuştum. "Batu aldı içeri." diye devam ettikten sonra olası ikinci sorusunun da cevabını vermiş oldum.

"Gel bak, bu sabah sizin için yaprak sarmıştım, ye biraz." dediğinde, korkulu rüyamın gerçekleşeceğini anladım. Şiddetle karşı çıksam da çıkmasam da yiyeceğimden emindim ki yaprak sarmasına karşı çıkmam akıl işi olmazdı.

"Biraz mı?" diye sorarken hafifçe sırıttım ve sırıtışımı görünce o da sırıttı.

Ardından bütün dertlerimi zihnimden sadece yarım saatliğine atarak, Cemre Sultan önüme ne koyduysa yiyiverdim. Midemin ağrıdığının ve hatta şiştiğinin farkına vardığımda, yemeyi bıraktım ve evlerinde portakal olup olmadığını sordum. Olumsuz bir yanıtla karşılaşınca,

zihnimde başlattığım aşırı dramatik fon müziğim ile Cem'in odasına doğru yol almaya başladım.

Cem'in odasına girdiğimde, üçünün de odanın belirli köşelerinde dağılarak oturup içiyor olduklarını gördüm. Dördüncü kişi olduğumdan, odanın dördüncü köşesine oturmam gerektiğini düşününce, içecek bir şeyimin olmaması üzüntüsüyle geçip oturdum.

On dakika boyunca Cem'in oflayışları dışında kimseden ses çıkmadı ve üçü de çıldırmışçasına içmeye devam etti. Cem'in oflamaları artık kabak tadı vermeye başladığında, "Ne diye oflayıp duruyorsun Cemo?" diye sordu Deniz.

"Valla hiç sormayacaksınız sandım. Oğlum, burada kaç dakikadır oflayıp duruyorum, insan hiç sormaz mı; kardeşim, nedir derdin, ne diye ofluyorsun?"

"Hepimiz dertliyiz de ondan." diye mantıklı bir şekilde cevap verdi Batu.

"Sizinkinin sebebi belli ama benimki değil. Allah aşkına bir sorsanıza... Cem kardeşim, neyin var, diye bi' sorun!"

"Neyin var?" diye bıkkın bir ifadeyle sordu Deniz.

"Cem kardeşim, demeyi unuttun."

"Ulan ahtapot beyinli!"

"Cem kardeşim, neyin var?" diye sorarak Deniz'in sözünü böldüm.

"Aklıma yine beyaz kuğum, Rabia'm düştü be Nehir'im!" diye açıkladığında, kalbimin burkulduğunu sandım. Rabia'nın hiçbir açıklama yapmadan gidişinin üzerinden neredeyse iki ay geçmişti ve Cem belli ki onu hâlâ aklından çıkaramamıştı.

"Cem, sen sanki ergenliğini yeni yeni yaşıyor gibisin, ha, ne dersin kardeşim?" diyerek dalga geçti Deniz. Gülecektim fakat Cem çok üzgündü ve gülmem doğru

olmazdı, bu yüzden gülmedim. Batu ise hiç buralı olmayarak sessizce içmeye devam etti.

"Ya, nasıl desem... Sanki... Küçükken öğretmenimiz bize 'Çiçek ol, yavrum!' dediğinde, ben yanlış anlamış ve kanayan gül olmuşum gibi. İçim kan ağlıyor, arkadaşlar!"

Kaşlarımı çatarak Cem'e bakmayı sürdürdüm ve söylediklerini anlamlandırmaya çalıştım. Deniz kolasından bir yudum aldıktan sonra, "Kanayan gül de bir çiçek." diye sakin bir şekilde konuştu. Bu tespitinden dolayı Deniz'i tebrik etmek için dudaklarımı aralamıştım ki "Hem sen gül değilsin ki." diye devam edince, araladığım dudaklarımı tekrar kapattım. Eğer Irmak şu anda burada olsaydı, Deniz'e, "İçine Cem mi kaçtı, hayırdır?" diye sorardı.

"Öyleyse ben de Kanayan Cem'im. İçim kan ağlıyor ulan, kan!" diye bağırdıktan sonra süt dolu bardağını tek seferde kafaya dikti.

"Hadi herkes bir dilek dilesin." diyerek ortamın havasını dağıtmak istedim. Onlar gibi kederlenip efkârlanabilirdim fakat son on gündür zaten bunu yaptığımdan, şu anda onları teselli etmemin daha doğru olacağına inanıyordum.

"Damla gitmesin."

"Elif geri dönsün."

"Rabia mesaj atsın."

Dudaklarımı, tam şu anda kalbimden geçen dilek için aralamıştım ki odanın içinde yankılanan mesaj sesiyle tekrar kapattım.

Dördümüz de büyüttüğümüz gözlerimizi Cem'in yatağının üzerinde olan telefonuna diktik ve sadece dört saniye sonra Cem âdeta uçarak yatağının üzerine zıpladı.

"Kimmiş?"

"Rabia mı?"

"Ne diyor?

"Sana çok mu âşıkmış?"

"Gelinlik modeli mi atmış?"

Cem'in titreyen ellerini gördüğümde, bu saf aşkı, bir kez daha dudaklarımın hafifçe yukarı doğru kıvrılmasına sebep oldu.

Suratındaki hüznü gördüğümde, bu benim de somurtmama sebep olurken, "Operatör mesajıymış." deyince, diğerlerinin de somurtmasına sebep oldu. "İşte ben buna bir büyük açarım, arkadaş!" dedikten sonra biraz önceki yerine döndü.

Cem, yeni açtığı sütünü bardağına boşaltırken, bir mesaj sesi daha odanın içinde yankılandı. Kimse oralı olmazken, yine Meraklı Melahat rolünü üstlendim ve dizlerimin üstünde sürünerek Cem'in yatağına ulaştım. Telefonunu elime alırken, "Mesajı açıyorum." diye bildirdim. Cem, onaylayıcı bir tonla konuştuğunda, mesajlar bölümüne girdim.

Gönderen: Beyaz kuğum <3
Selam Cem, ben Rabia... Nasılsın?

8

Önümdeki sehpanın üzerinde duran, yarıya kadar dolu bira bardağına bakmaya devam ederken, zihnimin içindeki sorulardan birkaçının da olsa cevabını bulabilmek için çabalıyordum. Ağustosun başlarındaydık ve ne yazık ki Kıvanç'tan hâlâ haber yoktu.

Kıvanç'ın ölmüş olabileceği düşüncesi ne zaman aklıma gelse ağlamaya başlıyordum. Her ne kadar Batu, Kıvanç'ın ölüm haberinin illaki kulağına geleceğini, gelmediğinden öyle bir şeyin olmadığını söylüyor olsa da bu düşünceyi aklımdan bir türlü çıkaramıyordum. Kıvanç'tan haber alamayalı tam bir ay olmuştu ve sadece ben değil, onu tanıyan kimse ondan haber alamıyordu. Damla'nın sırf bu yüzden bana düşmanlık besleyeceğini sansam da öyle olmamıştı. Fransa'ya geri dönmesinin ve kimseyle bağlantı halinde olmamasının suçlusu bendim fakat yine de kimse beni suçlu olarak görmüyor, hatta herkes bana destek olmaya bile çalışıyordu.

Irmak ve Ozan'ın ilişkisi tıkırında ilerlerken, Deniz, Allah'ın her günü kız kesmek için sahile iniyor ve sadece kesmekle kalmayıp onlara laf da atıyordu. Batu, Damla'nın gidecek olmasının hüznünü her zaman yaptığı gibi içine atarak yaşarken, Cem ve Rabia, çılgınlar gibi mesajlaşıyordu. Rüya bir görünüp bir kaybolmaya devam ederken, Ushan da aynı benim gibi aşkının acısını dışarı vurarak yaşamaya çalışıyordu, bu yüzden tam da şimdi içiyorduk.

Ushan bira, ben ise portakal suyu.

"Nehir!" derken, elini bira bardağına uzattı. Yorgun bakışlarımı bardağından alarak ona çevirdiğimde, konuşmak için dudaklarını araladı. "Hiç alkol almadın mı?" diye sorduğunda, hafifçe kaşlarımı çattım.

Kendimden emin bir şekilde, "Hayır." diyerek cevapladım sorusunu.

"İster misin?" diye ısrarcı bir şekilde sorduğunda, bakışlarıma şüpheyi ekleyerek ona çevirdim.

"Hayır." diye tekrarladım, bu sefer kendimden emin olmamın dışında öfkeliydim de.

"Neden?" diye sorduğunda, sesindeki umursamazlık tüm hücrelerimin ayaklanmasına sebep olmuştu.

"Neden mi?" diye öfkeyle ve hayal kırıklığıyla sorduğumda, bu ani çıkışımı beklemiyor olmalıydı ki bakışlarını bardağından ayırarak bana çevirdi. "Benim babam, vücuduna giren o aptal zehir yüzünden öldü." Gözlerinde pişmanlığı görür gibi olduğumda, "Babamın onun yüzünden öldüğünü biliyor olmana ve benim ne kadar üzüldüğümü kendi gözlerinle görmüş olmana rağmen bana bunu nasıl teklif edebilirsin?" diye sordum.

"Ben..." dedi ve sustu. Gözlerini kaçırdıktan sonra, "Kafan dağılır diye..." diye devam etti. "Acın geçer diye..."

"İçince geçiyor mu?" diye sordum. Gözlerini tekrar benimkilerle buluşturdu. "Eğer öyleyse seninki neden hâlâ taze?"

"... çünkü..." diye başladı söze fakat kapının aniden ısrarlı bir şekilde hem de yumruklanarak çalınmasıyla devamını getiremeden sustu. Yavaşça ayağa kalkarken, "Ben bakayım." dedi ve dengesini bulmaya çalışırken birkaç saniyeliğine duraksadı.

Başını iki yana salladıktan sonra kapıya doğru ağır adımlarla yürümeye başladı.

Ushan hâlâ kendi evinde kalmıyor, Bordo Caddesi'ndeki odalara benzeyen küçük evlerin tekinde kalıyordu. İçmek için benim evime ya da bar gibi yerlere gitmek yerine, onun kaldığı yere gelmiştik ve normalde kapısını kimsenin çalmadığını bildiğimizden, ikimiz de şaşkındık.

Ushan nihayet kapıyı açabildiğinde, gelen kişinin kim olduğunu görebilmek için kafamı uzatırken, gözlerimi de kısmak durumunda kalmıştım.

Ushan'ın boynuna kollarını saran kız, "Ushan!" diye inlercesine konuştuğunda, gözlerimi büyütmek dışında başka bir tepki veremedim.

Ben bile her zerreme kadar şaşkınlığı hissetmişsem, Ushan'ın hâlini düşünmek bile istemiyordum.

Ushan'ın kolları havada kalırken, kız, yani Ezgi, yüzünü onun boyun girintisine saklamıştı. Gözlerim kocaman olmuş bir şekilde onları seyretmeye devam ederken, odanın içini hıçkırık sesleri doldurdu. İlk başta bu hıçkırık seslerinin sahibinin kendim olduğunu sandım fakat sonra gözlerimden yaşların akmadığını fark edince, ağlayan kişinin Ezgi olduğunu anladım.

Ushan'ın yüzünü göremiyordum çünkü sırtı bana dönüktü. Ezgi'nin yüzünü de göremiyordum çünkü onun yüzü de Ushan'ın boyun girintisinde saklanmıştı. Gördüğüm tek şey, yıllar sonra ilk kez sarılan ve aslında sarılamayan iki aptal âşıktı. Ushan'ın kolları hâlâ Ezgi'nin bedenini sarmalamamıştı ve Ezgi de bunu sorun etmeyip, ona her geçen saniye daha da sıkı sarılırken, hıçkırarak ağlamaya devam ediyordu.

"Babam." derken, kollarını Ushan'ın boynundan ayırdı Ezgi.

Elinin tersiyle gözyaşlarını silerken, tam o anda varlığımı fark etti ve gözleri şaşkınlığın esiri olurken, bir bana, bir de Ushan'a bakmaya başladı.

"Şey..." diyerek yerimden kalktım. Yıllar sonra ilk kez karşılaşan ve hatta tam olarak olmasa da sarılan bu iki âşığın önünde engel olmak istemiyordum. "Ben gideyim."

Onlara doğru birkaç adım atmıştım ki "Hayır." diye sertçe konuşarak, olduğum yerde durmama sebep oldu Ushan. "Gitme."

Ezgi'nin gözlerinden yaşlar akmaya devam ederken, artık hıçkırmadığını fark edince, ellerine baktım. İki elini de yumruk yapmıştı ve bedeninin kasıldığını sadece ona bakarak bile anlayabiliyordum.

"Neden?" diye sordu Ushan.

Ezgi'ye sorduğunu biliyordum ve Ezgi de bunu bildiğinden, konuşmak için dudaklarını aralamıştı.

"İhtiyacım var." diye konuşurken, sesinin titrediğini hissetmiştim ve aslında tam şu anda sadece sesi değil, vücudu da titriyordu.

Ushan'ın keyifsiz bir şekilde güldüğünü işittiğimde, olaya müdahale etmem gerektiğini düşündüm.

"Hiç değişmemişsin." Nefret edercesine ve hatta tiksinircesine konuşmuştu Ushan. "Aradan neredeyse dört yıl geçti ve sen hâlâ aynısın."

"Değiştim." dedi Ezgi fakat o bile kendisinin değiştiğine inanmıyor gibiydi.

"Git." dedi Ushan. Son birkaç saattir onun özleminden, aşkından içiyor olduğunu unutmuş gibiydi. "Dört yıl önce nasıl gittiysen, şimdi de git."

"... ama!" diye söze başlayacak oldu Ezgi fakat sustu ve bakışlarını bana çevirdi.

Gözlerinde nefreti ya da ona benzer bir duyguyu görmeyi bekledim fakat beklediğim gibi olmadı. Onu sanki bana emanet ediyormuş gibi bakarken, hafifçe gülümsedi ve yalnızca birkaç saniye sonra gülümseyişini yüzünden silerek tekrar Ushan'a baktı. Ushan'ın ona mı, yoksa başka bir yere mi baktığını bilmeyerek onları izlemeye devam ettim ve bir süre sonra Ezgi pes ederek başını salladığında, durması gerektiğini söylemek istedim.

Ezgi gitmek için arkasını döndüğünde, Ushan kılını bile kıpırdatmayınca, bir şey söyleyemedim ve Ezgi kendi ardından kapıyı da kapatarak gittiğinde, Ushan'ın dudaklarından tek bir kelime döküldü.

"Gitti..."

"Aptalsın." dedim hiç duraksamadan. "Benden çok daha aptalsın!" diye bağırdıktan sonra omzuna çarparak kapıyı araladım ve beni yakalamasına izin vermeden koşarak uzaklaştım.

Ezgi'yi seviyordu. Ezgi, Ushan'ın ilk aşkıydı ve yıllar sonra kendi isteğiyle gelen ilk aşkının gitmesini istemesi hiç mantıklı değildi. Kıvanç bir aydır ortalıklarda yoktu, eğer şimdi gelseydi, hiç düşünmeden kollarına sarılır ve onu özlediğimi söylerdim. Ushan kesinlikle benden çok daha fazla aptaldı ve resmen naz yapıyordu. Ezgi'ye git dediğinde, Ezgi'nin gitmeyeceğini ve aynı benim Kıvanç'a yapıştığım gibi ona yapışacağını sanmış olmalıydı fakat yanılıyordu. Ben bile Ezgi'yi çok az tanımama rağmen Ezgi'nin böyle bir şey yapmayacağını biliyordum.

Ezgi aşkından ölse de istenmediği yerde, özlenmediği kalpte durmazdı.

"Ezgi!" diye bağırdım, ona yaklaşmama birkaç metre kalmışken.

Durmadı, attığı hızlı adımlarına devam etti ve ben de daha hızlı koşmaya başlayıp birkaç defa daha adını söyledim.

Omzuna dokunup bedenini kendime doğru çevirdiğim sırada korkuyla sıçradı yerinde ve bana vurmak için hamlede bulunmaya çalıştı fakat beni görünce duraksayarak, "Nehir?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Evet, adım Nehir." dedim, nereden bildiğini merak ederken. "Şey..." dedim utana sıkıla. "Konuşabilir miyiz, birazcık?"

Hüznün boğduğu gözlerini etrafımızda gezdirdikten sonra, "Başka yerde konuşsak, olur mu?" diye sordu. "Burası beni sıkıyor."

Başımı hafifçe salladım ve elimle ileriyi işaret edip, atmaya başladığı hızlı adımlarına ayak uydurmaya çalıştım.

Bu cadde, Kıvanç'ın yokluğunda beni de fazlasıyla sıkıyordu. Bordo Caddesi, Seyhan'ın en tehlikeli ve ünlü caddesiydi fakat adını duyduğumda tehlikeli olmasından daha çok, Kıvanç'ın sürekli orada takılıyor olduğu aklıma gelirdi. Umut Güven'den sonra caddenin bir veya birden fazla sahibi olması durumu kalkmıştı. Cadde herkesindi ve polisler, tamamen olmasa da caddenin güvenliğini sağlamaya başlamışlardı. Kıvanç'ın çok düşmanı yoktu ve aslına bakılırsa, onun düşmanının var olup olmadığını bile bilmiyordum.

Burada Ezgi'yle birlikte yürüyor olmam can güvenliğim açısından ne kadar sağlıklıydı bilmiyordum fakat her an bir yerlerden kötü adam çıkacakmış ve bana zarar verecekmiş gibi de hissetmiyordum.

Caddeden çıkıp bir sokak aşağısındaki otobüs durağının bankında oturduğumuzda, ikimiz de susup kalmıştık. Tam olarak ne konuşmamız gerektiğini bilmiyordum ve aslında onun da konuşmak istediğini sanmıyordum. Ona, Ushan'ın onu ne kadar çok sevdiğini söyleyebilirdim fakat bu gerçeği Ushan'ı tanımayanlar bile bilebilirdi, bu yüzden söylemedim.

Onun yerine, "Ushan'ı ne kadar seviyorsun?" diye sordum.

Ushan'ın sevgisinden emindik, peki ya Ezgi'ninkinden?

Derin bir nefes alıp onu geri verirken, başını hafifçe eğdi ve "Kalbim ağrıyor." dedi.

Onu anlıyordum, belki de onu en iyi ben anlayabiliyordum. Kıvanç'ın tek bir kötü sözü veya hareketi benim de kalbimi ağrıtabiliyordu.

"Bazen..." dedi ve başını kaldırıp geceyi izledi. "Onu o kadar çok özlüyorum ki biraz önceki gibi bencilce davranmak ve ona gelmek istiyorum."

"Neden bazen?" diye sordum.

"Sana ne kadarını anlattı?" diye sorarken, bakışlarını geceden alıp bana çevirdi. "Daha doğrusu, sana anlattı mı?"

Başımı salladım ve dudaklarımı hafifçe aralarken, o anı düşünmeye başladım. "Annen öğrenmiş." dediğim an, dudakları buruk bir gülümsemenin esaretiyle kıvrıldı. "Kızmış sana ve sen de dört yıl beklemesini söyleyerek ayrılmışsın." diye devam ettiğimde, gülümseyişi sırıtmaya dönmüştü. "Bir süre sonra yalan söylediğini ve aslında onu hiç sevmediğini söylemişsin." dediğimde ise kahkaha attı.

"Hiç sevmemişim." dedi ve kahkaha atmaya devam ederken, bir anda ağlamaya başladı.

"Ezgi!" diyerek elimi uzattım ve omzuna koydum.

Suçluydu, Ushan'ın bütün umutlarını yıkıp yok etmişti, onu çok üzmüştü fakat şimdi öylesine içli ağlıyordu ki olayın bambaşka bir yüzünün olduğunu düşündürtmüştü bana bu ağlayışı.

Gözyaşlarını ellerinin tersiyle sildikten sonra, "Babanı seviyor musun Nehir?" diye sorarak bana döndüğünde, yutkunamadım bir süre. "Seviyorsun." dedi yüzümün ifadesiyle karşılaştığına. "Mesela ben, babama âşığım." dedikten sonra, "Onca aksi gerçekliğe rağmen, bir gün onun da beni, onu sevdiğim kadar seveceğine inancım tam." diye eklediğinde, dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Ezgi de aynı benim gibiydi. Babasının onu, onun babasını sevdiği kadar çok sevmese de bir gün seveceğine inanıyor ve asla umut etmekten vazgeçmiyordu. Babam benim kahramanımdı, onun babası ise belli ki onun ilk aşkıydı.

Bir an, Ezgi'ye olan tüm öfkem benliğimden çekildi ve ona sarılmak istedim. Babamın yokluğunu bana hissettirmiş olması her ne kadar canımı acıtmış olsa da sarılmak istemiştim ona.

"Babam üzülmesin diye, beni daha çok sevsin diye yapmıştım." dediğinde, anlamadığımı belirtircesine kaşlarımı çattım. "Annem değil, babam öğrenmiş ve sevdiğim çocuktan dört yıl ayrı kalmamı istemişti." diye devam ettiğinde, Ushan'dan gerçekten neden ayrıldığını, bana söylemek üzere olduğunu anladım. "Ushan'ı terk edersem, beni daha mı çok seveceksin, diye sordum. Evet, dedi. Başka ne yapabilirdim ki?"

Başka ne yapabileceğini gerçekten merak ediyor muydu emin değildim fakat duraksamasından benden cevap

beklediğini anlamıştım ve ben de cevap vermek yerine, "Sırf bu yüzden mi terk ettin Ushan'ı?" diye sordum.

"Beni çok sevsin istiyordum." dedi babasından bahsetmeye devam ederek. "Hiçbir hatam olmadığı halde ilkokula başladıktan sonra bana daha az sevgiyle yaklaşmaya başlamıştı." dediğinde, kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Benim anne ve babam da ben ilkokula başladıktan sonra tüm ilgilerini üzerimden çekmişlerdi. O an, Ezgi'nin de bir Aksoy olabileceğini düşündüm fakat soyadının Çora olduğu ve tüm Türkiye tarafından bilenen bir insan olduğu aklıma gelince, bu düşünceyi zihnimden attım. "Belki istediğini yaparsam mutlu olur ve fedakârlığım sebebiyle bana eskisi gibi davranır sandım. Çok sever, çok sevmese bile en azından bana gerçekten hissederek kızım diye hitap eder sandım."

"... ama olmadı, değil mi?"

Başını iki yana sallarken, "Olmadı." dedi acıyla.

Gözlerimin yandığını hissettiğimde, "Sarıldı mı sana hiç?" diye sordum.

Benim babam, bana yedinci yaş günümden sonra hiç sarılmamıştı ve bundan sonra sarılamayacaktı da...

Dişlerini göstererek sırıttı ve yaşlı gözlerini geceye dikti. "Hayır." dedi acıyla. "Yedinci yaş günümden sonra hiç."

Benim dudaklarım da alaycı ama aslında daha çok buruk bir gülümsemeyle kıvrılırken, "Sana, seni sevdiğini de söylemedi hiç, değil mi?" diye sordum. "Yedinci yaş gününden sonra bir kez olsun seni seviyorum kızım demedi sana, değil mi?"

Hüzünlü bakışları şaşkınlığı misafir ederken ve bana çevrilirken, "Evet." dedi. "Söylemedi."

"... ama bekliyorsun, değil mi? Bir gün sever, sarılır, öper, söyler diye..."

"Bekliyorum, beklerim hep." dedikten sonra, "Umudum var." dedi omuz silkerek. "Hiçbir konuda umudu olmayan benim, söz konusu babam olunca her daim umudum var."

"Demek yaşıyor..."

"Anlamadım." dedi burnunu çekerken.

"Benim babam..." dedim ve boğazımda takılı kalan tükürüğümü yuttum. "Öldü."

"Biliyorum." dedi düz bir sesle.

Kaşlarım çatıldı, şaşkın bakışlarım onunkilerle buluştu ve sormak istedim. Babamın öldüğünü bile bilecek kadar beni tanıyor olmasının sebebi neydi, kimdi? Sormak istedim fakat o an, aralanmadı dudaklarım ve ona bakmaya devam ederken sustum.

"Babalar önemli." dedi ve kendi kendini onaylarcasına başını salladı. "... çünkü her küçük kızın en büyük hayali, babasının onun kahramanı olmasıdır."

"Benim babam benim kahramanımdı." dedim; henüz beş yaşlarındayken babamın sırtına oturduğum ve onu bir atmış gibi düşündüğüm an zihnimde canlandığında.

"Benim babam benim kahramanım değildi." dediğinde, anım zihnimde parçalanarak kayboldu. "Hiç olmadı."

"İlk aşkınmış." dedim. Belli ki bunun farkında bile değildi. Babasından bahsederken bile gözlerindeki hüzün tüm vücudunu ele geçiyordu.

"Öyle mi dersin?" diye sordu, bunun farkında olmadığını kanıtlarken. Başımı salladığımda, hafifçe gülümsedi. "Ushan'ın benim ilk aşkım olduğunu sanırdım." dedi ve dişlerini göstererek sırıttı. "Demek babammış."

"Baban için terk etmedin mi zaten onu?" diye ikimizin de cevabını bildiği soruyu sordum. "Seni, babanın seni sevdiğinden daha çok seven onu, baban için terk etmedin mi zaten?"

"Çok aptalım." dedi.

"Çok aptalız." dedim çünkü kendimi onun yerine koyduğumda, benim de aynısı yapacağımı düşünmüştüm.

"Çok acıttım kalbini." dedi tekrar ağlamaya başladığında.

"Çok fazla." diyerek onayladım onu. Ardından, "Kitabını okumuştum." diye devam ettiğimde, yaşlı gözlerini bana çevirdi tekrar. "Ushan ve senin hikâyenden bahsetmişsin ama orada da annen istemediği için onu terk ettiğin yazıyordu. Neden gerçeği yazmadın veya Ushan'a gerçeği söylemedin hiçbir zaman?"

"... çünkü..." dedi ve duraksadı. "Bilmesini istemedim. Okuyacağından emindim ve gerçeği kaldıramayacağını düşünmüştüm."

"Ha baban istememiş ha annen istememiş, ne fark eder ki?" diye sordum. İkisi de bana göre aynı kapıya çıkıyordu.

"Babamın istememe sebebini sormadın." dedi ve tekrar ellerinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Babam, üniversitedeyken Ushan'ın annesine âşıkmış. Babamın en yakın arkadaşı olan Ushan'ın babası bunu bilmesine rağmen onunla evlenmiş. Önce sevdiği kadını o adama, sonra da öz kızını o adamın oğluna yâr etmeyi kaldıramazmış babam, mutsuz olurmuş... Mutsuz olmasın istedim, mutlu olsun, sevsin beni istedim."

"Bencilmiş baban." dedim. Ezgi'nin söz konusu babası olduğunda, ne kadar hassas olduğunu bilerek böyle bir şey

yapmış olmalıydı. Kendi gururu, intikamı veya hırsı için böyle bir şey yapmış olması kesinlikle bencillikti.

Başını sallayarak beni onayladıktan sonra, "Ben de bencilim." dedi. "Sırf o an zorluk çıkarmasın diye dört yıl beklemesini söyledim, dört yıl sonra birlikte olacağımıza dair yalan söyledim Ushan'a. Çok üzdüm onu. Bekledi beni ama yalandı işte. Sırf onu seveyim, ona döneyim diye kötü biri olmak istedi. Çok kötü biri oldu; öyle kötü biri oldu ki annesi ondan nefret etmeye başladı. Ben annesinin ondan nefret etmesine sebep oldum. Çok bencilim."

"Pişman mısın?" diye sordum.

"Çok." dedi, bakışlarını tekrar bana çevirdi ve "Bu neyi değiştirir ki?" diye sordu. "Geçen yılları, onca gözyaşını ve kalp ağrılarını unutturur mu? Unutturmaz. Hiçbir şey eskisi gibi olamaz, eskisinden çok daha güzelse hiç olmaz."

"Umudun yok?"

"Söz konusu babam olmadığı sürece benim hiçbir konuya dair umudum yok."

İşte bu noktada, Ezgi'yle tamamen zıt düşüyorduk. Benim her konuda umudum varken, onun sadece babasından yana umudu vardı. Babalarımız bizi yaralamış, yaralarımız ise bizi olgunlaştırmıştı. O, yaralanmaya devam edecek; ben, yıllardır açılan ve asla kapanmayacak yaralarımın kanayışını hissedecektim. Kaderlerimiz bir noktada kesişiyor ve aslında başka bir noktada tamamen ayrılıyordu.

"Babamın öldüğünü nereden biliyorsun?" diye cesaret ederek sorduğumda, kısa bir anlığına bakışlarını kaçırdı. "Adımı nereden biliyorsun?" diye üsteleyerek sorduktan sonra, "Beni neden tanıyorsun?" diye sorup devam ettim.

Nasılından daha çok nedeni önemliydi benim için çünkü benim Ezgi'yi tanıyor olmam oldukça normalken, onun beni tanıyor olması kesinlikle normal değildi.

"Ushan'ın senden hoşlandığını duymuştum." diye söze başladı. "Sevdiğini, âşık olduğunu... Önce yine bencilce davranarak hayal kırıklığına uğradım ve kızdım fakat sonra sevindim. Sonra neden dedim. Onca kız varken neden sen diye düşündüm. Şimdi anlıyorum. Sen ve ben benziyoruz. Çok az da olsa benziyoruz."

"Bu yüzden mi araştırdın beni?" diye sordum.

"Araştırmadım." dedi başını iki yana sallarken. "Araştırttım."

Kaşlarımı çatarak, "Kime?" diye sordum.

Beni araştırsın, hakkımda bilgi toplasın diye adam tutmuş olamazdı, değil mi?

"Rüya'ya." diye hiç duraksamadan ve oldukça normal bir şeyden bahseder gibi konuştuğunda, tavrına mı, yoksa söylediği isme mi şaşıracağımı bilmeyerek öylece kaldım. "Tanışmanızın tesadüf olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordu. "Ushan'ın seni sevdiğini duyduğumda, senin de onu sevmeni ve Ushan'ın mutlu olmasını istedim. Rüya seninle tanışacak ve Ushan'ı aklına sokacaktı. Planladığımız şekilde seninle tanıştı fakat maalesef ki Ushan'ı aklına sokamadı. Söylediğine göre Kıvanç'a o kadar çok âşıkmışsın ki değil Rüya, hiç kimse aklına bir başkasını sokamazmış."

Kandırılmış olduğum gerçeği tüm benliğimi sararken, yaşadığım hayal kırıklığı zihnimin tam orta yerinde oturdu. "Bencilmişsin." diye onun da bildiği ve kabul ettiği gerçekliği dillendirdim. "Vicdanını susturmak için

hem Ushan'ın hem Rüya'nın hem de benim hayatlarımızı, duygularımızı hiçe saymışsın. Çok bencilmişsin."

"Öyleyim." dedi Ezgi.

"Peki ya Rüya?" diye sordum.

Rüya neden bunu yapmıştı? Ezgi istedi diye bir amaç doğrultusunda benimle tanışmıştı ama Kıvanç'a olan aşkımı gördükten sonra bile benimle olan arkadaşlığını neden bitirmemişti?

"O benden daha bencil." dedi ve güldü. "Mesela sen onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkarken, "Evet." dedim.

Hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Hep benim hakkımda konuşmuştuk, her zaman benim sorunlarımla başa çıkmaya çalışmıştık. O kadar sorunsuz bir kız gibi duruyordu ki bir kez olsun ona onun hakkında bir şey sorma gereği duymamıştım.

"Ben de çok şey bilmiyorum onun hakkında." dedikten sonra, "Bencildir ama iyidir de." diye ekledi. "Kıvanç'a olan aşkını gördükten sonra yapamayacağını söyledi bana. Ona kızdım ve Ushan'ın mutlu olması gerektiğini istediğimizi hatırlattım. Senin duygularının yok sayılmayacak kadar güzel olduğundan bahsedip bunun doğru olmadığını söyledi. Seni sevmişti, bu yüzden de ilişkinizi kesmek istemedi."

Kime, nasıl kızmam gerektiğini bilmiyordum.

Kızgın mı olmalıydım, yoksa kırgınlığımla bu olayı geçiştirmeli miydim? Bunu da bilmiyordum.

Kıvanç'a olan özlemim bana kafayı yedirtmek üzereyken, ne hissetmem gerektiğine bir türlü karar veremiyordum.

Ushan büyük ihtimalle hâlâ aynı yerdeydi ve içiyordu. Ezgi'nin onu terk etmesinin asıl sebebini bizzat Ezgi'den duymuştum ve Ezgi'nin de babasından yana aynı benim gibi yaralı olduğunu fark etmiştim. Rüya'yla tanışmamızın tesadüf değil, Ezgi'nin vicdanını susturmak için planladığı bir oyun olduğunu da öğrenmiştim.

Düşünecek çok, kızacak birçok şeyim varken, kırıldığım tek bir şey vardı; Rüya, Kıvanç'a olan duygularımın yok sayılamayacak kadar güzel olduğunu görmüş ve bu yüzden de Ezgi'nin planını uygulamaktan vazgeçmişti. Beni henüz birkaç zamandır tanıyan Rüya bile bunları o zaman görebilmişken, on ayımı verdiğim Kıvanç neden şimdi göremiyordu? Neden benim ona ne kadar çok âşık olduğumu görememiş ve tek bir hatamda çekip gitmişti?

Bunu bize, bana neden ve nasıl yapabilmişti?

9

"Bu kadarını..." diyor ve susuyor, konuşmak için dudaklarını birkaç defa aralayıp kapatıyor. O an güzel dudaklarını, onun benimkileri her zaman öptüğünden daha sert bir şekilde öpmek istiyorum fakat kendimi hâkim olup yapmıyorum. Dudaklarını tekrar araladıktan sonra, "Bu kadarını beklemiyordum." diye nihayet cümlesini tamamlayabildiğinde, kıkırdamadan edemiyorum. Elimi yavaşça yanağından çekiyor ve aynı yavaşlıkla hemen yanına oturuyorum.

"Kıvanç!" diye başlıyorum söze. "Artık çocuk değiliz." deyip, söylediğim cümleyi kısa bir anlığına düşünüyorum. "Tamam, ben hâlâ çocuğum, çocuk gibi davranıyorum ama sen artık çocuk değilsin, en azından öyleymiş gibi davranmıyorsun." diye devam ediyorum. Henüz on sekiz yaşında değilim ve çocuksu hareketler yapıyorum fakat o, hem on sekiz yaşında hem de en başından beri olgun hareketlerde bulunan biri. Nefesimi sıkıntıyla verdikten sonra, "Yani söylemek istediğim şey, özünden farklı davranma." diye devam ettiğimde, kaşlarını hafifçe çatıyor.

Öfkelenerek, "Ne saçmalıyorsun?" diye soruyor. Eskiden olsa, "Saçmalayan bir Solucan." der ve bunu dedikten hemen sonra gözlerini devirir, biliyorum. Bunu fark ettiğimde, içimde tuhaf bir burukluk olsa da devam ediyorum.

"Korktum, mantıksız düşündüm ve bunun üzerine söz verdiğim halde seni bıraktım. Özür dilerim." deyip,

gözlerimi ondan kaçırıyorum. "Beni affetmen veya bana olan kızgınlığının geçmesi için bir ay boyunca ne sana yazdım ne de seni aradım."

Terleyen avuç içlerimi kot pantolonuma sürüyorum. Derin bir nefes alıp geri bıraktıktan sonra devam ediyorum.

"Daha fazla uzatmanın âlemi yok. Ben sana âşığım, sen de benden hoşlanıyorsun." Deniz olsa, şimdi, "Ne de çok ego patlaması yaşayan bir kız." diyerek benimle dalga geçer biliyorum. Bunu aklımdan geçirdiğimde gülesim gelse de anın ciddiyetini bozmak istemediğimden gülmüyorum. "Babamın ölümünden sonra çok acı çektim ben. Seninle umudu bulup, acıya karıştım. Bırak da artık seninle aşkı tadayım."

"Nehir!" dediğinde, "Solucan." diyerek düzeltiyorum.

"Solucan!" dediğinde, hafifçe gülümsüyorum.

"Bırak artık, olmuyor." diye devam ettiğinde, takındığım gülümsemem beni terk ediyor.

"Bekleyeceğim." dediğimde, kaşlarını çatıyor. "Bir yıl da olsa, iki yılda olsa bekleyeceğim seni." diyerek eklediğimde, bir şey söylemeden çatık kaşlarıyla beni izlemeye devam ediyor.

"Bu kadar çok mu âşıksın bana?" diye sorduğunda, cevap vermek yerine, yüzünü ellerimin arasına alıp dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum, öpmekten daha küçük bir dokunuş bırakıyor ve geri çekiliyorum.

"Bundan sonrası sende... Ben artık acı çekmek istemiyorum." deyip, oturduğum yerden kalkıyorum. Bir şey söylemeden bana bakıyorken, ben de zaten bir şey söylemesini beklemiyorum. Arkamı dönüp attığım güçlü adımlarımdan sonra odadan ayrılıyorum.

Bora'nın odasına girip elimi kalbime koyduktan sonra, "Yuh!" diyorum kendime. Aniden odaya girip böyle tepki verdiğimden olsa gerek, Bora bakakalıyor bana. "Ben biraz önce mantıklı ve olgun mu konuştum?" diye kendime sorup, "Yaptığım en mantıklı ve olgunca konuşmaydı." diyerek kendime cevap veriyorum.

Bora'nın şaşkın bakışları altında daha fazla ezilmek istemediğimden, şaşkınlığımı daha sonra yaşamak adına ona doğru birkaç adım atıyorum. O sırada odanın kapısı yavaşça açılıyor ve içeriye Kıvanç giriyor. Kaşlarımı çatarak ona doğru dönüp baktığımda adım atmayı kesiyorum.

"Bora, gözlerini kapat." dediğinde, bakışlarımı tekrar Bora'ya çeviriyorum.

Bora, küçük elleriyle gözlerini sıkı sıkıya kapattığında, dudaklarımda Kıvanç'ın dudaklarını hissediyorum. Çok geçmeden onun öpüşüne karşılık verdiğimde, bu öpüşmenin, bir aylık ayrılığımızın sona erdirdiğinin kanıtı olduğunu anlıyorum.

Yanaklarımı ıslatan gözyaşlarımı birinin sildiğini hissettiğimde, Kıvanç'ın dudaklarımdaki dokunuşunun da sahte olduğunu anlayarak hayal kırıklığıyla araladım gözlerimi. Beyaz, keskin ışığa alışmasını beklerken gözlerimin, kulaklarımdan içeriye dolan o sesi tanımaya çalıştım.

"İyi misin?" diye sordu aynı sesin sahibi ve birkaç saniye sonra sesin sahibini tanıyabildim.

Konuşan ve biraz önce gözyaşlarımı silen kişi Damla'ydı. Bu an, bana daha önce de yaşanmış gibi gelirken, bunun üzerinde durmadım ve gözlerimi ışığa alıştırmaya çalıştım.

Gözlerim nihayet ışığa alışabildiğinde, Damla'nın endişeli yüz ifadesinde buluşturdum onları ve hiçbir şey söylemeyerek ona bakmayı sürdürdüm. Birkaç defa adımı

tekrarladı, iyi olup olmadığımı sordu ve benden herhangi bir yanıt alamayınca hatta hıçkırıklarımla karşılaşınca, her zamankinin aksine gözlerine hüznü davet ederken, "Ağlama." diye emretti.

Ona neden burada olduğunu sorabilirdim fakat cevabını pekâlâ da bildiğimden sormayacaktım. Son bir ayda olduğu gibi aynı Irmak ve Rüya gibi Damla da bana destek olmaya, beni yalnız bırakmamaya çalışıyordu. Şu anda yanımda olmasının sebebi de bu olmalıydı.

Ezgi'nin yanından ayrılır ayrılmaz direkt olarak evime gelmiş, annemle veya başka hiç kimseyle konuşmadan önce öğrendiklerimi sindirmeye çalışmış ve bunu yaparken de uyuyakalmıştım. Bilinçaltım benden daha aptal olduğundan, her zamanki gibi yine bütün umutlarımın, sakladığım köşelerden çıkmalarına sebep olacak bir rüya gördürtmüştü bana.

"Rüya görüyordun." dediğinde Damla, başımı salladım ve rüyamın her ânı bir kez daha canlandı zihnimde.

"Ne görüyordun?"

Ağlamamı kesmeye çalışırken, "Çok güzeldi." diye fısıldadım.

Gerçek olamayacak kadar güzel rüyalar görürdü bazen insanlar ve benim biraz önceki rüyam da kesinlikle o rüyalardan biriydi. Tamam, rüyamda bile barışmak için ilk adımı ben atmıştım fakat sonucunda barışmıştık ya önemli olan buydu.

"Kıvanç'ı gördün, değil mi?" diye sorduğunda, dudaklarındaki samimi gülümsemeye takıldı bakışlarım.

"Evet." derken başımı salladım bir kez daha. "Barışıyorduk. Çok güzeldi."

Daha öncesinde hiçbir şekilde konu hakkında ipucu vermeden, pat diye, "Kıvanç hakkında birkaç bilgi edindim." dediğinde, ağlamayı kestim bir anda ve uzandığım yerden doğrulmaya çalıştım. Doğrulmama yardımcı olurken, "Biraz zor oldu, hatta bayağı bi' zor oldu." diyerek söze başladı. "Yeni şoförlerinin telefon numarasını buldum bir şekilde ve onu aradım. Adam beni tanımadığından, ilk başta bilgi vermek istemedi ama ikna ettim. Kıvançlar uzun zamandır Amerika'daymış."

"Ne?" diye şaşkınca sordum.

"Bora'nın hastalığı için çok iyi bir doktorla görüşmüş ve anlamışlar. Yaklaşık bir aydır da o doktorun görev aldığı hastanede kalıyormuş Bora." dediğinde, irice açılmış olan gözlerim doğrudan onun üzerindeydi.

"Durumu nasılmış peki şu an?" diye heyecanla sorduğumda, kısa bir süreliğine duraksadı.

Eğer doktor gerçekten de işinde çok iyi olan biriyse ve yaklaşık bir aydır Bora'yla ilgileniyorsa, durumunun iyiye gidiyor olması gerekirdi.

"O konuda bir bilgim yok maalesef." dedikten sonra biraz önceki heyecanıyla devam etti konuşmasına. "Bu süreçte de Kıvanç ve babası onu bir an olsun yalnız bırakmıyor, annesinin yokluğunu hissettirmemeye çalışıyormuş. Mesajlarımıza, aramalarımıza dönmemesinin sebebi büyük ihtimalle sana olan kızgınlığından ama merak etme, Kıvanç bu, bir aya kalmaz döner ve hiçbir şey olmamış gibi davranır."

"Sorun da bu ya işte." diyerek araya girdim. "Ardında bıraktığı hiç kimseyi umursamayacak kadar bencil bir çocuk Kıvanç ve bu asla değişmeyecek. En başından beri böyleydi ve böyle olmaya da devam edecek."

"En başından beri değil..." diyerek, söylediğimi düzeltti. "Hazel'la tanıştıktan sonra öyle oldu."

"Doğru." diyerek onu onayladım. "Hazel'la tanıştıktan sonra..."

"Barışacağınıza eminim." diye yine heyecanlanarak, biraz öncekinin aksine neşeyle konuşmaya başladı tekrar. "Ben Amerika'ya gitmeden önce sizi barıştırmak için elimden geleni yapacağım, ben barıştıramasam da siz illaki barışırsınız çünkü Kıvanç'ı kimse senin gibi sevemez."

Ah, diye geçirdim içimden. Keşke herkesin gördüğü ve bildiği bu gerçeği Kıvanç da görse ve bilse...

"Sahi..." diye konuştum, bir anda aklıma gelen bambaşka bir düşüncenin esareti altında kalmışken. "Gerçekten de Amerika'ya gidecek misin?"

Başını sallayarak beni onayladıktan hemen sonra omuz silkerek, "Kalmam için hiçbir sebebim yok." dedi.

"Batu?" diye sorarcasına konuştum.

"Batu..." dedi derin bir iç çekerken. "Batu işte." dedi gülümseyerek ve bir kez daha umursamıyormuş gibi görünmek için omuzlarını silkti. "Beni asla affetmeyecek."

"Belki affetmiştir." dedim birkaç ay önceki konuşmalarına dayanarak Batu'nun.

"Sanmıyorum." dedi, başını iki yana sallarken. "Bana olan bakışlarında çok fazla nefret var ve bu, benim canımı acıtıyor." diye devam etti; ben şaşkınlıktan dilimi yuttuğumu sandım çünkü Damla'nın ilk kez Batu yüzünden acı çektiğini bizzat ondan duymuştum.

"Eğer affettiğini söylerse..." dedim sesimi bulabildiğimde. "Amerika'ya gitmekten vazgeçer misin?"

"Tabii ki." dedi kendinden emin bir şekilde. "Amerika'ya Batu'dan kaçmak için gidiyorum ben."

"... ama ben en büyük hayalinin manken olmak olduğunu duymuştum?" diye sorarcasına konuştuğunda, tek kaşımı kaldırmıştım.

"Hayır." dedi başını iki yana sallarken, "En büyük hayalim Batu'yla eskisi gibi ve hatta eskisinden çok daha iyi olabilmek. Manken olmak, benim küçükken kurduğum, gerçekleşmesini çok da istemediğim hayallerimden yalnızca biri."

Dudaklarımı herhangi bir şey söylemek için araladığım sırada, odamın kapısı hızla açıldı ve içeriye, şu dünyada görmek isteyeceğim son insan bile olmayan Su girdi. Kaşlarım çatılırken, Su'nun kendi ardından odamın kapısını kapattığını ve davet edilmediği halde birkaç adım atarak yatağımın ayakucunda dikilmeye başladığını gördüm.

"Selam, parazit!" deyip, kışkırtıcı bir gülümseme ile bana bakmaya başlayan Su'nun üzerine atlamamak için kendimi tuttum, gerçekten tuttum. Kollarımı kendi bedenime sardım ve "Sakin ol kızım, sakin ol Nehir!" diyerek kendi kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Arkadaşın galiba?" diyen Damla bir adım gerilerken, kafası gibi bedenini de Su'dan yana çevirdi ve sağ elini ona doğru uzatırken, "Selam, Damla ben." dedi sevecen bir tavırla.

Damla'nın eline iğrenirmişçesine bakan Su, "Biliyorum." dedi. "Kaşar Damla!.."

Su'nun söylediği son cümle benim bile kulaklarımın uğuldamasına sebep olurken, kim bilir Damla şu anda ne haldeydi?

Damla'nın tepkisini ölçmek için bakışlarımı doğrudan ona diktim ve yüzündeki oynamayan mimiklere baktım. Öfkelenmemişti. Zerre kadar öfkelenmemiş gibi duruyordu.

Bir an Su'nun söylediği kelimeyi duymadığını sandım fakat hayır, duymamış olması imkânsızdı.

Çok kısa bir an sonra bana dönerek, yüzündeki yapmacık olduğundan emin olduğum gülümsemesiyle, "Yakın bir arkadaşın mı Nehirciğim?" diye sordu.

O an duyduğundan emin oldum ve öfkesini yüzüne veya bedenine taşımak yerine içinde yaşadığını anladım.

"Iıy." dedi Su. "Allah yazdıysa bozsun be!"

"Hayır." dedim, Su'nun çirkin tavrına hiç takılmayarak. "Yakını bırak, arkadaş bile değiliz, hatta kendileri Çakma Hazel'cılık oynayan işsiz kızımız olur."

Damla tek kaşını kaldırırken, "Demek, Kıvanç ve Nehir'in arasını bozan kıt beyinli sensin." diye sordu.

Su, sol elini yumruk yapıp ağzına götürdükten sonra birkaç defa öksürdü ve "Dikkatini çekmek istediğim bir nokta var. Evet, aralarını bozdum ve bu, herkesin kolay kolay yapamayacağı, dolayısıyla da zekâ gerektiren bir planla yapılacak bir şey. Yani tatlım, kıt beyinli sıfatı bana hiç ama hiç yakışmadı." dedi.

Damla, kafasını önce sağ omzuna daha sonra sol omzuna yatırdıktan sonra, "Olaydan sadece bir gün sonra Nehir'e seni bana göstermesi için resmen yalvarmıştım. Şanslısın sanıyordum, yanılmışım." dedi ve Su'ya doğru bir adım attı.

Bir adım gerilirken, "Ne?" diye şaşkınca ve korkuyla sordu Su. "Sen de mi döveceksin beni? Ne şiddet canlısı kızlarsınız siz ya!"

"Hayır, tatlım!" dedi Damla, Su'nun taklidini yaparken. "Dövmeyeceğim seni."

Aynı Su gibi ben de Damla'nın Su'yu döveceğini sandığımdan, kısa bir anlığına küçük bir şaşkınlık yaşadım fakat Su'nun dudakları yukarı doğru kıvrılıp bakışları bana çevrilince, hemen toparladım kendimi.

Aslında Su, gerçekten de güzel bir kızdı, bu konuda hakkını yiyemezdim fakat ruhu o kadar çirkindi ki yüzüne bakmak bile beni rahatsız ediyordu.

"Duydum ki Kıvanç ardına bile bakmadan gitmiş ve ondan bir aydır haber alamıyormuşsun." diye bizi birazcık bile tanıyan her insanın bilebileceği gerçeği dillendirdikten sonra, "Son birkaç güne kadar evinden bile çıkmıyormuşsun." diyerek kahkaha atıp, "Zavallı." diye devam etti.

"Sakin kalamayacağım." diye bildirdi Damla bana.

Su, onun kendisini dövmeyeceğinden emin olmalıydı ki "Aşkın o kadar basitmiş ki böylesine küçük bir şey bile sizi bitirebilmiş." diye aşağılarcasına konuşmaya devam etti.

"Bana bak!.." dedi Damla, sabrının taştığını ses tonuyla belli ederken. "Bana kaşar diyebilirsin, Nehir'e istediğin hakaretleri edebilir ve o iğrenç gülümsemeni yüzünden bir an olsun eksik etmeyebilirsin ama Nehir'in aşkına laf edemezsin."

"Yok ya?" dedi Su gülerek. "Ettim, ediyorum, etmeye de devam edeceğim. Ne yapacaksın?"

Oturduğum yerden kalkma vaktimin geldiğini düşündüğüm sırada, Damla'nın, "Bunu yapacağım." deyip, Su'nun saçlarına asıldığını gördüm.

İlk başta onu döveceğini sandım fakat hayır, biraz önce söylediği gibi dövmedi. Dövmekten beter etmek sözünü yalnızca sözde bırakmayarak kanıtladı. Su'nun asıldığı saçlarını sadece birkaç saniye içinde ensesinde olacak

şekilde tümüyle kestikten ve elinde kalan kesilmiş siyah saçlarını Su'nun gözlerinin önünde sallamaya başladıktan sonra odamın ve kulaklarımın içini tiz bir çığlık doldurdu.

Su'nun çığlıkları arasında, Damla elindeki siyah saçları onun el çantasının içine attı ve tek eliyle ensesinden tutarak başını eğdi. Su'yu zorla bana doğru döndürtüp, "Özür dile." dediğinde, suratındaki öfke beni bile korkutmuştu. Su çığlıklarına devam ettiği sırada, Damla parmaklarını sıktı ve Su'nun ensesinin acımasına sebep olurken, "Özür dile!" diye bağırdı tekrar.

"Önemi yok." dedim mırıltıyla.

Bu saatten sonra değil Su, kim özür dilerse dilesin hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı ki...

"Benim için var." dedi Damla ve ardından Su'ya doğru eğilerek, "Eğer özür dilemezsen, saçlarını sıfıra vurmak zorunda kalacağım." dedi.

Su, Damla'dan epey korkmuş olmalıydı ki bir anda çığlık atmayı kesti ve "Özür dilerim." diye bağırdı. "Çok özür dilerim!"

Damla tatmin olmamış gibi ona bakmayı sürdürürken, "Dövmekten beter ettin zaten." dedim. "Bırak gitsin."

"Hayır." dedi Damla nefretle. "Onunla işim henüz bitmedi."

Odamın kapısını açıp Su'yu iteleyerek odamdan çıkardıktan sonra bana döndü ve yüzüne bir anda her zamanki sevecen gülümsemesini yerleştirip, "İyi geceler, yarın tekrar gelirim." dedi ve beni bir kez daha şaşkına uğratarak, kendi ardından kapımı kapatıp odamı terk etti.

Damla'nın, kendine edilen küfürden daha çok, benim aşkıma edilen lafı kafaya takmış olması ve bu yüzden de

Su'nun saçlarını kesmiş olması beni epeyce şaşırtmışken, bakışlarım yerdeki siyah saçlara takılmıştı. Belki de bir kıza yapılabilecek en büyük kötülük buydu. Hele bir de bu kız, saçlarına âşıksa, daha kötüsünün olması mümkün değildi.

Dudaklarımda istemsiz bir sırıtış var olurken, "Damla gerçekten de zeki bir kız." diye mırıldandım.

Kimi nereden ve nasıl vuracağını çok iyi biliyordu. Geçmişinin kirli oluşu, geleceğinin de kirli olacağı manasına gelmiyorken, yaptığı son hareket ona biraz daha sempati beslememe sebep olmuştu.

Kapımın tıklatıldığını duyduğumda, Su'yla olan işini bitirdiğini ve geri döndüğünü sanıp, "Gir." dedim anlamsız bir neşeyle.

Ona, biraz önce yaptığı şey için bir teşekkür borçluymuşum gibi hissediyordum ve nasıl etmem gerektiğini bilmiyordum. Bunun için bir şeyler düşünmeye başlamışken, odamın kapısını yavaşça açan ve içeriye giren kişinin tam olarak şu anda konuşmaya hiç hazır olmadığım Rüya olduğunu görünce kalakaldım.

Alışık olduğumun aksine, çekingen bir şekilde bana doğru birkaç adım attı. Hemen önümde adımlarını durdurduğunda, "Selam." dedi.

Yaşadığım hayal kırıklığı, konuşmama engel olmak ister gibiydi, onca ayın hatırına dudaklarımı araladım ve "Selam." diye karşılık verdim.

"Öğrenmişsin." derken, yavaşça omuz silkmişti. Başımı hafifçe salladığımda, yüzünde buruk bir gülümseme oluştu. "Kızmışsındır." dediğinde, başını sol omzuna doğru

yatırmıştı. Tekrar başımı salladığımda, "Ezgi aradı az önce beni." dedi. "Anlattı konuştuklarınızı falan..."

Hiçbir şey söylemeyip gözlerimi kaçırdım ve sanki hatalı benmişim gibi gözlerimi bir müddet onunkilerle buluşturamadım. Bir şey söylememi istediğinde, "Ne söyleyeyim?" diye sordum. "Ne söylenir ki bu saatten sonra?"

"Kız bana." dedi. "Bağır, benden nefret ettiğini söyle ama susma... Bir şey söyle. Sana söyledim! Kimseye güvenme, dedim. Acını yaşayacaksan bile içine atma, dedim. Bana güvendin ve şimdi de acını içine atıyorsun. Yapma bunu."

Gözlerimi tekrar onunkilerle buluşturduğumda, "Kızgın veya kırgın değilim, hayal kırıklığım bu denli büyük." dedim.

Kaşlarını kaldırıp tekrar indirirken güldü ve "Tam da tahmin ettiğim gibi." dedi. "Nehir'sin sen, aksini hissetmen mümkün değildi."

"Anlamadım?"

"Bak, evet, ilk başta amacım tamamen seni Ushan'a âşık etmekti. O gün parkta bulunmam tesadüf değildi, öncesinde seni birkaç gün izlemiş ve araştırmıştım. Kıvanç'la ayrı olduğunuzdan her şey daha kolay olur sanmıştım fakat Kıvanç'a olan sevgini gördükten ve seni tanıdıktan sonra yapmamam gerektiğini düşünüp vazgeçtim."

"Peki ama neden Ushan'la birbirinizi tanımıyormuş gibi davrandınız?" diye sordum. Soracak onca şeyim varken, tam şu anda buna takılmıştı zihnim.

"... çünkü tek ortak noktamız Ezgi'ydi. Önce o, sonra da ben Ezgi ile ilişkimizi bitirince, konuşacak hiçbir şeyimiz kalmadı. Yollarımızı ayırdık ve tekrar birleştiğinde

de eski defterleri açmak istemediğimizden, ilk kez tanışıyormuşuz gibi yaptık."

Kaşlarım çatılırken, "Sen neden Ezgi ile ilişkini bitirdin ki?" diye sordum. "Dahası ilişkini bitirdiğin bir insan için tüm bunları yapmayı nasıl kabul edebildin?"

"Oturalım mı?" diye sordu, o sırada yatağımın hemen yanında ayakta dikiliyor olduğumuzun farkına vardım.

Başımı salladığımda, o, çalışma masamın hemen önündeki sandalyeme oturdu, ben de yatağımın kenarına oturdum.

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Şimdi şöyle ki..." diyerek söze başladı. "Ben ve Ezgi yaklaşık beş yıldır tanışıyoruz ve arkadaşız. Ushan'ı babası için terk ettiğinde ona çok kızdım, o da bana, ona kızma hakkım olmadığını söyleyerek bağırdı. Tartıştık, arkadaşlığımızı bitirmeye karar verdik. Aradan üç yıl geçti ve bu üç yılda Ezgi, tüm Türkiye'nin tanıdığı ve yüzünü hiç görmediği için merak ettiği Ezgi Çora oldu. Ushan ve ben çoktan görüşmeyi kesmiştik fakat ikimiz de Ezgi'nin haberlerini görüyor, onun mutlu olduğunu düşünerek içten içe biz de mutlu oluyorduk. Sonra bir gün... Ezgi kaza geçirdi."

Şaşkınlıkla, "Ne?" diyerek araya girdim. "Ushan'ın bundan haberi var mı?"

Kısa bir süre duraksadıktan sonra, "Sanmıyorum." dedi. "Benim bile kazadan sekiz ay sonra haberim oldu."

"Biz de hiç duymadık." diye mırıldandım kendi kendime.

Sosyal medyayı çok fazla kullanmazdım fakat kullanacağım zamanlarda da ünlülerin ve sanatçıların paylaşımlarına bakardım. Ezgi de paylaşımlarına baktığım o

ünlülerden biriydi ama ben hiçbir zaman kazaya dair bir paylaşımı olduğunu görmemiştim.

"Kazadan sonra komada yatmış altı ay kadar." diye devam ettiğinde Rüya, gözlerim irice açılmıştı. "Uyandığında ise son üç yılını hatırlamıyor olduğunu fark etmiş. Uyandıktan iki ay sonra bana ulaştı, arkadaşlığımızı bitirdiğimizi öğrendiğinde âdeta yıkıldı."

"Kaza, koma, hafıza kaybı derken durumuna üzüldün ve tekrar arkadaşlık yapmaya başladın, öyle mi?" diye sordum. Hikâyenin sonu bu şekildeymiş gibi gelmişti.

Başını iki yana sallarken, "Hayır." dedi. "İlk başta inanmadım. Yalancı bir kızdır Ezgi. Sırf barışalım diye yalan söylüyor sandım ve kalbini kırdım. Sonra... Beş yıl önceki Ezgi olmadığını fark ettim."

"Nasıl yani?"

"Şöyle ki... Galiba Ezgi'nin kişilik bozukluğu var çünkü çoğu zaman kendi gibi davranmıyor. Onun böyle olmasına sebep olan kişilerden biri de benim."

"Bu yüzden de ona yardım etmek istedin." diyerek konuşmasını böldüm. Çok sevdiğim bir yazarın böyle bir sorununun olduğunu öğrenmek beni ne kadar üzmüş olsa da üzüldüğümü belli etmemeye çalışırken, "Anladım." diye devam edip konunun kapanmasını istedim. Daha fazlasını öğrenmeye gücüm yokmuş gibi hissediyordum.

"Okul işini ne yapacaksın?" diye sorarak, isteğime saygı gösterdi.

Konunun bir anda bu kadar değişip buraya gelmiş olması kısa bir süreliğine beni şaşırtmış olsa da hemen kendimi toparladım. Ne Ushan'ı ne de Ezgi'yi daha fazla düşünmek istediğime emin olduğumda, omuzlarımı silktim.

"Kıvanç'ı bekliyorum. Geldiğinde birlikte yeni bir okula kayıt olacağız."

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılırken, "Onun bundan haberi var mı?" diye sordu.

Rüya, açık sözlü bir kızdı ve bazen bu açık sözlülüğü kalp kırabiliyordu. Tam da şu anda olduğu gibi... Tamam, Kıvanç bir aydan uzun bir süredir ortalıklarda yoktu fakat benim için sınıfta kalmayı kabul ettiğinden, aynı okula kayıt olacağımız açık bir şekilde belliydi. O sırf benim için bir senesini boş vermişken, ben onun dönüşünü beklemeden başka bir okula kayıt olamazdım.

"Neden kızmıyorsun ona?" diye öfkelenerek sordu Rüya. Biraz önceki ruh halinden tamamen sıyrılmış gibiydi. "Tamam, âşıksın, seviyorsun, anladım ama bu kadarı fazla be Nehir!"

Dudaklarımı ona itiraz etmek için araladığım sırada, açık olan kapıdan içeri başını hafifçe sokan annemi gördüm. Samimi bir şekilde gülümserken, "Girebilir miyim?" diye sorduğunda, yine Rüya'yla birlik olup annemin bana Kıvanç'ı kötüleyeceğinden emin olarak oturduğum yerden kalktım.

"Gel Göksu abla, gel." dedi Rüya, dedikodu öncesi ruh haline girerken.

"Durun tahmin edeyim." dedi annem, dalga geçiyormuş gibi. "Konumuz Kıvanç, değil mi?"

Rüya sırıtarak başını salladığında, ben gözlerimi devirmekle yetinmiştim. Sonrasında, abartısız tam üç saat boyunca Kıvanç ile benim hâlâ ne olduğu belirsiz olan ilişkim hakkında konuştuk. Rüya ve annem bir olup Kıvanç'ı kötülediler ve ben de onun iyi özelliklerini saymaya çalıştım.

Ardından, Rüya ile girdiğimiz iddia sonucunda, bir listeye Kıvanç'ın iyi ve kötü özelliklerini yazdık. Kötü özellikleri açık ara farkla kazandığında, pes ederek kâğıdı yırtmış ve kendimi banyoma kilitlemiştim. Banyomdan on dakika kadar çıkmadığımdan, saat de epey geç olduğundan, annem Rüya'yı yollamıştı ve kapının diğer tarafından bana öğütler verip durmuştu.

Şimdiyse bacaklarımı uzatmış, sırtımı yatağımın yan kısmına yaslamış bir vaziyette oturuyordum ışığı olmayan odamda. Bakışlarım ise kucağımda öylece duran telefonumdaydı. Biraz sonra Kıvanç'a aslında son olmasını ummadığım ama öyle umuyormuşum gibi davrandığım bir mesaj atacaktım. Hatalı olan bendim fakat on bir ayı bulan ilişkimizde hatalı da olsam hatasız da olsam çabalayan taraf hep ben olduğumdan artık yorulmuştum.

Gerçi, Rüya ve annem olmasa, yorulduğumun farkına bile varmayacaktım ya, neyse... İşte bu yüzden, döndüğünde yelkenleri suya indirmeyecek ve bana çektirdiklerinin hesabını soracaktım. Evet, her ne kadar şu an buna kendim bile inanmıyor olsam da bunu yapacaktım çünkü yapmak zorundaydım.

Derin bir nefes aldım ve yazacağım mesajı henüz kafamda toparlayamamış olsam dahi telefonumu elime aldım. Mesaj bölümüne girdim ve parmaklarım titrerken, kalan son umutlarımızı da yıkmamayı umut ederek yazmaya başladım. O kadar çok heyecan ve stres yapmıştım ki başım dönmeye başlamıştı, midemde hafif bir yanma hissi oluşmuştu. Yine de vazgeçmedim ve yapmam gerekenin bu olduğunu kendime hatırlattıktan sonra yazmaya devam ettim.

Daha sonra son üç saatlik konuşmayı, onca kalp kırıklığını, onca gözyaşını bir anda unutmama sebep olan bir şey oldu; Kıvanç bana mesaj attı.

Ne yazdığını deli gibi merak ediyor olsam da boğazıma kadar yükselen kusma isteğimin önünde duramayacağımı fark ettiğimde, telefonumu yere bıraktım ve banyoma koştum. Klozetin hemen önünde eğilip içimdekileri tamamen boşalttığımdan emin oluncaya dek kustum. Zaten dönen başımın üstüne bir de titreme de eklenince, bir süre ayağa kalkamadım. Klozetin sifonunu çektikten ve yüzümü yıkayıp ağzımı suyla çalkaladıktan sonra istediğimin aksine yavaş adımlarla girdim odama.

Tekrar aynı yere oturduktan sonra telefonumu elime aldım ve nefesimi düzene sokmaya çalışırken, telefonumun kapanan tuş kilidini açtım.

3 cevapsız arama: Kıvanç
1 yeni mesaj: Kıvanç

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken, önce attığı mesaja mı, mesajından sonraki üç cevapsız aramasına mı, yoksa kaldırdığı engellerine mi şaşıracağımı bilemedim. Büyük ihtimalle attığı mesajına cevap vermediğimden sinirlenmiş ve üç defa aramıştı. Bu, gülümsememe sebep olurken, titreyen başparmağımla ekrana dokundum ve attığı mesajı açtım.

Kimden: Kıvanç
Seni çok özledim.

Boğazımda takılıp kalan tükürüğümü yutabildiğimde, sağ elimin kalbimin hemen üstünde olduğunun ve kalbimin şimdiye dek olduğundan çok daha hızlı attığının farkına vardım.

Ellerimin titreyişi artarken, ne yapmam gerektiğini düşündüm. Onu çok özlediğimi söylemeli miydim, yoksa bunca zamandır nerelerde olduğunu sorup onunla tartışmalı mıydım? İlkini yapsaydım, her zamanki ben olduğumu düşünüp tekrar engelleyecek ve keyfine bakacaktı. İkincisini yapsaydım, soruma cevap dahi vermeden tekrar engelleyecek ve yine keyfine bakacaktı çünkü Kıvanç buydu. Onu artık tanıyordum. Bazen dengesizliği tutuyor ve bizleri şaşırtacak hareketlerde bulunuyordu fakat bunun şimdi olacağının garantisi yoktu. Hiç cevap vermeseydim beni engellemezdi fakat hâlâ aklında veya kalbinde varsam silip atardı beni. Deniz olsaydı her türlü iki ucu da boklu değnek, derdi fakat iki ucu bile yoktu bu durumun. Birçok seçeneğim vardı ama hepsi aynı kapıya çıkıyordu, bu yüzden ben de bir kez olsun kendi kalbimi değil de başkalarının aklını dinleyerek hareket etmeyi seçtim.

Kime: Kıvanç

Çok mu özledin? Ne kadar çok özledin? Ölecekmişsin gibi hissediyor musun mesela? Kalbin sızlıyor mu? Söylesene, ne kadar çok özledin beni?

Mesajı yolladıktan sonra dolmak üzere olan gözlerimi kısa bir anlığına tavanıma diktim ve ondan bana şans dilemesini istedikten sonra tekrar telefonuma çevirdim bakışlarımı.

Yolladığım mesajıma cevap vermeyeceğini bildiğimden, yeni bir mesaj yazmaya koyuldum.

İstediğin zaman hayatımdan çıkıp, yine istediğin zaman hayatıma giremezsin. Bu yüzden sakın bana beni özlediğini söyleme.

... ve mesajımı yolladığım anda ondan mesaj geldi.

Evet. Çok özledim. Ölecekmişim gibi değil, ölüyormuşum gibi özlüyorum.

Kalbimin tam ortasında, eğer patlarsa yok olacağımı düşündüğüm şey canımı acıtmaya devam ederken, titreyen parmaklarımı tekrar hareket ettirdim.

Senin asla yalan söylemeyeceğini sanırdım. Yanılmışım. Dediğin gibi seni gerçekten de hiç tanıyamamışım. Sana bir kez olsun yalan söylemedim.

Yalan konusunu konuşmaya devam edebilir ve her zamanki gibi sorunlarımızı çözmeden onların üstüne kalın bir duvar örebilirdik. Hiçbir sorunumuz yokmuş gibi davranabilirdik, biz her zaman bunu yapmıştık fakat bir ay öncesini düşünecek olursak, üstüne kalın bir duvar ördüğümüz sorunlarımız Kıvanç'ın kalbinde patlak vermişti. Pek yakında benimkinde de patlak verebilirdi ve ben bunu istemiyordum, bu yüzden asıl konuşulması gereken konuyu konuşmayı tercih ettim.

Neden gittin?

Biraz önceye kadar sadece bir dakika geç cevap yazan çocuk, on dakika boyunca soruma cevap vermediğinde, yine sohbetimizi kendi kendine sonlandırdığını anladım. İçimde, ona söylemek istediğim onca şey vardı ve bir ayı geçen zamanın sonunda onu bulmuşken söylemeden yapamazdım.

Neden sana ulaşamadık? Bana çok kızmıştın, tamam ama diğerlerinin sana ulaşmasına neden izin vermedin? Yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyorduk. Çok acımasızsın ama bekle... Sen zaten bunu biliyorsun, değil mi? Kötü olmak çok mu hoşuna gidiyor? Hazel için kötü bir

çocuk olmayı tercih etmiştin, değil mi? Artık farkına var; Hazel artık yok, Kıvanç! O öldü. Artık onun istediği gibi biri olmayı kes!

Mesajımı yolladıktan sonra Hazel'ın adını geçirdiğim cümlelerimi birkaç defa okudum. Kendimi Kıvanç'ın yerine koydum ve o an kendimden nefret ettim fakat yine de geri adım atmadım çünkü bu sefer kararım kesindi. Her zamankinden çok daha fazla güçlü hissediyordum kendimi. Tam şu anda hayatımdan tamamen çıksa, acısını da beraberinde götürecekmiş gibi geliyordu.

Ya her şeyi bırak. Onca şeyden sonra neden tekrar geldin?

Annemin ve Rüya'nın yapmamı istedikleri şey bu muydu, emin değildim ama tam şu anda on bir aydır yapmam gereken şeyi yapıyormuşum gibi hissediyordum. İçimde tek bir şüphe kırıntısı bile yoktu. Her zaman çabalayan, yorulan, vazgeçmeyen taraf ben olmuştum ve artık bunu yapmamalıydım.

Çünkü sana henüz âşık olmadım.

Kaşlarımı çattım. Bunu biliyorduk. Bunu hepimiz zaten biliyorduk, neden vurgulama gereği duymuştu ki?

Sorum ile verdiğin bu cevabın ne alakası var?

Hayatından şimdi veya sonra çıkamam. Seninle bir anlaşma yaptık ve ben sözlerimi tutarım. Anlaşma bittiğinde ve sözümü tutmuş olduğumda, beni istemezsen, bir daha asla girmemek üzere çıkarım hayatından ama o zamana kadar, sen beni istesen de istemesen de ben senin hayatından çıkmayacağım.

Kalbim patlayacakmış gibi atmaya devam ederken, nefesimi güçlü bir şekilde dışarı verdim ve şaşkınlığımı, yazdığım yeni mesajıma da taşıdım.

Ne demek bu?
Sana âşık olacağım.

10

Yüzümdeki aptal gülümsemenin sebebi, bundan tam dört gün önce Kıvanç'la yaptığımız kısa konuşmaydı. Her ne kadar bana âşık olacağını söyledikten sonra mesajlarıma cevap vermeyip beni tekrar engellemiş olsa da yaşadığını bilmek ve hayatımdan henüz çıkmayacak olduğunu bizzat ondan öğrenmiş olmak beni mutlu etmişti. Mutluydum ve bu, hem annemi hem de arkadaşlarımı belki de benim mutluluğumdan daha çok mutlu etmişti. Sonuçta durduk yere duygusallaşmıyor veya ağlamıyordum artık.

Ben durduk yere duygusallaşmıyordum duygusallaşmasına da... Arkadaşlarım hobi olarak durduk yere duygusallaşıp aşk acısı çekmeye devam ediyorlardı.

"Peki, yazdı?" diye sorarcasına konuştu Cem ve dikkatlerimizi ona vermemizi istedi.

Rabia ile mesajlaşmaya hâlâ devam ediyordu ve araları gerçekten çok iyiydi. Cem, cıvık cıvık konuşuyor ve Rabia da olgun kişiliğine rağmen ona uyum sağlamaya çalışıyordu.

"Trip atmaya da mı başladı?" diye bıkkınlıkla sordu Deniz. Belki de bir ilişkide Deniz'in en nefret ettiği şey, flört döneminde kızın trip atmasıydı.

"Konuşmaya başlamamızın üzerinden yirmi dakika geçmeden atmaya başlamıştı ki zaten." dedi Cem, bunu gayet normal karşıladığını bize anlatmaya çalışırcasına. "Sorun o değil." diye devam ettikten sonra, "Ona, bu saatten

sonra motosiklet benim için Utku, sen tutkusun, dedim ve bana sadece, 'Peki.' yazdı." dedi.

Deniz kahkahalarla gülmeye başladığında, Cem'in suratının iyice düştüğünü görünce gülmemeye çalıştım. Irmak, Ozan'la mesajlaştığından dolayı sohbetimize katılmıyordu, bu yüzden gülmüyor ya da gülmemeye çalışmıyordu. Deniz kahkaha atmaya devam ederken, Cem telefonunu ittirdi ve kollarını göğsünde kavuşturup dudaklarını büktü.

"Rabia nasıl bir kız?" diye sordum bir anda.

Belki onu ve ona olan aşkını ballandıra ballandıra anlatınca keyfi yerine gelirdi.

"Kuğu gibi." dedi hülyalı bakışlarını boşluğa dikerken. "O benim beyaz, minik kuğum..."

Cem'in sözleri üzerine kahkaha atmayı kesen Deniz, "Minik mi?" diye hayret edercesine sordu. "Hayvan kadar kız lan!"

"Rabia'm hakkında doğru konuş." dedi Cem öfkeyle.

Biraz önceki kırılgan halinden de âşık halinden de eser kalmamıştı.

"Yalan mı?" diye sorarak üsteledi Deniz. "Kasları bir ara benimkilerden daha fazlaydı. Neyse ki spora gittim de onu geçtim."

Gülerek, "Sen Rabia'dan daha kaslı olmak için mi gittin spora?" diye sordum.

"Evet." dedi Deniz. Ardından baygın bakışlarıyla, "Bu hayattaki tek derdim, Rabia'nın kasları, çok koydu benimkilerinden fazla olması, o kadar çok koydu ki sırf bu yüzden spora yazıldım." diye devam ettiğinde, benimle dalga geçtiğini anladım.

"Salak!" derken, Cem'in biraz önce yaptığının aynısını yaparak ona tavır takındım.

"Belki salak ama kesinlikle mükemmel." diyerek sırıttı.

"Deniz'in egosu yine vücudunu ele geçirdi, dağılsak mı?" diye sordu Irmak, nihayet dikkatini telefonundan ve aslında Ozan'dan alıp bize vererek.

"Egom yok benim." dedi Deniz.

"Deniz'in egosu yok, egonun Deniz'i var, aynen." dedi Cem.

Deniz de bunun üzerine hemen yanındaki küçük yastığı ona doğru fırlattı. Yastık Cem'i ıskalayarak yere düşerken, Cem, Deniz'e dil çıkardı ve ben onların tatlı atışmalarını izlemek yerine, Irmak'ın Ozan'la olan konuşmasını okumak istedim.

İki adım sağımda yerde bağdaş kurarak oturan Irmak'ın yanına, popomun üstünde kayarak gittikten sonra, "Irmakçığım!.." dedim.

Telefonundan bakışlarını ayırmıyorken, "Sümüklü'm!" dedi hafifçe gülümseyerek.

"Ne diyor Ozan?" diye sorup kafamı telefonuna doğru uzattım.

Telefon ekranını bana doğru çevirip, "Her zamanki gibi kavga ediyoruz, ne desin?" diye sordu.

Sol kaşımı hafifçe kaldırırken, elimi uzattım ve o da itiraz etmeden telefonunu bana verdi. Telefonun internetini kapattıktan sonra mesajlaşmanın biraz yukarısına çıktım ve mesajlaşmalarını okumaya başladım.

Gitmeni istemiyorum Ozan!
Ozan?
Adın Ozan değil mi?

Evet ama ne bileyim... Neyse ya... Boş ver, Irmak!

Üste çıkmaya çalışma. Benimle konuşmak yerine, caddeye gidip boş boş dolanıyorsun. Hayır, ne yaptığını söylesen yine bir nebze anlayışlı olmaya çalışırım ama yok, Ozan Bey söyler mi? Söylemez!

Hayatım, lütfen... Bordo Caddesi işte, biliyorsun...

İçkisiyle, kumarıyla, fahişesiyle ünlü cadde, aynen...

Büyütüyorsun, güzelim!

Ayrılalım o zaman. Madem büyütüyorum, ayrılalım. Sıkıyorum seni, değil mi? Pardon ya... Cidden, çok özür dilerim, senin gibi birini nasıl sıkabilirim?

Hayret edercesine Irmak'a döndüm ve "Hasta mısın?" diye sordum.

"Yoo." dedi düz bir sesle. "Aslında sıcakladım biraz." dedikten hemen sonra sağ elini kaldırıp kendi alnına koydu. Kısa bir süreliğine bekleyip, "Ateşim yok." dedi.

"Ruh hastasısın sen." dedim iğnelercesine. "Kafadan kontak derler ya, hah, işte o sensin."

"Neden be?" diye narin vücuduna hiç yakışmayacak şekilde çirkefleşerek sordu.

"Kızım!" dedim sakin olmaya çalışırken. "Ortada hiçbir sebep yokken neden ayrılıktan bahsediyorsun, bahsetmeyi bırak, çocuktan ayrılmak istiyorsun?"

"Ayrılmak istemedim ki." diye sakin bir şekilde konuştuktan sonra, "Ne?" diye hafifçe bağırarak sordu. "Öyle mi istemişim?"

"Ulan." dedim başımı iki yana sallarken. Telefonunu ona uzatırken de "Hem geri zekâlısın hem de ruh hastasısın." diye devam edince, bir anda elimdeki telefonunu kaptı ve yine tüm dikkatini ona verdi.

Bu hali beni güldürürken, çıldırmışçasına, neredeyse tüm parmaklarını kullanarak yazdığı mesajı okumak yerine kendimi Denizlerin tatlı atışmasına verdim.

"Güzel kız aslında." dedi Deniz, düşünceli bir yüz ifadesiyle.

"Güzel tabii." diyerek onayladı Deniz'i Cem. "Güzel ama bana güzel, sana mı güzel? Sus, konuşma."

"Delirdi yine." dedi Deniz, sırtını Cem'in sırtından ayırırken.

Deniz ve Cem biraz önce sırt sırta verip oturmuştu. Deniz bağdaş kurmuş, Cem ise bacaklarını uzatmıştı. Deniz ayağa kalkınca, Cem, Deniz'in bir anda ayağa kalkmasını beklemediğinden geriye doğru sendeleyerek düşmüştü.

"Öküz müdür nedir?" diye kendi kendine sordu Cem, yardım etmeme kalmadan dirseklerinin üzerinde doğruldu.

"Belki öküz ama kesinlikle mükemmel." dedi Deniz, tekrar egosunun vücudunu ele geçirmesine izin verirken. "Neyse." diye bir anda ciddileştikten sonra, "Toplantı yapalım." diye devam etti.

"Ne toplantısı?" diye sordu, muhtemelen Ozan'la arasını çoktan düzeltmiş olan Irmak.

"Cem ve Rabia çifti hakkında bir sentez yapacağız."

"Sentez mi?" diye sordum.

"Yanlış kelime kullanmış olabilirim, çok da şey yapmayın."

"Mükemmel mi demiştin?" derken gülerek sordu Irmak.

"Mükemmeliz ama insanız da." dedi Deniz ve ardından, *"Hatasız kul olmaz."* diye başlayarak şarkının devamını söyledi.

"N'olur susturun şunu." dediğinde Irmak, elindeki telefonu bir kenara bırakıp kulaklarını kapattı.

Cem, Deniz'in ağzını kapatmakla uğraşırken, Deniz bağırarak, *"Sevenlerin aşkına, ne olur sev beni!"* diye bağırdı. Tam o sırada telefonu çalmaya başladı. Cebinden telefonunu çıkarmakla uğraşırken, *"Sev beni..."* diye devam ediyordu.

Arayan kişinin adını gördüğünde, önce şarkıyı söylemeyi kesti, ardından kendisinden hiç duymadığım bir küfrü etti.

Hepimiz ne olduğunu merak ederek ona bakarken, "Elif." diye fısıldadı. "Beni arıyor."

"Yok, ebesinin kardeşi." dedi Cem, Deniz'in ettiği küfür tarzında bir küfür etmeyi tercih etmeyerek.

Deniz, Cem'e cevap vermek yerine hâlâ çalmakta olan telefonuna bakmaya devam ederken, "Açsana geri zekâlı." diye bağırdı Irmak.

"Ay, ne diyeceğim?" diye sesini incelterek soran Deniz, kaşlarını çatıp, "N'oluyor lan?" diye kendi kendine sorduktan sonra bizlere baktı.

"Aşk işte, kardeşim!" dedi Cem, ona doğru ilerlerken. Elini Deniz'in omzuna koyup omzunu sıvazlarken, "İnsanın her türlü tercihini değiştirtebilir." diye devam etti.

"Cem!" diyen Deniz, sakin olmaya çalışırken. "Gerginim, seni de germeyeyim. Benden uzak dur." diyerek konuştu.

Arama kendi kendine sonlandığında, "Salaksın." dedik Irmak ve ben aynı anda.

"Mükemmeli unutmayın." dedi Deniz. Tekrar cıvıklaşmadan önce ciddiyetini korumaya çalışırken, "Onun beni aradığı gibi benim de onu arayabileceğimi biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

"Oha." diye sesini hafifçe yükseltti Irmak. "Ciddi misin? Nasıl ya?"

"Dalga geçme ulan." dedi Deniz ve kendi odasını terk etmek üzereyken, "Şans dileyin bana." diye ekledi.

"İyi şanslar." dedi Irmak.

"Kızı kapıp gel, kardeşim!" diye heyecanla konuşan Cem, Deniz kendi odasını terk ettikten sonra bizlere doğru dönerek, "Ben de beyaz kuğumun peşine düşmeye gideyim." dedi.

"Rabia Seyhan'da değil ki?" diye sorarcasına konuştuğumda, biraz önce Deniz'e yaptığı gibi bana yaklaştı ve elini omzuma koyduktan sonra, "Mecaz anlam diye bir şey var, bilir misin Nehirciğim?" diye sordu.

Bir şey söylemediğimde, sol yanağımdan makas alıp Irmak'a da öpücük attıktan sonra Deniz'in odasından aynı Deniz gibi hızlı adımlarla çıktı.

Cem'in gidişinden sonra Irmak ve ben baş başa kaldık. Irmak dikkatini tekrar telefonuna verdiğinde, Kıvanç'la olan mesajlaşmamızı en başından belki bininci kez tekrar okumaya başladım.

Seni çok özledim.

Çok mu özledin? Ne kadar çok özledin? Ölecekmişsin gibi hissediyor musun mesela? Kalbin sızlıyor mu? Söylesene, ne kadar çok özledin beni?

İstediğin zaman hayatımdan çıkıp yine istediğin zaman hayatıma giremezsin. Bu yüzden sakın bana beni özlediğini söyleme.

Evet. Çok özledim. Ölecekmişim gibi değil, ölüyormuşum gibi özlüyorum.

Senin asla yalan söylemeyeceğini sanırdım. Yanılmışım. Dediğin gibi, seni gerçekten de hiç tanıyamamışım.

Sana bir kez olsun yalan söylemedim.

Neden gittin?

Neden sana ulaşamadık? Bana çok kızmıştın, tamam ama diğerlerinin sana ulaşmasına neden izin vermedin? Yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyorduk. Çok acımasızsın ama bekle... Sen zaten bunu biliyorsun, değil mi? Kötü olmak çok mu hoşuna gidiyor? Hazel için kötü bir çocuk olmayı tercih etmiştin, değil mi? Artık farkına var; Hazel artık yok, Kıvanç! O öldü. Artık onun istediği gibi biri olmayı kes!

Ya her şeyi bırak. Onca şeyden sonra neden tekrar geldin?

Çünkü sana henüz âşık olmadım.

Sorum ile verdiğin bu cevabın ne alakası var?

Hayatından şimdi veya sonra çıkamam. Seninle bir anlaşma yaptık ve ben sözlerimi tutarım. Anlaşma bittiğinde ve sözümü tutmuş olduğumda, beni istemezsen, bir daha asla girmemek üzere çıkarım hayatından ama o zamana kadar, sen beni istesen de istemesen de ben senin hayatından çıkmayacağım.

Ne demek bu?

Sana âşık olacağım.

Bunu 27 Ocak gününden beri hep söylüyorsun. Laf var, icraat yok...

Görüşmeyeli sanki dilin çok uzamış senin, ha?

Ushan'a söyleyelim de kessin, değil mi?

Cidden... Tam şu anda, böyle bir konuya Ushan'ı nasıl dâhil edebildiğini aklım bir türlü almıyor.

Dil denince akla hemen onun adı gelir; Ushan! Ushan! Ushan!

Saçmalamayan bir Solucan...

Yaa... Çok özlemişim.

Yaa... Seni de çok özlemişim.

Yuh! Engelledin mi?

Engellemişsin.

Kalbimi pır pır ettiren sohbetimizi kapattıktan sonra telefonumu cebime koydum ve sırtımı oturduğum koltuğun sırtlığına yasladıktan sonra gözlerimi tavana dikip sırıtmaya bir de o şekilde devam ettim.

Deniz'in, odasına bir hışımla girdiğini ve odasının içinde volta atmaya başladığını görünce ise sırıtmayı kesip endişelenerek ona bakmaya başladım.

"Ne oldu?" diye sordum, bizlerden birinin sormadan herhangi bir açıklama yapmayacağını fark edince.

"Elif benimle buluşmak istedi." dediğinde, küçük bir sevinç çığlığı kaçtı dudaklarımın arasından. "Hem de şimdi."

Irmak, "Buraya mı gelecek?" diye sorduğunda, Deniz başını iki yana salladı ve odasında volta atmaya devam etti.

Onun bu endişeli hali beni de endişelendirmeye başlamışken, "O zaman hâlâ neden buradasın? Gitsene." dedim.

"Gidemem." dedikten sonra bir anda odasının tam ortasına bağdaş kurarak oturdu. "Gidersem, gidecek, biliyorum."

"Ne?" diye soran Irmak, elindeki telefonunu oturduğu koltuğunun üzerine bıraktıktan sonra Deniz'e doğru ilerlemeye başlayınca, ben de dizlerimin üzerinde yürüyerek onun yanına vardım.

"Vedalaşmak için çağırıyor beni, biliyorum."

"Belki bu sefer o yüzden değildir." dedim, içimdeki iyimser kızı konuşturarak.

"O beni her zaman bu yüzden çağırdı." dedi Deniz, kestirip atmak istercesine.

"Belki de bu sefer o yüzden gelmemiştir?" diye sorarcasına konuştu Irmak.

Başımı sallayarak Irmak'ı onayladım ve Deniz'in ağzından çıkacak olan sözü bekledim.

"O bana hep geldi ama her seferinde gitmek için geldi."

Söylediği söz benim bile canımı acıtırken, Irmak, "Dramatiğe bağlama olayı." diyerek, yine bizlerden daha duygusuz olduğunu belli etti. "Kalk, git. Vedalaşmak içinse bile sevmiyor musun oğlum sen bu kızı? Git, adam gibi vedalaş. Son bir kez görmüş olursun işte."

"Hep böyle mi olacak?" diye sordu Deniz, ses tonu öfkeli gibi çıkmıştı. "Hep gidecek ve gitmek için geri mi dönecek?"

"Bilemeyiz." diye cevapladım sorusunu. Başımı iki yana ne zaman sallamaya başladığımı bilmezken, sallamayı bıraktım ve "Bunu ona sormadan bilemeyiz." diye devam ettim.

"Sormadan mı?" diye sordu Irmak.

Sol kaşını hafifçe yukarı doğru kaldırdığında, sırıttım ve "Sormadan." diye cevapladım.

Deniz, her zamanki gibi sadece bakışmamıza bakarak neden bahsettiğimizi anladı ve "Yoo..." diyerek karşı çıktı. "Hayır!"

--

Bordo Caddesi'nin ışıltılı girişinde beklemeye başlamamızın üzerinden kaç dakika geçmişti bilmiyordum fakat Deniz'in kolunu sıkı sıkıya tutan ellerimin terlemeye başladığını hissedebiliyordum.

Bir kolunu ben, diğer kolunu da Irmak tutmuştu Deniz'in ve onu caddeden içeriye girmek için zorluyorduk. Onu buraya kadar getirmek bile bizi epey zorlamışken, şimdi de caddeden içeriye sokmaya çalışıyorduk, ayrıca caddenin girişinde duran adamlar bize tuhaf tuhaf bakarken, ne Irmak ne de ben Deniz'in yalvarışlarına aldanıyorduk.

"Eliniz taş olsun da tutamayın beni e mi?" diye beddua eden Deniz, kollarını sıkı sıkıya tutan ellerimizin arasından bir anda kurtulduğunda, daha önce ellerimizin arasından kurtulmaya gerçekten hiç çalışmadığını ve aslında onun da Elif'le buluşmak istediğini fakat buna tek başına cesaret edemediğini anladım.

"Eee..." dedim neşeli bir tavırla. "Ortalığı dumana katıyor muyuz?"

Irmak, üstünü başını düzeltirken, "Salak bu kız ya." dedi. "Hemen havaya girdi."

Deniz sırıttı ve "Hadi bakalım." diyerek bizi ve aslında kendini daha da cesaretlendirmeye çalıştı. "Girelim şu caddeye."

--

Caddeye adımımızı atmamızın üzerinden kaç dakika geçmişti bilmiyordum fakat caddede deli divane gibi Elif'i arıyor olmamızın mantıklı tarafının olmadığından emindim.

"... ama artık yeter!" diye isyan ederek adım atmayı kesen Irmak'a döndük. "Ben Ozancığımın yanına gidiyorum. Siz salak salak dolaşmaya devam edin."

"Aman..." dedi Deniz burun kıvırarak.

"Asıl sana aman!" dedi Irmak, Deniz'in taklidi yaparak. "Telefonla arayıp, neredesin, diye sormak varken sokak sokak dolaştırıyorsun bizi. Bir buçuk saat oldu ulan!"

"Dolaşmasaydın kızım, zorla mı dolaştırdım sanki!"

Irmak, hayret edercesine Deniz'e bakmaya başladığında, biraz sonra kavga edeceklerini düşünerek, "Hişşt." deyip girdim aralarına. "Sakinleşsek mi biraz?"

"Valla siz sakinleşin, ben kaçıyorum." dedi Irmak ve şirince gülümsedikten sonra kaldırdığı sağ elini sallayıp arkasını döndü.

Irmak bizden uzaklaşmaya başladığında, Deniz sağ kolunu omzuma attı ve "Kaldık mı yine baş başa?" diye sordu.

"Kaldık kalmasına da... Irmak haklı be Deniz!" dedim, ister istemez yorgunluğumu ses tonuma da yansıtırken. "Ayak tabanlarımı hissetmiyorum. Ara kızı, nerede olduğunu sor."

"Peki." dedi Deniz, sonunda pes ederek.

Bir buçuk saatlik yalvarmalarımıza katiyen kulak asmazken, tam şu anda neden pes etmişti, bunu da bilmiyordum.

Cebinden çıkardığı telefonuyla bir süre uğraştıktan sonra onu kulağına dayayıp kısa bir süre bekledi. Ardından konuşmak için çoktan aralamış olduğu dudaklarını ıslattı ve "Elif!" diye seslendi. "Şey..." diye ona yakışmayacak bir halde utangaç bir şekilde devam etti. "Neredesin sen?"

"Caddede olduğunu söyle." diye emrettim fakat ilgisini tamamen telefonunun diğer ucundaki Elif'e vermiş olduğundan, beni umursamadı.

"Tamam, hatırlıyorum orayı. Geliyoruz on dakikaya." deyip, telefonu kapatmadan hemen önce, "Öpeceğim." demeyi de eksik etmedi.

Söylediği son kelimeye karşılık kaşlarımı çatarak, "Öpeceğim, mi? Öptüm değil mi onun doğrusu?" diye sordum.

"Evet ama saçma geliyor o bana ya." dedi son kelimesinin son harfini uzatarak. "Öptüm nedir? Hani, hangi ara öptün? Ben neden hissetmedim? Öpmedin işte." diye açıklamasına devam ederken, bir anda yine ciddileşti. "Ben öptüm demem, öpeceğim dedim çünkü birazdan yanına gittiğimde gerçekten de öpeceğim onu."

"Aynı Irmak gibi sen de tam bir ruh hastasısın."

"Teşekkürler kardeşim, o senin ruh hastalığın."

Söylediğine karşılık sırıttım ve "Eh, hadi bakalım." dedim harekete geçmek istercesine. "Kapalım şu kızı."

"O kızı kapacak biri varsa o da benim, sen nereye kapıyorsun? Hayırdır?" diye bir anda yine aklının çok farklı yerlere kaydığını kanıtlarcasına sordu.

"Deniz!" dedim uyarırcasına. "Hadi."

... ve sonra Elif'in verdiği adrese –Seyhan'ı terk etmeden önce kaldığı odaya– gittik. Kapıyı yine kendine yakışmayacak bir halde çekingen bir şekilde çaldı Deniz ve Elif kapıyı açtığında, hiçbir şey yapmadan öylece kalakaldı.

Ben, Deniz'in, Elif'i görür görmez onun üstüne atlayacağını falan sanırken, Deniz, sinirlerimizi bozacak kadar uzun bir süre boyunca Elif'in suratını öylece seyretti.

Bu sessizlik Elif'in de sinirlerini bozmuş olmalıydı ki sonunda suratına her zamanki kışkırtıcı ve aslında onu gören tüm erkeklerin tahrik olmasına sebep olan gülümsemesini yerleştirip. "Selam, bücür!" diye fısıldadı.

"Selam." dedi Deniz, çatallaşan sesiyle.

Sanki yıllardır onu görmemiş ve aslında ilk kez görüyormuş gibi davranıyordu. Bu yaptığını ben veya bir başkası yapsaydı, aylarca dalga geçerdi, bundan emindim.

"Gelsene." diyerek Deniz'i odasına davet ettiğinde, açıkça davet edilmemiş olmam beni biraz üzse de bozuntuya vermemeye çalıştım ve hafifçe gülümsedim.

"Geleyim." dedi Deniz, bir moron gibi ve Elif'e doğru küçük bir adım attı.

Eş zamanlı olarak Elif de geriye doğru bir adım atarken, ben de Elif'in üzerindeki kıyafetlere baktım. Her zamankinin aksine oldukça spor ve özensiz giyinmişti. Altında siyah bir eşofman, üstünde de gri bir askılı tişört vardı. Ayakları çıplaktı ve makyajı yok denecek kadar azken saçları taranmamış gibiydi.

Elif bir adım gerileyerek görüş açımdan çıkınca, ben de arkamı dönmek için hazırlandım fakat bana seslenmesiyle bundan vazgeçerek kafamı odasına doğru uzattım.

Deniz'in hâlâ Elif'e hayran hayran bakıyor olması benim onu dövme isteğimi artırırken, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu Elif.

"Şeye." dedim ve bakışlarımı Deniz'den ayırmamaya devam ettim.

Büyük ihtimalle Elif'le baş başa kalmak isteyecekti ve Deniz'in beni açıkça kovmasındansa, benim kendi isteğimle yanların ayrılmam daha hoş olacaktı.

"Ushan'a..."

"Selamımı söyle." dedi Elif, aynı gülümsemesini takınmaya devam ederken.

Onların arasındaki ilişkinin boyutunu hâlâ bilmiyor olduğumu fark etmeme ve ilişkilerini merak edip direkt Elif'e sormak istememe rağmen sustum, başımı salladım.

Gitmek için arkamı dönmeden önce, Deniz'in kolunu, Elif'e belli etmeden hafifçe çimdikledim ve nihayet Deniz

bir rüyadan uyanırmışçasına titreyerek kendine gelip, "Ne?" diye sordu.

"Ben gidiyorum."

"Yani?" diye sorduğunda, Elif'in, Deniz'in üzerindeki etkisine bir kez daha hayran kaldım.

"Sen git, ben bakarım ona." dedi Elif ve biraz önceki-nin aksine dostça bir gülümsemeyle bana baktıktan sonra Deniz'in koluna girdi.

"Bakar mısın cidden?" diye sordu Deniz, saf saf.

Onun bu hali hem komik hem de üzücüyken, Elif'in gülümseyişine karşılık vermek ve arkamı dönüp gitmek dışında başka bir şey yapamadım.

Deniz'in de dediği gibi Elif her zaman gitmek için gel-mişti Deniz'e ve yine öyle yapacaktı. Deniz ve Elif'in asla gerçek bir ilişkileri olmayacaktı; Deniz, bunu adı gibi bili-yor olmasına ve Elif'ten yana umudu olmamasına rağmen onu sevmekten asla vazgeçmiyordu. Hoşlanmak, diyordu Elif'e karşı olan hislerine ama bence bu gerçek bir aşktı.

11

Kıvanç gittiğinden beri bir kez olsun şort veya etek ya da gördüğünde kızabileceği dar bir elbise giymemiştim. Çoğunlukla ya tayt ya da pantolon giyiyor, bazen de eşofman ile çıkıyordum dışarıya.

Tam şu anda üzerimdeki siyah eşofman ve kırmızı kısa kollu tişört ile Bordo Caddesi'nde tek başıma yürüyor olmam, Kıvanç'ın buna şahit olduğunda, "Söz dinleyen bir Solucan." diyebileceği bir durumdu. Hiçbir çekici yanım yoktu ve sadece gülümsediğinde bile tahrik edici olan Elif göz önüne alınacak olursa, tam bir sünepe gibi görünüyordum.

"Dur!"

Ani bir refleksle sesin geldiği yöne doğru döndüğüm sırada sert bir bedene çarptı bedenim ve göğüs kafesimde hissettiğim acıyla yüzümü buruşturdum.

Bir anlığına kapanan gözlerim tekrar açıldığında gördüğüm tek şey, beyaz bir telefon kulaklığı takmış, siyah kapüşonlu bir çocuktu. Erkek olduğunu biliyordum çünkü özür dilemesi şöyle kalsın, bana çarptıktan sonra ardına bile bakmadan onu kovalayan kişiden kaçmaya devam etmiş, ben de onu seyretmiştim.

Kovalayan kişinin elinde bir baltanın olması, Bordo Caddesi'ne göre normal sayılabilecek bir şey olabilirdi fakat yıllardır bu şehirde yaşayan bana göre değildi. Her ne kadar caddede düzen sağlanmaya çalışılıyor olsa da bu

bir anda mümkün olmayacağı gibi tamamen de mümkün olamazdı.

Tamam, ortalıkta elinde balta ile koşan biri belki ileride var olmazdı fakat cebinde çeşit çeşit bıçaklar taşıyan adamların varlığının sona ereceğini de düşünmüyordum.

"Ne düşünüyorsun?"

"Düşünmüyordum." diye kendimden habersiz bir şekilde cevapladıktan sonra kaşlarımı çatarak, sol omzumun üzerine sağ elini koymuş olan Ushan'a döndüm.

"Peki, o zaman..." deyip hafifçe gülümsediğinde, bana yakın tuttuğu nefesinin alkol koktuğunu fark etmiştim. "Ne düşünmüyordun? Onu söyle."

Aklıma gelen ilk şeyi, "Kıvanç'ı." diyerek söylediğimde, dudaklarımı kapatır kapatmaz kaşları şaşkınlıkla havaya kalkan Ushan gibi ben de şaşkınca kalakaldım.

Bir şey söylememeyi tercih ettiği birkaç saniyenin ardından, eliyle ileriyi işaret ederek yürümemi istediğini belirtince, başımı salladım ve kalabalık caddede yürümeye başladık.

Bir süre aramızda hâkim kıldığımız sessizlik ile birlikte yürüdük ve caddenin çıkışına geldiğimizi fark ettiğimizde, bu sessizliğimizi bozmayarak geldiğimiz yere doğru tekrar yürümeye başladık.

Dolap Bar'ın bir alt sokağındaki yerimize vardığımızda ise aramızdaki sessizliği daha da şaşırmama sebep olan şeyi söyleyerek bozdu.

"Kıvanç aradı beni geçenlerde."

"Ne?"

Adım atmayı kesip şaşkın bakışlarımı üzerine diktiğimde, hafifçe silkti omuzlarını ve "Nehir'in bir kilometre ötesinde soluduğunu duyarsam, gözlerini midene

sokmakla kalmayıp nefes borunu da midene sokarım, tarzı bir şey söyledi." dedi.

Kıvanç'ın her zamanki çocuksu tehdidini biraz daha korkutucu bir şekilde geliştirmiş olması, daha doğrusu yazdığım son birkaç mesaj yüzünden bunu Ushan'a yapmış olması beni güldürürken, Ushan'ın suratındaki anlamsız ifadeyle karşılaştığımda gülmeyi kestim ve ciddileşerek, "Sen ne söyledin peki?" diye sordum.

"Telefonu suratıma kapatmasaydı bir şeyler diyebilirdim belki ama maalesef bir alo bile dememe izin vermeden kapattı."

Sağ elimi hafifçe omzuna koyup sıvazlarken, "Üzülme be Ushan!" dedim dalgacı bir tavırla. "Bir gün sen de belki..."

Başını eğdi, büktüğü dudaklarını diliyle ıslattıktan sonra, "Teşekkürler, Nehir!" dedi mahcup bir tavırla ve hemen ardından bambaşka bir ruh haline bürünerek, "Zaten şu hayatta üzüldüğüm tek konu buydu. Kıvanç, ona bir alo bile dememe izin vermiyor. Ben üzülmeyeyim de kim üzülsün, değil mi?" diye konuştu.

Her zamanki gibi üzerinde efkâr paltosunu taşıdığını fark ettiğimde, kaşlarımı hafifçe kaldırdım ve indirdim.

"İçelim mi?"

Derin bir nefes alıp etrafımıza kısa bir anlığına göz gezdirdikten sonra, "İçelim içmesine de... Son içtiğimizde olanları biliyorsun." dedi.

"Ah, evet." dedim, iğneleyici ses tonumu bulmaya çalışırken. "İçmene sebep olan kız ayaklarına kadar geldi ve sen ondan gitmesini istedin."

"Gitmesini istemeyip de ne yapacaktım?" diye sorgular bir tavırla konuştuğunda kaşlarımı çattım hafifçe.

"Kalmasını isteyip son yıllarda neler yaşadığını bizzat ondan dinleyebilirdin."

"Bensiz çok mutluydu." diye hüznü misafir ettiği gözlerini kaçırarak konuştuğunda, tartışmak istedim.

"Kime göre, neye göre mutluydu?" diye az da olsa öfkeli bir tavırla sorduğumda, kaçırdığı gözlerini benimkilerle tekrar buluşturdu ve sol kaşını hafifçe kaldırdı.

Kısa bir süreliğine öylece bakıştık ve nihayet, "Tüm Türkiye'ye göre." diyerek, aramızda oluşturduğu sessizliği tekrar bozdu.

"Onu bir kez olsun dinlemen gerekirdi." diye konuştuğumda, o gün otobüs durağının bankındaki Ezgi'nin bakışları geldi aklıma.

Nasıl geç kalınmış hissini taşıyordu gözleri...

"Onu bir kez olsun dinlememe izin vermedi." diye öfkeyle konuştuktan sonra, "Günün birinde, hiçbir şey olmamış gibi çıkıp gelerek kendi bencilliğinin bizi tekrar boğmasına izin verdi. Ondan, gitmesini istemeyip de ne yapacaktım?" diye sordu.

Başımı iki yana sallarken, "Yanlış düşünüyorsun!.." diye konuştum. "Yanlış anlıyorsun."

"Doğrusunu düşünmeme sebep olacak hiçbir şey yok. Doğrusunu anlatabilecek hiç kimsem yok!"

"Rüya." diyerek araya girdim. Tam şu anda, bu konuyu da konuşabilir ve belki de atlatabilirdik.

"Ne rüyası?"

Kısa bir anlığına içine Cem'in kaçtığını ve espri yaptığını sandım fakat sonra konuştuğum kişinin Ushan olduğu aklıma gelince, anlamamış olabileceğini kendime söyleyip, "Rüya Taşan, hani, ortak tek noktanızın Ezgi olduğu kişi." diye açıkladım.

"Sen..."

Şaşkın bakışlarına karşılık alaycı bir şekilde gülümsedim ve "Sadece Kıvanç'ın beni aptal olarak gördüğünü sanırdım." dedim.

"Özür dilerim." diye samimi bir şekilde konuştuğunda, suratımdaki alaycı gülümseme genişledi.

"İçince geçer mi bilmem ama özür dilendiğinde geçmediği kesin."

--

Koşar adımlarla çıktığım basamakları ardımda bıraktığımda, kapıyı çalmakla veya adını seslenmekle hiç uğraşmadan, kapı kolunu indirip odaya âdeta uçarmışçasına girdim. Öyle ki benden beklenileceği gibi hemen kapı girişine düştüm ve dönen başımın dönmeyi bırakmasından sonra ağrıyan sol kolumun dirseğini tutarak yerimden kalktım.

Bakışlarım, yatağında –yaz gününde olduğumuzu umursamadan yorganın altında– oturan Irmak'ı bulduğunda, "Hey!.." diye seslendim. Odasının kapısını kapattıktan sonra ağır adımlarla ona doğru ilerlerken, "Neyin var?" diye sordum.

Irmak benim gibi sürekli ağlayan bir kız değildi ve bu yüzden ben onun ağlayışlarına çok nadir şahit olmuştum. Henüz iki saat önce Bordo Caddesi'nde Ozan'ına kavuşma hayalindeyken mutlu bir ruh haliyle bırakmıştım onu fakat şimdiki hıçkırıklarına bakılacak olursa, o ruh halinden eser kalmamıştı.

Hafifçe kaşlarımı çattım. Ne olmuş olabilirdi?

Annesi Ebru teyzenin, acil evlerine gelmemi istemesiyle ilgili bir mesaj aldığımda, apar topar Ushan'ın yanından ayrılmış ve atladığım ilk taksiyle buraya gelmiştim

fakat ne yazık ki Ebru teyze de benim gibi hiçbir şey bilmiyordu.

Sorduğum sorunun hemen ardından daha da hıçkırıklara boğulduğunda, yatağının kenarına oturdum ve onu kendime çektikten sonra kafasını kendi göğsüme yatırdım. Saçlarını okşamaya başladığımda, "Ağla." dedim sessizce.

Şu anda anlatmasına gerek yoktu. İllaki anlatacağını biliyordum, sadece biraz sakinleşmesi, bunun için de ağlaması gerekiyordu.

Yaklaşık yarım saat boyunca hiçbir şey söylemeden, bazen hıçkırarak, bazen sessizce ağladı. Sonra bir anda, sanki yanlış bir şey yapıyormuş gibi kafasını göğsümden ayırdı ve hemen yanındaki komodinin üzerindeki peçetelerden birini alıp burnunu silip, nefretin en koyu tonunu gizleyen gözlerini bana dikti.

"Ne oldu?" diye sordum korkarak.

Irmak'ın gözlerinde böylesine bir nefrete ilk kez şahit olmuştum.

"Ozan." dedi gözlerindeki nefreti kaybederken. "Beni aldattı."

Vereceğim tepkiyi bekledi, şoktan dolayı gözümü bile kırpamadığımı gördüğünde, tekrar ağlamaya başladı. Narin elleriyle yüzünü kapatıp sarsılarak ağlamaya devam ettiğinde, ne yapmam gerektiğini bilemeyerek ona bakmayı sürdürdüm.

Mantıklı gelmiyordu. İnanamıyordum. Söyleyen kişi en yakın arkadaşım bile olsa mantıklı değildi işte. Ozan, Irmak'a deli gibi âşıktı. Deli gibi âşık olan biri nasıl olur da âşık olduğu kişiyi aldatabilirdi ki?

Gözlerimin dolduğunu hissettiğimde, sesimi bulmak istedim. Bulabildiğimde ise dudaklarımın arasından tek bir soru kelimesi çıkabildi.

"Nasıl?"

Ağlamaya devam etti, ben ise birkaç defa daha aynı soruyu sordum. Yatağının başlığına sırtını dayayıp yorgun ve yaşlı gözlerini bana diktiğinde, evlerine geleli tam üç saat olduğunu fark etmiştim. Epey ağlamış olduğundan olsa gerek, hayli yorulmuştu ve artık gözlerinden neredeyse yaşlar akmıyordu. Gözleri nemliydi, biraz dinlense iyi olurdu ama sanki tam şu anda ağlamamak için kendini sıkıyordu.

"Sizin yanınızdan ayrıldıktan sonra..." diye konuşmaya başladığında, anlatmak istediğinden ağlamamaya çalıştığını anladım. "Ozan'ı aradım. On dokuz defa üst üste aradım ve tam otuz iki tane mesaj attım. Tam kırk iki dakika boyunca caddede tek başıma dolandım ve onu aradım."

"Bulabildin mi?" diye cevabını bildiğim halde sordum.

"Buldum." dedi başını sallarken. Gözleri hayal kırıklığı ile parçalanırken, "Bir kızla." dedi. "Öpüşüyordu."

Gözlerim irice açılırken, şaşkınlıkla, "Ne?" diye bağırarak sordum.

Birleştirdiği ellerine diktiği gözlerini ellerinden bir an olsun ayırmazken, eğdiği başını salladı ve "Evet." diyerek onayladı. "Dolap Bar'ın Çekmece'sine giden koridorda gördüm onları. Üç saniye bakabildim sadece. Üç... Daha fazlasını ne midemin ne de kalbimin kaldıramayacağını düşündüğümden, arkamı döndüğüm gibi koşmaya başladım."

"Senin onu gördüğünü görmedi mi?" diye sordum, şaşkınlığımı üzerimden biraz olsun atabildiğimde.

"Sanmıyorum." dedikten sonra burnunu çekti.

"Belki..." dedim, yine iyi ve umutlu kızı oynamayı seçerek. "Yanlış anlamışsındır."

"Öpüşüyorlardı, Nehir!" diye sertçe konuştu. "Benim dudaklarımı öpen dudakları, yüzünü bile göremediğim esmer bir kızın dudaklarını öpüyordu."

"Belki-"

"Öpüşüyorlardı!" diye bağırdı. "Gördüm işte. Yanlış anlama falan yok. Ozan'dı o ve öpüşüyorlardı. Aldattı işte. Aldattı, hem de esmer bir kızla..."

Kaşlarımı çatarken, "Hem de?" diye sordum.

"İlk tanıştığımız zamanlarda bir defasında saçlarımı siyaha boyatmamı istemişti benden. Baksana..." dedi ve alaycı bir şekilde güldü. "Meğer en başından beri esmerlerden hoşlanıyormuş."

"Ozan'la konuşacağım." diye bir anda aldığım kararımı onunla paylaştığımda, başını şiddetle iki yana salladı.

"Bu saatten sonra değil benim, sizlerin bile onunla konuşmasını istemiyorum."

Dağılmış sarı saçlarını ellerimle şöyle bir düzeltirken, "Pişman olacağın kararlar vermesen?" diye sorarcasına konuşmuştum.

"Aldattı, Nehir!" dedi dişlerinin arasından. "Kendi gözlerimle gördüm aldattığını."

"Yine de..." dedim son bir umut. "Bir açıklama yapmasına bile izin vermeyecek misin?"

Kendini biraz geriye çektikten sonra komodinin üzerindeki telefonunu aldı eline ve ekranını açarak bana çevirdi. "Bak." dedi. Başını iki yana sallarken, "Onca aramama ve mesajıma, aradan üç saat geçmesine rağmen hâlâ dönmemiş. Ben daha neyin açıklamasını yapmasına izin verebilirim ki?" diye devam etti.

"IrmOzi bitti diyorsun yani." dedim, onlar için seçtiğim çift ismiyle hüzünlü bir vedalaşma töreni yaşayarak.

Burnunu çekip çenesini dikleştirdikten sonra, "Bitti." diyerek onayladı beni. "Irmak ve Ozan... Ozan ve Irmak... Senin deyişinle IrmOzi... Yok artık. Bitti."

--

Ağzımın üstündeki, yumuşak, ne olduğunu bilmediğim ve deli gibi merak ettiğim şeyi ittirmeye çalıştığımda, bunun bir ayak olduğunun farkına vardım. Farkına varır varmaz ise gözlerimi sanki hiç kapatmamışım gibi bir anda araladım ve eş zamanlı olarak çığlık atmaya başladım.

Hem de ne çığlık!

"Sus!" diye bağıran Irmak, her zamanki deli yatışını sürdürmüş ve geceleyin yan yana uyumuş olmamıza rağmen ne yapıp edip ayağını ağzıma sokuvermişti.

Bence çığlık atmakta oldukça haklıydım çünkü ağzıma soktuğu şey ayağıydı. Ayak yahu, ayak!

"Ay, ne oldu?" diye sorarak bir anda odaya giren Ebru teyzenin varlığı, attığım çığlıklarımı kesmeme sebep olurken, Irmak Hanımefendi derin bir oh çekti ve gözlerini tekrar kapatarak uyumaya devam etti.

Ebru teyzeye kısa bir açıklama yapıp, alaycı bakışlarına ve gülüşüne maruz kaldıktan sonra odadan ayrılmasını bekledim. Odadan ayrıldığındaysa, Irmak'ın üzerine çıkıp tepinmeye ve derhâl kalkmasını söylemeye başladım.

Durmayacağımı ve o uyanana kadar buna devam edeceğimi nihayet anlayabildiğinde ise aynı benim biraz önce yaptığım gibi, hiç kapatmamış gibi açtı gözlerini ve "Ne var?!" diye bağırdı. "Aldatıldım lan ben, ne var, ne?"

O an, çok fazla boşluğuma gelmiş olmalıydı ki "Aldatılan insan uyandırılmaz mı?" diye sordum saf saf.

"En hasından aptalsın Nehir, en hasından."

İlk önce ne diyeceğimi bilemedim, daha sonra, "Aman..." dedim son heceyi uzatarak. "Kalk da bir kahvaltı yapalım, kendimize gelelim."

"Yeterince kendimdeyim ben." diye küçük bir çocuk gibi benimle inatlaşacağını belli ettiğinde, gözlerimi devirdim.

"Akşamdan kalma gibisin."

"Hayır." diyerek karşı çıktı. "Ben sadece... Ozan'dan kalma gibiyim." diye devam ettikten sonra bir anda doğrularak, "Aradı mı acaba?" diye kendi kendine sorup, komodinin üzerindeki telefonuna uzandı.

Yüzünde hüzünlü bir gülümseme oluştuğunda, "Kaç kez aramış?" diye sordum.

Birkaç saniye daha o gülümseme ile kalıp bir rüyadan uyanmışçasına irkilerek bakışlarını bana çevirdikten sonra, "Aradığını nereden bildin?" diye sordu.

Ona kısa bir süreliğine düz düz baktıktan sonra elimi uzatarak telefonu istedim. Dudaklarını bükerek telefonu bana uzattığında, önce elli beş cevapsız çağrıya ve ardından da gelen yedi yeni mesaja baktım.

Kimden: Geri zekâlı

Bir tanem, telefonum sessizdeydi.

Son mesajlarını attığında da şarjı bitmiş, kapanmış.

Mesajlarını yeni gördüm, ne olur aç aramalarımı.

Hayatım, lütfen!

Açar mısın?

Uyuyor musun hâlâ?

Sana geliyorum.

"En son mesajını..." dedim, bakışlarımı mesajın atıldığı saate çevirerek. "On dört dakika önce atmış."

Kaşlarını ilgisizce kaldırıp indirirken, "Öyleyse altı dakika sonra burada olacak." diye konuştu ve ben de bu sözü üzerine, yok artık, bakışımdan atmaya çalıştım.

Atamadığım bakışımın üstünden tam altı dakika geçince, "Hani, gelmedi?" diyerek onunla dalga geçmek için hazırlanmak üzereyken kapı zilinin sesini duyduğumda, "Yok artık." dedim, bu sefer bakışla makışla uğraşmamayı tercih ederek.

"Sen konuşur musun onunla?" diye fazlasıyla yorgun çıkan ses tonunu kullanarak sorduktan sonra, "Konuşmaya mecalim yok." diye devam etti.

Anlayışla başımı sallayıp hâlâ yatmakta olduğum yatağından kalktığımda, yastığını düzeltti ve sanki dünyanın sonunu umursamaz bir şekilde bekleyen biriymiş gibi başını yastığa koyup gözlerini kapatmadan önce, "Çıkarken kapıyı da kapatır mısın?" diye sordu.

"Tabii." deyip geri adımlar atmaya başladığımda, bu kadar sakin olmasının hayra alamet olmadığını düşünüyordum.

Sırtım kapıyla buluştuğunda, ona arkamı döndüm ve istediği gibi odasından çıkarken kapıyı kapatmayı da ihmal etmedim.

Kapıyı kapattıktan sonra derin bir nefes aldım ve kendimi, en yakın arkadaşına laf atan kızı dövmeye gidecek olan kız ruh hâline sokup, güçlü adımlar atarak basamaklardan inmeye başladım. Ozan tabii ki bir kız değildi veya Irmak'a laf atmamıştı fakat o an girilebilecek en iyi ruh halinin o olacağını düşünmüştüm. Ortada gerçek bir aldatmanın var olup olmadığından bihaber olduğumdan,

Irmak gibi yargısız infaz etmek ve Ozan'ı hiç dinlemeden kapı dışarı etmek istemiyordum. Önce onu dinleyecektim ve işin aslını astarını iyice bir öğrendikten sonra mantıklı davranmaya çalışarak hareket edecektim. Eğer ortada gerçekten de bir aldatma vakası vardıysa, en yakın arkadaşı aldatılan kız ruh haline girecek ve Ozan'a bu yaptığının bedelini ödetecektim.

Bedel, diye içimden geçirdiğim sırada aklıma gelen Kıvanç sebebiyle özlemle dolmuş olmam, girdiğim ruh halimden az kalsın çıkmama sebep olacakken, kapının hemen önünde Ebru teyze ile sohbet eden Ozan'ı gördüğümde, kendime engel oldum ve onlara doğru yürümeye başladım.

"Ah, Nehir!" diyerek bana doğru bir adım atan Ozan'a yapmacık bir gülümseme ile karşılık verdikten sonra dişlerimin arasından, "Seninle bir yürüyüş mü yapsak?" diye sordum.

"Yapalım yapmasına da..." dedi Ozan şaşkınlıkla. "Önce Irmak'ı görsem, olmaz mı?"

"Olmaz." dedim, Ebru teyzenin şaşkın bakışlarını umursamayarak. "Önce yürüyüş yapalım, sonra yüzün varsa görürsün Irmak'ı."

"Yüzü varsa, mı?" diye sordu Ebru teyze. "Neler oluyor Nehir?"

"Anlatırım Ebru teyzeciğim!" dedim gülümseyerek ve omzuna hafifçe vurduktan sonra sertleştirmeye çalıştığım bakışlarımı Ozan'a çevirip kaşlarımla dışarıyı işaret ettim.

Başını korkarak sallarken, son bir umutla, "... ama ağlıyormuş." dedi. Ona doğru bir adım attığımda, "Peki." diyerek pes etti ve Ebru teyze ile kısa bir vedalaşmanın ardından arkasını dönerek kapıdan ayrıldı.

Ebru teyzeye ben de hemen döneceğimi söyleyerek evden ayrıldım ve bahçede beklemekte olan Ozan'a doğru yürümeye başladım. Yanına vardığımda, sol kaşını hafifçe kaldırarak bir şeyler söylememi veya yapmamı beklediğini belirtti ve ben de odasının camından bizi izlemekte olduğunu tahmin ettiğim Irmak'ın görüş açısından çıkmak istediğimden, "Şuradan uzaklaşalım." dedim.

"Tamam." diyerek beni onayladıktan sonra birlikte hızlı adımlar atarak önce bahçeden, daha sonra da siteden ayrıldık.

Irmak'ın bizi görebilmesinin imkânsız olacağını düşündüğümde, Ozan'a dönerek yüzüne tükürdüm ve hemen ardından, "Utan!" diye bağırdım.

Ozan, kapattığı gözlerini aralamadan önce yüzünü kolunun tersiyle sildi ve araladıktan sonra, "Neler oluyor?" diye sordu.

Biraz daha uğraşırsam, sabrının sınırlarında dolaşmayı bırakacağımızı ve tepesinin tasının atacağını ses tonundan anlamıştım.

"Irmak'ı aldatmışsın." dedim, içime Irmak'ın girdiğinden korktuğum sırada.

Gözleri kocaman açılırken, "Ne?" diye sordu. "Aldatmadım! Kız öptü, yemin ederim ben öpmedim. Hem hemen ittim zaten."

"Ne?" diye şaşkınca sordum.

Irmak'a inanıyordum zaten ama onun yanlış gördüğünü düşünmüş ve inanmak istememiştim. Olayı bizzat yaşayan kişinin ağzından hiçbir inkâr olmadan gerçekleri duymak beni şaşkına çevirmişti.

"Çekmece'ye gidiyordum ben." diyerek anlatmaya başladı. "Kızın teki seslendi. İlk başta umursamadım ve yürümeye devam ettim. Birkaç defa daha seslendiğinde ve

durmamı söylediğinde, önemli bir şey olduğunu sanarak durdum. Arkamı dönmemle dudaklarıma yapışması bir oldu. Ne olduğunu idrak eder etmez ittirdim kızı ve arkamı döndüğüm gibi yürümeme devam ettim. Bu kadar... Yemin ederim başka bir şey olmadı."

Sol kaşımı hafifçe kaldırıp, sözlerine inanmadığımı belirten bakışlarımı atarken ona, "Daha inandırıcı bir yalan bul." dedim.

"Nehir!" dedi soluğunu verirken. "Irmak'a ne kadar çok âşık olduğumu en iyi sen bilirsin. Ona nasıl böyle bir şey yaparım ben?"

"Evet." diyerek onayladım onu. "Ona nasıl böyle bir şey yaparsın?"

Gözlerini yumup sağ elinin işaret ve başparmağı ile burun kemerini sıktıktan sonra açtı ve derin bir nefes aldıktan sonra, "Yapmadım." dedi.

"Sana ben bile inanmıyorken, kızla öpüştüğünü kendi gözleriyle gören Irmak nasıl inansın?" diye acımasızca sordum.

Acımasızdım çünkü aynı şeyin başıma geldiğini düşünmek beni çıldırtmıştı. Kıvanç'la olan on bir aylık ilişkimizde bu tarz şeyler yaşamıştık fakat ona hesap sorabileceğim bir ilişkimiz olmadığından soramamıştım. Aramızdaki ilişki, Irmak ve Ozan'ın ilişkisi gibi bir ilişki olsaydı ve Ozan'ın Irmak'a yaptığı gibi bir şey yapsaydı bana, onu asla affetmezdim.

"Görmüş mü?" diye sorarken bir adım gerilemişti. Gözlerini kaçırıp tek bir noktaya diktikten sonra, "... ve ben hiçbir aramasına, mesajına dönmeyince, o kızla öpüşmekten daha fazlasını yaşadığımı sandı." dedi kendi kendine. "Kafamı koparmak istiyorum."

Bir an ona inanmak ve aralarını düzeltmek için her şeyi yapmak istedim fakat yaptığı açıklama bana hâlâ mantıklı gelmediğinden, bunu yapmayarak, "Ben gidiyorum." dedim. "Irmak'la daha sonra konuşman onun ruh sağlığı açısından daha iyi olacaktır, bu yüzden şimdi git. Bir süre kendisiyle baş başa kalmasında fayda var."

"Bir kez görseydim?" diye yalvarırcasına sorduğunda, dudaklarımı bükerek başımı iki yana salladım.

"Seni görmeyi gerçekten hiç ama hiç istemiyor." dedikten sonra omzuna vurdum hafifçe. "Bak Ozan!.." dedim olduğumdan daha fazla ciddileşerek. "Seni severim, sen de benim arkadaşımsın fakat Irmak benim en yakın arkadaşım ve ben onu daha çok seviyorum. Senden önce onu düşünmem gerekiyor ve Irmak için en iyisi şu anda bu."

Birkaç defa bir şeyler söylemek için dudaklarını aralayıp kapattı, daha sonra çaresizce başını salladı. Gitmek için arkamı döndüğüm sırada, "Nehir!" diye seslendi. Ona dönmeyip kulak kabarttığımda, "Onu çok sevdiğimi ve çok özlediğimi söyler misin ona?" diye sordu.

Bir şey söylemeyip başımı salladıktan sonra hızlı adımlar atarak önce siteye, daha sonra Irmakların bahçelerine girdim. Evlerinin kapısının önünde dikildiğimde, Irmak'a, tam olarak konuşmanın neresini aktarmam gerektiğini düşünüyordum. Kapıyı çalacağım sırada telefonumun zil sesiyle duraksadım ve onu cebimden çıkardıktan sonra Batu'dan gelen aramayı cevaplandırdım.

"Efendim, Batuş'um?"

"Gidiyor." dedi, daha önce hiç duymadığım bir ses tonunu kullanarak.

"Ne?" diye şaşkınca sorduktan hemen sonra, "Kim, nereye gidiyor?" diye devam ettim.

"Damla." dedi tek nefeste. "Amerika'ya gidiyor. Bu gece."

12

Kapı zilini çalmaktan bıktığımda, kapıyı yumruklamaya ve eş zamanlı olarak, "Batu!" diye bağırmaya başladım.

Yaklaşık üç dakikadır Batuların evinin kapısının zilini çalıyordum ve kapıyı açmadıkları gibi Batu da aramalarımı açmayarak beni korkutuyordu. Irmakların evinin kapısının hemen önündeyken beni aradığında, Irmak'a veya annesine veda bile edemeden eşyalarımı evlerinde öylece bırakarak koşturup gelmiştim. Aramasının üzerinden en fazla yirmi dakika geçmişti ve her zaman evde bulunan Mesude teyze bile kapıyı açmadığına göre, normal olmayan bir şeyler vardı.

"Batu!" diye tekrar çığlık atarcasına bağırdım ve tam o anda, kapı oldukça yavaş bir şekilde açıldı. "Öldün mü?" diye soracakken, ölse daha iyi durumda olacağını kanıtlayan yüz ifadesiyle karşılaştım. "Ne oldu sana?" diye endişeyle sorduğumda, sol eliyle evin içini göstererek içeriye girmemi istediğini belirtti.

İçeriye girdiğimde, karanlık evlerini aydınlatan uzun koridorun ışığının altında yürümeye başladık. Aynı, evin diğer odalarında olduğu gibi ışığı yanmayan odasına girdiğimizde, konuşmamaya devam ederek, tahminen beni evine almadan önce de oturuyor olduğu tekli koltuğuna oturdu.

"Neden hiçbir odanın ışığı yanmıyor?" diye sorduğumda, karanlıkta bile seçebildiğim yorgun gözlerini bana çevirdi ve suskunluğuna bir de o şekilde devam etti.

Birkaç adımda yanına vardığımda, "Kalbimin odacıkları gibi artık onlar da ışıksız, ruhsuz ve yapayalnız." diye cevapladı sorumu.

"Kalbinin odacıkları mı?" diye şaşkınca sorduktan sonra, "İyi değilsin sen." dedim.

"Güneşim gidiyor ve ben hiçbir şey yapamıyorum." dedi ağlamaklı bir ses tonuyla.

Damla'yı güneşi olarak görmesine bihaber olduğumdan, ilk başta kimden bahsettiğini anlayamadım; anladığımda ise "Aslında yapabileceğin çok şey var." dedim.

"Örnek ver." dedi düz bir sesle.

"Gitmesini istemediğini söyle?" diye sorarcasına konuştum.

"Dinleyecekmiş gibi." diye alaycı bir şekilde karşılık verdiğinde, başımı iki yana sallayıp dilimi şaklattım.

"Çok aptalsın." dedim, başımı iki yana sallamaya devam ederken. "Bana aptal diyorsunuz ya hani, siz hepiniz, benden çok daha fazla aptalsınız."

"Seyhan Tıp Fakültesini kazandım ben, ne aptallığından bahsediyorsun?" diye meydan okurcasına sorduğunda, gözlerimi devirmekle yetindim.

Böylesine bir aptallığın üzerine başka ne denebilirdi ki?

Bir şey demediğim ve onun da içmek dışında hiçbir şey yapmadığı dakikaların sonunda, "Miden hiç mi bulanmıyor?" diye sordum.

"Neden bulanmalı?" diye umursamazca sorduktan sonra bu sefer bardağa boşaltmakla uğraşmak yerine şişeyi kafasına dikmeyi tercih etti.

"Yaklaşık üç litre şalgam suyu içtin. Bulanmasın da ne yapsın?"

"Üç litre iki yüz elli mililitre içtim."

"Her neyse işte..." dedim, hesaplamasına olan şaşkınlığımı gizlerken. "Bir şey yemeden içiyorsun ve ne bileyim..."

"Sen efkârlandığın zamanlarda bir oturuşta beş litre portakal suyu içemez misin?" diye sorarak sözümü kestiğinde, kısa bir anlığına duraksayarak düşündüm.

"İçerim." der demez, canımın çok fazla portakal ve portakal suyu çektiğinin farkına vardım.

"Öyleyse..." diye konuştuktan sonra şişeyi tekrar kafasına dikince, "Daha içeceğin bir litre yedi yüz elli mililitren mi var?" diye sordum, o da başını sallayarak beni onayladı ve hiç ara vermeden içmeye devam etti.

Sonra evin kapısının benim çaldığımın aksine aceleci olmayan bir tavırla çalındığını duyduk.

Batu ile bakışlarımız birbirini bulduğunda, "Beklediğin biri mi var?" diye sordum.

Annesi veya babası evde yoktu ve nerede olduklarını sormak aklıma bile gelmediğinden bundan bihaberdim.

"Hayır, yok." diye sorumu cevapladıktan sonra, "Annemler babaannemlere gitmişlerdi." diye devam etti.

Annesi ve babasının nerede olduğunu öğrenmemin üzerine, bu sefer kapı zili uzun uzun çalmaya başladığında, nihayet kapıyı açmaya karar veren Batu ayaklandı.

Odasından ayrılmasının üzerinden birkaç dakika geçmişken, önce kapının zili sustu, ardından kulakları sağır eden bir sessizlik yaşandı. Bu sessizliğin sebebini merak ettiğim ve gelen kişinin kim olduğunu görmek için koridorda yürümeye başladığım uzun bir sürenin sonunda,

"İçeri davet etmeyecek misin?" diye sordu, sesini duyduğumda ağzımın kulaklarıma kadar yayılmasına sebep olan kişi.

"Hayır." diye kabaca cevap verdi Batu, Damla'nın sorusuna karşılık olarak. Batu'nun tam şu anda ne yapmaya çalıştığına dair hiçbir fikrim yoktu ve bu tavrı beni bile deli ediyorken, Damla'nın ne hissettiğini tahmin dahi edemiyordum.

Koridorun sonuna gelip başımı hafifçe uzattığımda onları gördüm. Yüzleri ve vücutları birbirlerine bakıyordu ve aralarında sadece kapı eşiği vardı. Bir adım attıklarında sarılabilir ve sarıldıklarında her şeyi unutabilirlerdi fakat yapmadılar. Birbirlerine öylece bakmaya ve hareket dahi etmeden orada öylece dikilmeye devam ettiler. Ne Batu onu Damla'nın istediği gibi eve davet etti ne de Damla davet edilmediği halde eve girmek için küçük bir hamle yaptı. Öylece durdular ve göremediğim bakışlarıyla birbirleriyle konuştular.

Uzun bir sessizliğin ardından, "Veda etmeye geldim." dedi Damla.

"Biliyorum." dedi Batu düz bir sesle ve hemen ardından, "... ama istemiyorum." diye devam etti.

"Veda bile etmek istemeyecek kadar mı sevmiyorsun artık beni?" diye hayal kırıklığıyla sordu Damla.

"Bu benim suçum değil." dedi Batu. "Buna sen sebep oldun."

"Üzgünüm." dedi Damla içtenlikle. "Çok üzgünüm ve biliyorum, beni asla affetmeyeceksin."

"Affedecektim."

Batu'nun bu ani itirafının üzerine, "Ne?" diye şaşkınlıkla sordu Damla. "Affedecektim, mi?" diye hayret

edercesine sorduktan sonra, "Madem affedecektin, neden bir yılı aşkın bir süredir bana küçücük bir şansımın bile olmadığını hissettirip beni yaşarken öldürdün? Madem affedecektin, neden böyle yaşamamıza sebep oldun? Beni affetmen için tek bir şey bile yapmama izin vermedin. Özür bile dileyemedim senden. Affetmen ve pişman olduğumu görmen için hiçbir şey yapamadım. Deneyemedim bile." diye devam etti.

"Kardeşim dediğim insanla yattın Damla!" diye bağırdı Batu.

Bunu, bu kadar net bir şekilde ilk kez dillendiriyordu içimizden biri ve bu, canımı çok acıtmıştı.

"Yatmadım!" diye inkâr etti Damla.

Kıvanç da bana Damla ile aralarında o tarzdan bir şey yaşanmadığını söylemişti ve ben onun yalan söylemeyen bir çocuk olduğunu bildiğimden hiç kurcalamadan inanıvermiştim. Şimdi Damla'dan da aynısını duymak, hem de böylesine inkâr edercesine bir şekilde duymak nedense beni şüpheye düşürmüştü.

"Öpüştünüz mü?" diye sordu Batu sakince. Damla'dan herhangi bir ses çıkmayınca, ne diyeceğini deli gibi merak ederken kaşlarımı çattım. "Nasıl öptü seni?" diye sordu Batu aynı sakinliğiyle. "Böyle mi?" diye hafif öfkeli bir ses tonuyla sorduktan sonra bir anda Damla'nın kolunu tuttuğu gibi onu kendisine çekti ve öpmeye başladı. Gözlerim şaşkınlıkla açılırken, öpüşünün üzerinden birkaç saniye geçmişti ve Batu onu bırakarak, "Yoksa böyle mi?" diye sorduktan sonra tekrar öpmeye başlamıştı.

Batu, her birkaç saniyelik öpüşünden sonra aynı soruyu tekrarlayarak Damla'yı tekrar öpmeye başladı ve yalnızca iki dakikanın sonunda Damla'dan okkalı bir tokat yedi.

Batu, bunun şaşkınlığı ile bir adım gerilerken, Damla üstüne doğru bir adım atarak, "Ne yaptığını sanıyorsun sen, geri zekâlı!" diye bağırdı.

"Ne o?" diye alaycı bir ses tonuyla sordu Batu. "Herkes seni öpebilir ama ben öpemez miyim?"

"Bu şekilde, hayır!" diye bağırdı Damla ve ardından omuzlarını düşürürken, "İlk öpüşmemizdi." dedi.

Sorun ettiği asıl şeyin bu olduğunu anladığımda, Batu'nun aptallığına bir kez daha yakındım. İlk kez öpüşmüşlerdi ve bu öpüşmenin Damla'nın kesinlikle hayallerinde olmayan bir öpüşmenin olduğundan emindim çünkü ne romantik ne tatlı ne de seksiydi.

"Ben..." dedi Batu ve sustu.

Belli ki ne yaptığını yeni yeni idrak ediyordu ve o da ilk öpüşmelerinin böyle olmasını istemediğinden tam şu anda pişmandı.

"Sen hayatımda tanıdığım en budala herifsin!" dedi Damla öfkeyle.

"Milyon tane budala herif tanıdığını hatırlatmak zorunda mıydın?" diye yine biraz önceki gibi öfkeyle konuştu Batu.

Benim arkadaşım diye demiyorum ama gerçekten çok aptaldı. Sanki bu kadar aptal olmak için ayrı bir uğraş veriyor gibiydi.

"Gitme, demek yerine yaptığın şeye bak." dedi Damla hayal kırıklığıyla. "Gitmemi istemediğini söyleyecektin ve ben de gitmeyecektim. Olacak olan tek şey buydu fakat sen..."

Damla kendi sözünü kesip suskunluğuna merhaba dediğinde, Batu da aynı ben gibi Damla'nın sözünün devamını merak ediyor olmalıydı ki "... fakat sen, ne?" diye sordu.

"Gidiyorum ben." dedi Damla bir anda.

"Gitme desem bile mi?" diye sordu Batu.

"Gitme desen bile." diye cevapladı Damla ve dudaklarında küçük, buruk bir gülümseme oluşurken, Batu'ya doğru bir adım attı.

Güzel ellerini Batu'nun yanaklarına koyduktan sonra dudaklarını onun dudaklarına bastırdı ve ona küçük bir veda busesi verdikten sonra geri çekildi.

Aynı gülümseme ile ona bakarken, ellerini de yavaşça ondan ayırdı ve ardından, "Sözümü tutamadığım için özür dilerim Nehir!" dedi.

Geri çekilerek sırtımı duvara yasladım ve beni nasıl fark etmiş olabileceğini düşünmek yerine hangi sözden bahsettiğini düşünmeye başladım. Kıvanç ve beni barıştırmak ile ilgili verdiği sözden bahsettiğini anladığımda, başımı tekrar hafifçe uzattım ve ona bakmak istedim fakat göremedim.

Gitmişti ve Batu ardından öylece bakakalmıştı.

13

"Üçüncü defa aynı hikâyeyi baştan sona dinleyemeyeceğim." diyen ve hemen ardından oturduğu puf koltuğundan kalkan Irmak, komodininin üzerindeki telefonunu aldığı gibi hızlı adımlar eşliğinde yanımızdan ve aynı zamanda da odasından ayrıldı.

"O kadar çok ve boş konuştun ki kız daha fazla dayanamayarak kendi odasını terk etmek zorunda kaldı." diyen Cem de aynı Irmak gibi oturduğu puf koltuktan kalktı ve "Ben şuna bir bakayım." diye oldukça mantıksız bir bahane öne sürerek yanımızdan ayrıldı.

Büyük ihtimalle Rabia ile telefon konuşması yapacaktı ve Deniz'in, Elif'le neler yaptığını ikinci kez dinlemek istememişti.

Irmak'ın evine davetsiz bir şekilde gelerek önce Irmak'a ve ardından Irmakların evine Cem'i ve beni çağırarak bizlere Elif'le neler yaptıklarını teker teker anlatmak istemişti Deniz fakat bunu neden bu şekilde yaptığına üçümüz de hâlâ anlam verememiştik.

Irmak, aynı cümleleri üçüncü kez duymak istemediğinden ve aslında daha çok üzerinden yalnızca iki günün geçtiği aldatma vakasını atlatamadığından, bir süreliğine de olsa yalnız kalarak acısını çekmeyi istemiş bu yüzden de odasını terk etmişti. Cem de her zamanki gibi fırsattan istifade felsefesine uyarak aynı onun gibi davranmış, Rabia'sı ile rahat rahat konuşabilmek için Irmak'ı

takip etmişti. Ben ise bana anlam veremediğim bakışları ile bakmakta olan Deniz ile baş başa kalmıştım ve onun bana iki gün önce akşamüzeri Elif'le neler yaptıklarını anlatmasını bekliyordum.

O kadar uzun bir süre bekledim ki artık anlatmaktan vazgeçtiğini düşünerek ona bunu sormak amacıyla dudaklarımı araladım fakat o sırada son bir aydır kesmediği ve artık kirli sakal diyebileceğimiz şekilde uzamış olan sakallarını eliyle ovalar gibi yaptıktan sonra, "Dünyanın en güzel kadını değil de ne?" diye sordu.

"Güzellik göreceli bir kavramdır." dedim ukala bir şekilde.

"Bahsi geçen onun güzelliği ise hayır, güzellik kesinlikle göreceli bir kavram değildir."

Hafifçe ama samimi bir biçimde gülümsedikten sonra, "Anlat bakalım." deyip, "Saf âşığı mı, yoksa tutkulu âşığı mı oynadın?" diye sordum.

Sırıttı ve gözlerini kısarken, "İkisini de desem?" diye sordu.

"Tüm detaylarıyla bilmek istiyorum." dedim heyecanla. Benim heyecanım Deniz'in bakışlarına ve sonra da yüz ifadesine yansıyınca, Irmakların benim kadar olumlu bir tepki vermediğini ve Deniz'in de bu yüzden memnuniyetsiz olduğunu anladım.

"Sen gidince..." diye başladı söze, benden çok daha fazla heyecanlı bir şekilde. "Kapıyı kapattı bu. Normal bir kızda oldukça paspal duracak olan kıyafetlerini gösterip, kusura bakma ya, depresyon hali, dedi ve salak salak sırıttı." Sustu ve kendi kendine güldü. "Ben de, ne depresyonu, diye sordum. Onun gibi bir kadının yaşadığı onca şeye rağmen depresyona girmeye hakkı yokmuş

gibi geliyordu bana. O âna dek öyle düşünüyordum. O tarz bir güzelliğin ve o güzelliğin altında yatan öylesine güçlü bir kişiliğin depresyona girmesi de neyin nesiydi?" Kaşlarını çattı ve başını şiddetle iki yana salladı. "Bu, kabul edilemezdi!"

"Sakin bir şekilde devam et." dedim, daha fazla coşup da evi inletircesine bağırarak anlatmaya devam etmemesi için.

"Uzun zamandır kazandığı ve biriktirdiği paraları, Seyhan'dan ayrılınca tamamen kendine ve mutluluğuna harcamış. Son birkaç ayda neler yaptığını anlattı bana, güldü ve sonra, şimdiyse üzerimde sadece elli iki lira var, dedi."

"Senden borç para mı istedi?" diye şaşkınca sordum.

Deniz'i sırf ondan para istemek için çağırmış olamazdı, değil mi?

"Hayır." diyerek karşı çıktı. "Hatta ona para verebileceğimi söylediğimde bana çok kızdı."

"Eee..." dedim asıl gerçeği öğrenmek isterken. "Ne yapacakmış peki?" diye sorar sormaz, Deniz'in bakışlarındaki değişimi fark ederek, "Ciddi olamazsın." diye devam ettim.

"Maalesef." dedi başını sallarken. "Bana, tekrar işe başlayacağım ama bu sefer en fazla on gün sürecek ve o on günde kazandığım para da bana bir yıl kadar yetecek, dedi. Ben de ona, peki ya o on günde kazandığın paralar bitince ne yapacaksın, yine mi on günlüğüne başlayacaksın, diye sordum."

"O ne dedi?"

"O zamana kadar illaki hayatını düzene sokmuş olacağından falan bahsetti." dedi ilgisizce ve bakışlarını kaçırdı.

Söylemek istediği fakat söyleyemediği bir şeyler olduğunda, konuşma esnasında bakışlarını kaçırırdı Deniz ve yine öyle yaptığını fark ettiğimde, tek kaşımı kaldırarak, "Başka?" diye sordum.

"Ne başka?" diye sorarak karşılık verdi soruma.

"Mesela, seni neden çağırmış?" diye sordum ve yüz ifadesindeki değişime şahit olduğumda, bakışlarını kaçırmasına sebep olan şey hakkında soru sormuş olduğumu anladım.

"Şey için..." dedi ve omuz silktikten sonra, "Onu sevmeyi artık bırakmam gerektiğini söylemek için." diye fısıldayarak devam etti.

Kaşlarımı hafifçe çattım ve "Nasıl yani?" diye sordum. "Hâlâ onu sevdiğini sen bile bilemiyorken, o nasıl bilebilmiş?"

Benden kaçırdığı bakışlarını Irmak'ın çalışma masasında buluşturduktan sonra, "Her gün saçma sapan sebeplerden ötürü attığım mesajlar sayesinde." dediğinde, gözlerimi şaşkınlıkla büyüttüm.

"Şaka yapıyorsun!" dedim hayret edercesine.

Deniz Soykan bile bu duruma düştüyse, kendi durumumu bu denli küçümsememeliydim.

"Aslında pişman değilim." dedi bakışlarını tekrar benimkilerle buluşturduğunda. "Sadece attığım her mesajın yanıtsız kalması sinirlerimi bozdu, o kadar."

"Senin mi, yoksa egonun mu sinirlerini bozdu?" diye alaycı bir tavırla sordum.

Deniz'in kendinden çok daha büyük bir egosu olduğu düşünülecek olursa, büyük ihtimalle onun değil, egosunun sinirleri bozulmuştu.

"Fark eder mi?" diye umursamaz bir biçimde sordu. "Sonuçta ego da benim, ben de benim."

Deniz'in bu farklı yaklaşımına karşılık bir şey söylemek yerine, "Attığın mesajları ben de okuyabilir miyim?" diye sordum.

Sonra tam on dakika süren bir atışmanın içinde buldum kendimi. Deniz kaçtı ben kovaladım, ben kaçtım Deniz kovaladı ve en sonunda kendimi Irmak'ın banyosuna kilitleyerek, Deniz'in, Elif'e attığı mesajları okuyabilme fırsatını yakalayabildim.

Tamam, bu yaptığım oldukça yanlış olarak görülebilirdi fakat ben, onun en yakın arkadaşlarından ve onun her zaman iyiliğini düşünecek birincil kişilerden olduğumdan yanlış görülmemeliydi.

"Nehir! Bak, sana yemin ediyorum, bunun intikamını çok pis alırım senden!"

Deniz'in boş tehdidini umursamayarak, zaten ekran kilit şifresini bildiğim telefonunun kilidini açtım ve mesajlar bölümüne girdikten sonra sondan üçüncü mesajı attığı kişinin yani Elif'in sohbet kutusunu açtım.

Kime: Kadınım

Devirdiğim gözlerimi, sırtımı dayadığım kapıya çevirip, "Hasta ruhlu pis sapık!" diye tısladım ve hemen ardından attığı mesajları okumaya başladım.

Sence de dünyadaki en dangalak varlıklar sivrisinekler değil mi? Ya sen mışıl mışıl uyuduğum uykumda nasıl olur da gelip benim kanımı içebiliyorsun? Sana bu hakkı kim veriyor? Sen kimsin? Benden ne istiyorsun? Haksız mıyım? Sen söyle Elif! Haksız mıyım ben, ha?

Dangalak lafı için üzgünüm, parmaklarımdan kaçmış.

Bence biraz da dizi sektörü üzerine konuşmamız gerekiyor. Sence de dizi sektörü eskisinden çok daha özensiz değil mi?

Tamam, en iyisi kitaplar hakkında konuşalım. Mesela ne tür kitaplar okursun? Ben okumam. Türler hakkında hiç bilgim yok, eğer beni bu konuda bilgilendirebilirsen ve bana kitap okuma alışkanlığı kazandırabilirsen çok memnun olurum.

Tırnağın hemen yanında böyle sert bir şey çıkıyor ya hani... Şeytantırnağı mı ne deniyor ona? Hah işte, ben ona acayip kıl oluyorum. Sende de var mı şeytantırnağı?

Gerçi senin kusurlu olan tek bir yanın olmadığından, sende olması mümkün değil ama neyse...

Tuzlu kahve gibi klişelere hiç gelemem. Yapacaksan kahveyi, koy içine sülfürik asidi, yaşarken öldür beni, ben yine de severim seni.

Pek olmadı gibi ama işerken özlü sözler düşünmek sandığın kadar kolay değil. Bu yüzden bu seferlik beni affet.

İşerken yazmışım. İşerken değil, içerken olacak o. Gittiğinden beri aşkından bitap düşene kadar içiyorum da...

Geri kalan diğer mesajlarını okumaya mecalimin kalmadığını hissettiğimde, Deniz'in tehditlerini kesinlikle kulak ardı etmem gerektiğini de anlayarak, oturduğum yerden kalktım ve kilitlediğim kapıyı aralayıp elimdeki telefonunu ona uzattım.

"Bu yaptığın hiç hoş değildi Nehir!" dedi beni ayıplarcasına.

Ona, sanki daha önce o bu tarz şeyler yapmamış gibi dalga geçercesine baktım ve "Dinime küfreden Müslüman olsa." dedim.

"Ne?" diye şaşkınca sordu ve söylediğim son sözün anlamını düşünmeye başladı.

Baktım ki Deniz derin düşüncelere dalacak ve uzun bir süre boyunca kendini o derin düşüncelerin dalgasında boğulur vaziyette bırakacak, ben de onun öncesinde sıkılacağımı hissettiğimden, omzuna hafifçe çarparak yanından geçip gittim.

Irmak'ı, kütüphanesinin tam ortasına astığı kum torbasına vuruyorken bulduğumda, Cem'i de kütüphanenin bir köşesinde, yere bağdaş kurarak oturmuş ve elindeki telefona tüm dikkatini vermiş bir halde buldum. Irmak'ın Ozan'a olan öfkesini ve belki de nefretini zavallı kum torbasından çıkarmaya çalışmasını seyrettiğim kısa bir süre boyunca, ne Irmak ne de Cem benim varlığımdan haberdar olmuşlardı. İkisi de ilgilendikleri işlere o kadar çok yoğunlaşmışlardı ki kütüphaneye ahıra girer gibi giren ve "Lan, ne demek istedin?" diye bağıran Deniz'i bile fark etmemişlerdi.

Onların, top, tüfek bile patlatsak bizi fark etmeyeceklerini anladığımda, Deniz'in kolundan tutarak onu tekrar Irmak'ın odasına götürdüm ve "Onu bunu boş ver de..." dedim, üzerinden milât geçen sözümün anlamının peşini bırakmasını umarken. "Sonra ne oldu? Onu anlat sen..."

Omuz silkerek, "Her zamanki şeyler işte." dedi. "Benim ne kadar iyi ve masum olduğumdan, onun ise ne kadar kötü ve kirli olduğundan bahsetti. Ben de hiçbir şey söylemeden onu seyrettim. Çoğu söylediklerini duymadım bile. O konuşurken ben sanki bambaşka bir boyuta

geçiş yapıyormuşum gibi hissediyorum. Sonra bir ara yanağıma hafifçe vurarak onu dinleyip dinlemediğimi sordu."

"Ne dedin?" diye sordum, cevabını biliyor olmama rağmen.

"Dinlemediğimi söyledim, ne diyeceğim?"

"Peki, o ne yaptı?"

"Bu sefer hafifçe değil, bildiğimiz okkalı bir tokadı yapıştırıverdi yanağıma."

"Acıttı mı?" diye alaycı bir şekilde sordum.

"Fena." dedi ve büyük ihtimalle Elif'in vurduğu sağ yanağına dokundu. Ardından hasta kişiliğini bir kez daha gün yüzüne çıkararak gülümsedi ve dokunduğu kendi elini öptü.

"Sonra ne oldu?"

"Biraz sohbet ettik ve sonra uyuduk."

Sol kaşımı hafifçe kaldırırken, "Uyudunuz?" diye sorarcasına konuştum.

"Evet, hatta bana şey dedi..." dedikten sonra utangaç bir şekilde gülümsedi. "Meğer birlikte uyuduğu ilk erkek benmişim." diye devam ettikten sonra başını eğdi ve aynı utangaç gülümsemesini yüzünde var etmeyi sürdürdü.

"Mutlu mu etti bu gerçek seni?" diye sordum, cevabını biliyor olmama rağmen.

"Etti tabii, kızım!" dedi başını kaldırıp bakışlarını doğrudan benimkilere dikerken. "Hiçbir konuda ilki olamayacağımı sanırdım, meğer dünyanın en güzel şeyinde ilkiymişim. Mutlu etmesin de ne etsin?"

"Dünyanın en güzel şeyi?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Uyumak." diye kısa ve net bir şekilde soruma cevap verdiğinde, kaşlarımı normal haline getirip başımı

anlayışlı bir şekilde salladım. "... ama seni seven biriyle uyumak." diye devam ettiğinde, bakışlarımı ondan ayırdım ve boşluğa diktim.

Kıvanç, benim birlikte uyuduğum ve kendisine karşı aşk bazında bir şeyler hissettiğim ilk erkekti fakat beni sevmiyordu ve ben de bu yüzden Deniz'in deyişine göre dünyanın en güzel şeyini hâlâ tatmamış bulunuyordum. Hafifçe kaşlarımı çatarken, zihnimden geçirdiğim düşünceyle hesaplaştım.

Gerçekten de beni hâlâ sevmiyor muydu?

Başımı salladım ve boşluktan çekip kurtardığım bakışlarımı Deniz'e çevirdim.

Sevmiyordu işte. Seven erkek hiç Kıvanç gibi davranır mıydı sevdiğine? Davranmazdı. Bana, beni insan olarak çok sevdiğini söylemişti birkaç defa fakat ben onun beni sadece insan olarak sevmesini istemiyordum ki... Bana tam iki kez, "Sana âşık olmama izin verir misin?" diye sormuştu fakat hâlâ ortada ne bir aşk ne de sevgi söz konusuydu. Sevmiyordu ve böyle yaşamaya devam edecek olursak da sevmeyecekti.

"Sevdiğinle uyumak da güzel." diye düzeltti Deniz, bakışlarımdaki anlamı çözebildiğinde.

Sevmekten ve sevilmekten bahsedince, aklıma gelen ilk isim İnci olurdu ve konumuz tam olarak oradayken yine gelmişti aklıma. Bir anda yine içimi huzursuzluk ve aslında suçluluk duygusu kaplayınca, gözlerimi ondan kaçırmadan önce, "İnci'yi özlüyor musun?" diye sordum.

"Evet." dedi samimi bir şekilde.

"Eğer yaşasaydı..." dedim yutkunduktan hemen sonra. "Ona bir şans verir miydin?"

Gözlerimi tekrar onunla buluşturduğumda, hafifçe gülümsediğini gördüm. Dudaklarını araladıktan sonra, "Hayır, vermezdim." dedi. Yüzündeki gülümseme varlığını korurken, "... çünkü o şansın ta kendisi." diye devam etti.

Kaşlarımı çattım ve söylemek istediği şeyi anlamadığımı, "Nasıl yani?" diye sorarak belirttim.

Elini boş ver dercesine salladıktan sonra, "Geçenlerde mezarına gittim." dedi. Başını alaycı bir şekilde iki yana sallarken, "Peşimde dolanırken yüzüne bakmadığım kızın mezarını, aynı onun gibi nefes almayı bırakmış çiçeklerden arındırdım." diye devam etti. Kendisine hâlâ kızdığını belli eden bir yüz ifadesi takınırken, "Bu kadar geç kalmamalıydım." diye ekledi.

"Pişmansın değil mi?" diye sordum.

Pişmandı, olmalıydı da. Ben bile pişmanlığı, suçluluk duygusunu her zerreme kadar hissediyorsam, Deniz de hissetmeliydi. Sadece Deniz değil, İnci'nin ölümünde payı olan herkes böyle hissetmeliydi.

"Evet." dedi yine samimi bir şekilde ve ardından elini hafifçe omzuma bırakıp, "Siz de pişman olmayın." dedi.

"Biz?" dedim sorarcasına.

"Kıvanç ve sen." dedi ve omzumu sıktı hafifçe. "Geç kalmadan aşın bir şeyleri..."

14

Gittin ardına bakmadan.
Öyle koydu ki aşkın inan,
Yalnızlığıma henüz doyamadan,
Gelsen de sımsıkı sarılsan...
Biliyor musun, şu anda nasılım?
Hâlâ nefes almaktayım.
Yalnızım.
Yanlışım.
Tek kalmış bir yarınım...

Elimdeki kalemi bıraktım ve yazdığım yeni sözleri bir kez daha okuduktan sonra içmekte olan Irmak ve Batu'ya verdim tüm dikkatimi. Biri aldatılmış, diğeri terk edilmişti ve benim de aldatıldım mı, yoksa terk mi edildim belli olmadığından, onların arasına oturmama, onlar gibi içmeme izin vermişlerdi.

"Yıkılsın bu dünya." diye duyurdu Batu.

Kime, neye, neden duyuruyordu? İçmeye başladığımızdan beri bihaberdik.

"Batsın bu dünya." diye aynı Batu gibi konuştu Irmak.

"Sevsin bu dünya." dedim onları taklit ederek. "Sevsin ki mutlu olalım..."

"Gitti ulan." dedi Batu, aynı Deniz'in İnci'de olduğu gibi geç kalınmışlık hissini her hücresinde hissedermişçesine. "Gitme, dememe izin bile vermeden gitti."

"Aldattı." diye çatallaşan ses tonuyla konuştu Irmak ve hemen ardından vişne suyu dolu olan bardağını, bağdaş kurduğu bacaklarının hemen önüne koyduktan sonra elleriyle saçlarını şöyle bir düzeltti.

"Erkek adam ağlar." dedi Batu fakat söylediğinin aksine ne ağlıyor ne de ağlayacakmış gibi duruyordu.

"Kim ağlamaz dedi ki?" diye sordu Irmak.

Sanki ikisinin de kafası güzelleşmişti ve böylesine farklı konulardan bahsediyor olmaları ikisi için de oldukça normaldi.

"Nasıl aldattı ya?" diye sordu Batu.

Evet, ikisinin de kafası kesinlikle güzelleşmişti.

"Ağlamadan önce haber ver. Birlikte ağlayalım. Güleceksek birlikte güleriz, ağlayacaksak birlikte ağlarız; çünkü biz..."

"Zırtoyuz!" diye bağırdım.

"Neyiz?" diye aynı anda sorarak bana döndüler.

Kafaları güzel olduğundan bu söylediğimi yadırgamayacaklarını sanmıştım fakat belli ki yanılmıştım.

"İçmeyi bırakmak ister misiniz?" diye sordum, sorularına cevap vermemeyi seçerek.

"Gece daha yeni başlıyor, zırto!" dedi Irmak.

Batu hafifçe sırıttı ve gülerken, "İç." diye emretti.

Kaşlarımı çattım ve emrine uyarak hemen önümdeki portakal suyu ile dolu olan büyük boy bardağı ellerimin arasına alıp dudaklarıma götürdüm.

Portakal suyumdan birkaç yudum aldığım sırada, "Aferin lan, zırto!" diyerek takdir etti beni Batu.

"Zırto mu?" diye sordu Irmak.

"Zırto?" diye sorarcasına konuştu Batu.

"Hobaa..." derken, başımı her iki yana sallayarak durumun oldukça vahim olduğunu belirttim.

"Beni neden aldatmış olabilir ki?" diye sordu Irmak.

Sohbetimizin aldığı karmaşıklık artık bana komik gelmeye başlamıştı fakat şimdi gülseydim, ikisi de beni paramparça edene kadar döverdi. Özellikle Irmak, kesinlikle bunu yapardı.

"Yetmemişsindir belki." dedi Batu, verdiği cevap ile Irmak'ın aklının başına koşa koşa gelmesine sebep oldu.

"Kim yetmedi ya? Ben mi ona yetmedim? Ne istedi de yapmadım, ha? Söylesene!"

"Ne bileyim, kızım?" diye kendine gelmişçesine konuştu Batu. "Bu senin ve onun arasında, yani ikinizin bileceği bir şey. Ben nereden bileyim?"

"Bilmediğin bir şey hakkında neden yorum yapıyorsun o halde?"

"Neye yorum yapıp neye yorum yapmayacağımı sana mı soracağım?"

Baktım ki ikisi de içmeyi bırakmış, ortalarındaki, ellerinin arasında tutmuş olduğu bardağın içindeki portakal suyunu içmeye çalışan beni, her an ezip geçerek birbirlerine saldıracak gibi duruyorlar, ben de olaya müdahale etmeye karar verdim.

"Hop, hop, birader!" diyerek, oldukça yanlış bir şekilde konuya giriş yaptım. İkisi de tek kaşını kaldırarak bana baktı ve "Kavga edecekseniz gidip evinizde kavga edin." dedikten sonra Irmak'ı işaret ederek, "Sen kendi evine." dedim ve sonra Batu'yu işaret ederek, "Sen de kendi evine." diye devam ettim. "Herkes kendi evinde kavga etsin. Ben şu anda kendi evimdeyim ama ona rağmen kavga falan etmiyorum. Biraz beni örnek alın canım. Ayıp denen bir şey var."

"Nehir!" diyerek sözümü kesti Batu. "Allah aşkına, sen neden bahsediyorsun?"

"Uzun lafın kısası; siz kardeşsiniz, kavga edemezsiniz." diyerek, benim de kafamın gitgide güzelleşmekte olduğunu belli ettim.

"İyi de..." dedi Irmak. Bakışlarımı ona çevirdiğimde, "Biz zaten kavga etmiyorduk ve etmeyecektik ki." diye devam etti.

"Rüya mıydı?" diye sorduktan sonra, "Sahi..." dedim henüz aklıma gelmiş olmasının utancı içinde. "Rüya ne yapıyor acaba?"

"Kadim dostun Rüya." diye düzeltti Irmak beni ve bir kez daha bana ne kadar kıskanç bir arkadaş olduğunu kanıtladı.

"Rüya'yı neden sevmiyorsun?" diye sordum.

"... çünkü senin yakın arkadaşın?" diye düz bir şekilde sorarcasına konuştu.

"Batu, Deniz ve Cem de benim yakın arkadaşım?" diye ben de aynı onun gibi düz bir şekilde sorarcasına konuştum.

"... ama onlar erkek." dedi itiraz istemeyen bir ses tonuyla. "Senin yakın kız arkadaşın sadece ben olmalıydım. Rüya ve ben değil."

"Beni terk mi etmiş oluyor?" diye sordu Batu, ben ve Irmak'ın arasındaki muhabbetle hiçbir alakası yoktu, an itibariyle bunu kanıtlamıştı.

"Evet, kardeşim!" dedi Irmak.

Bir zamanlar ne Batu'dan ne de Cem'den hoşlanan Irmak, şimdi onlara kardeşim diyebiliyordu. İşte buna, ilimin gerçekleri diyebilirdik. Pekâlâ... Benim kafam gerçekten de çok güzelleşmişti.

"Neden terk etmiş olabilir ki?" diye sordu Batu.

"Yetmemişsindir belki." diyerek, biraz önce Batu'nun ona verdiği cevabı Batu'ya vermiş oldu Irmak.

"Kim?" diye sordu Batu. Sağ elinin işaret parmağıyla kendini gösterirken, "Ben mi?" diye devam etti. "Neyim yetmemiş lan benim?"

"Ne bileyim oğlum?" diye sordu Irmak ve hemen sonrasında, "O seninle karının bileceği iş." dedikten sonra kendine yakışmayan bir espriyi yapmış olmanın utancını yaşamak yerine, aynı Cem gibi kendi esprisine gülmeye başladı.

Batu ve benim Irmak'tan böylesine bir şey beklememiş olmamızın şokunu atlatmaya çalışmamızın yalnızca otuz saniye sonrasında kapımın çalındığını duyduk, içeriye Cem'in kolunu kendi omzuna atmış olan Deniz ve bitap haldeki Cem'in girdiğini gördük.

İlk başta Deniz ve Cem'in her zamanki gereksiz davranışlarını sergiliyor olduklarını sandık fakat Cem'in yüzündeki daha önce hiç karşılaşmadığımız o ifadeyle ve Deniz'in bakışlarındaki endişeyle karşılaştığımızda,

durumun sandığımız gibi olmadığını anladık. Batu ve Irmak'tan daha az içmiş olan ben, onlardan daha önce ayağa kalktım ve hâlâ Deniz'in omzunda kolu olan Cem'in yanına koştum.

"N'oldu lan buna?" diye soran Batu da hemen arkamda dikildiğinde, Deniz, hiçbir şey söylemeden tüm ağırlığını kendisine vermiş olan Cem'i bizlere doğru ittirdi hafifçe.

Batu, Cem'i kendisine doğru çektikten sonra onu benim yatağıma yavaşça yatırdı ve Deniz de kendini benim gri koltuğuma bıraktı. Cem de Deniz de olan biteni anlatmamakta ne kadar ısrarcıysa, Batu ve ben de neler döndüğünü anlamaya çalışmakta o kadar ısrarcıydık. Uzun süren bu çalışmanın ardından, oturduğu yerden kalkan Irmak, "Anlatsanıza, geri zekâlılar!" diyerek, bu çalışmanın sonlanmasına sebep oldu.

"Cem kardeşimiz!.." dedi Deniz, İnci'nin ölümünde veya Elif'in gidişinde olduğu kadar ciddi bir tavırla. "Bundan sonra hep afk..."

"Afk ne demek?" diye sordu Irmak. Konu ile yakından uzaktan alakamız olmadığından, Irmak ve ben onlara bön bön bakmaya devam ettik ve Batu, Deniz'in söylediğini anlamış gibi başını anlayışla sallayarak suskunluğunu korudu.

Bir süre sonra, "Bilgisayarla ilgili bir şey değil miydi ya?" diye sordum, Cem'le olan bir konuşmamız aklıma geldiğinde.

Cem, kafasını bilgisayar oyunlarıyla bozmuş çocuklardan biriydi. Onun için varsa yoksa en önemli şey bilgisayarı ve onun içindeki oyunlarıydı. Tabii bu sevdası motosikletinden sonra geliyordu ya neyse...

Onu çoğu zaman, bilgisayar başından kaldırmak mümkün olmazdı ve annesi Cemre Sultan bunu başarabildiğinde, evde küçük çaplı bir parti organize ederdi. Bu, Cem'i tanıdığımdan beri süregelen bir şeydi ve ben, biraz önce bahsi geçen kelimenin de bilgisayarla ilgili bir şey olduğunu tahmin ediyordum.

"Evet, öyle." dedi Batu, sonunda suskunluğunu bozmayı tercih ederek ve yalnızca üç saniye sonra bize bir açıklama yapmak yerine öylece benim tavanımı seyreden Cem'e dönerek, "Anlat." diye emretti.

Batu'nun emrini beklermişçesine bir anda yaşlarla dolan gözleri, tavanımı seyretmekten vazgeçmiyorken, sertçe yutkundu Cem. Sol eli yatağımın üzerinde dururken, sağ elini kaldırdı ve kendi alnına dokundu.

Bakışlarımı Deniz'e çevirdim, Cem'e acıyarak bakan gözleriyle karşılaştığımda, endişelenmem gerektiğinin yeni yeni farkına vardım ve endişeyle bulanan gözlerimi Cem'e çevirdim. Sağ gözünden yastığıma doğru çekingen bir tavırla akan bir damla yaşı gördüm, dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

"Anlat." diye tekrar emretti Batu.

Kısa bir süre sonra, "Bugün..." diye söze başladı Cem. "Rabia'yı aylar sonrasında ilk kez göreceğim gündü."

"Göremedin mi?" diye sordu Irmak.

Alt dudağını dişledi ve ardından gözlerini bir an bile olsun ayırmadığı tavanıma bakarken gülümseyerek, "Gördüm." dedi. "Hatırladığımdan çok daha güzel olduğunu gördüm. Simsiyah saçlarının son gördüğümden bu yana ne de çok uzadığını gördüm. Kahve gözlerinin nasıl anlamla parıldadığını gördüm. Masum sandığım onun, aslında hiç de masum olmadığını gördüm ve en çok da... Şimdiye dek

onun böylesine acımasız biri olduğunu nasıl anlayamadığımı gördüm. Gördüm, Irmak! Her şeyi gördüm."

"Masum olmadığını mı?" diye sordum.

Rabia'dan mı bahsediyorduk hâlâ yoksa bambaşka birinden mi? Anlayamıyordum.

"Anneme, bir erkek âşık olduğu kız ile buluşmaya gittiğinde ne yapmalı, diye sordum. Oturdu, tam bir buçuk saat boyunca tavsiye verdi bana. Çiçek almalıymışım, kızlar severmiş çiçeği. Güzel kokmalıymışım, koku önemliymiş. Güzel giyinmeliymişim. Ne çok özensiz ne de çok özenli olmalıymışım. Buluştuğumuzda daha çok onu mutlu edecek şeyler yapmalıymışız. Sıkmamalıymışım onu. Sizlerin yanında davrandığım kadar rahat davranmamalıymışım onun yanında. Böyle dedi annem ama bana saçma geldi. Kendin olmaktan çık, demesi gibi bir şeydi bu söyledikleri."

"İlk buluşma için bunları söylemiştir." dedi Irmak.

Cem başını iki yana salladı ve "Sorun o değil ki." dedi. "Rabia isteseydi ben kendim olmaktan zaten çıkardım. Sorun o değil."

"Ne peki?" diye sordum.

Cem'i böylesine üzen sorun ne olabilirdi?

"Annemin istediği gibi biri oldum ve gittim Rabia'yla buluşacağımız yere. Daha önce hiç olmadığım kadar ciddiydim. Sanki o an evlilik teklifi edecekmişim de onun heyecanını yaşıyormuşum gibiydim." deyip sustuktan sonra gözlerini sıkıca yumdu. Gözlerini aralamadan, "Geldi Rabia. Aylar sonra ilk kez görmüş olmanın verdiği sevinçle hiç konuşmadan koştum ona doğru, kocaman sarıldım. Telefonda konuşurken, en büyük hayallerimden birinin de ona kocaman sarılmak olduğunu söylemiştim. O da bana ilk randevumuzda ona kocaman sarılmazsam, sağ

kroşelerinden birinin tadına bakacağımı söylemişti. Tadına bakmamak için değil yemin ederim, en büyük hayallerimden biri olduğu için kocaman sarıldım." diye devam etti ve sonra tekrar sustu.

Kapalı gözlerinden birer damla yaş daha aktı.

"Ağlıyor." dedi Irmak, sol kulağıma doğru fısıldayarak.

Cem'i ağlarken ilk kez görüyorduk. Gözleri dolardı, yüzünü kapatır, ağlamamak için ya da ağladığını görmeyelim diye yanımızdan ayrılırdı her zaman. Şimdi ilk kez yanımızdan ayrılmıyor hatta yüzünü bile kapatmıyordu. Belki de onun da ağlama vakti gelmişti. Göğsünü yarmak ister gibi haykıra haykıra...

"Sonra ona şeyi verdim..." dedi Cem. Gözlerini açtı ve yattığı yatağımdan doğrulmaya çalıştı. Doğrulamadığında, Batu ona yardım etti ve hafifçe doğrulttuktan sonra sırtını yatağımın başına yasladı. "Aldığım çiçeği verdim ona." dedikten sonra dizlerini kendine doğru çekti. Bakışları hepimize teker teker dokunduktan sonra, "Güldü bana." dedi.

"Ne?" diye şaşkınca sordum.

"Çiçeği verirken espri yaptım, deme sakın." dedi Irmak, dalga geçercesine.

"Hayır." dedi Cem başını iki yana sallarken. "Uzattım çiçeği, beyaz kuğular neler sever bilmem ama annem kızların çiçekleri çok sevdiğini söyledi, bu yüzden ben de sana bu çiçekleri aldım, dedim. Önce yüzüme, sonra çiçeklere baktı. Kahkaha attı. Gülsün diye her şeyi denediğim ayların sonunda ilk kez böylesine içten bir şekilde güldüğünü duymuştum. Sevindiğini sanıp mutlu oldum. Çiçekleri beğenip beğenmediğini sordum. Aldı eline çiçekleri. Yere attı. Ezdi onları. Benim ona aldığım çiçekleri... Kahkaha atarak ezdi."

"Ne?" diye öfkeyle soludu Irmak.

Çiçekler ve çiçek taçları konusunda oldukça hassas olduğunu bir kez daha göstermişti fakat konumuz şu anda Irmak'ın çiçekleri ne kadar çok sevdiği olmadığından, kimse onun öfkesini dikkate almadı.

Deniz, sağ elinin avuç içine koydu çenesini, Batu bakışlarını Cem'den ayırdı. Irmak öfkeyle solumaya devam ederken, ben gözümü bile kırpmadan Cem'e bakmaya devam ettim.

Cem, derin bir nefes aldıktan sonra ağlamaklı bir sesle, "Çiçekleri sevmediğini düşündüm. Özür diledim ama sorun çiçeklerde değilmiş ki... Bendeymiş. Rabia çiçekleri değil, beni sevmiyormuş." dedi.

"Rabia'nın seni, senin onu sevdiğin gibi sevmediğini zaten bilmiyor muyduk?" diyen Deniz'in sorusu ile onun da Cem'in bu söylediklerini ilk kez duyduğunu anlamış olduk.

"Biliyorduk bilmesine ama ben bir gün illaki sever sanmıştım. Bana hiç seni sevmiyorum demedi hatta seni sevemiyorum bile demedi. Çok sevecekmiş gibi duruyordu. Öyle hissetmiştim."

"Nehir!" dedikten sonra yaşlı gözlerini bana dikti. "Umut etmekten asla vazgeçme, demiştin ya bana." Başını salladı. "Vazgeçmemiştim ama boş yere umut etmişim. Bana, ben seni sevemem, dedi. Denememiş. Deneme-yecekmiş bile... Beni sevmeyi hiç istememiş ki."

"Belki öyle demek-"

"Öyle demek istedi ve dedi." diye sertçe konuşarak sözümü kesti Cem. Burnunu çekerek, "Çiçeklerimi ezdikten sonra kahkaha atmayı bıraktı ve bana, ne sanıyordun, seni seveceğimi mi, seninle sevgili olacağımı mı, benim gibi biri senin gibi biriyle birlikte olur mu sanıyorsun, çocuksun sen, çocuk gibi bile değilsin, sen resmen bir çocuksun,

dedi. Benim... Çocuk olduğumu söyledi." dedikten sonra başını iki yana salladı. "Annemler veya siz dediğinizde sorun olmuyordu ama ilk aşkımdan bunu aşağılar nitelikte duymak çok kırdı kalbimi."

Cem'in ilk kez kalbinin kırıldığını bizzat ondan duymuştum. İlk kez bu cümleyi kurmuştu ve ben an itibariyle ona bu cümleyi kurdurtan Rabia'dan ölesiye nefret ediyordum. Bizim nefretimizi kazanan ve hâlâ Cem'in güzel kalbinde tahtını koruyan Rabia'ya olan öfkemi düşünmek yerine, Cem'e bir şeyler söylemek istedim. Başını yatağımın başlığına dayamış, gözlerini tavanıma dikmişken, gözlerinden süzülen yaşları gördüğümde, söyleyemedim.

"Bir şey söylememe izin vermeden arkasını döndü ve gitti. Veda etmeden... Başka hiçbir şey söylemeden öylece gitti. Benden, olmayan bizden..."

"Ağlama." dedi Irmak, ağlamaklı bir ses tonuyla.

Ozan'ı hayatına aldıktan sonra tanıdığımızın aksine duygusal bir kız olmuştu Irmak ve aldatıldıktan sonra bu duygusallığının dozu çok daha fazla artmıştı. Onca şeyin üstüne Cem'in gerçekten kalpten üzüldüğünü ve ağladığını görmek, Irmak'ta bile ağlama isteğini doğurmuştu.

"Ağlama lan." dedi Deniz öfkeyle. "Erkek adam ağlar mı?"

"Ağlar." dedi Batu, kendinden bildiği üzere. "Hem de öyle bir ağlar ki bir daha asla gülmeyecek sanırsın."

"Ağla Cem!" dedim fısıltıyla. Ağla ki acın bizlerde olduğu gibi içinde büyümesin, yakmasın seni. Ağla ki sana veda bile etmeden giden kızın acısını hissede hissede unut. Ağla ki her şey daha kolay olsun çünkü ağlamak, her ne denirse densin, insanı rahatlatır ve güçlendirir. "Dilediğin gibi ağla."

15

Ne benim ne de arkadaşlarımın ruh hali iyiydi son günlerde.

Deniz hariç hiçbirimizin aşk hayatı yolunda ilerlemiyordu ve aslına bakılacak olursa, Deniz'inkinin de yolunda ilerlediğini söylemek yanlış olurdu. Elif henüz Seyhan'dan ayrılmamıştı fakat onun da illaki bir gün gideceğini hepimiz pekâlâ da biliyorduk. Henüz gitmekten bahsetmiyor ve Deniz'in onun peşinde dolanmasına izin vermeye devam ediyordu. Ne yapmaya çalıştığını ve Rabia gibi iyi görünüp aslında kötü olan kızlardan olup olmadığını hâlâ anlayamamıştık. Deniz'e onu sevmemesi gerektiğini söyleyip duruyordu fakat Deniz'in onun gittiği her yere gitmesine ve tabiri caizse Deniz'in ona resmen sülük gibi yapışmasına da karşı çıkmıyordu.

Amacı neydi, daha doğrusu Elif Kara denen bu kız tam olarak kimdi?

Hiçbirimiz bilmiyorduk. Deniz'e anlattığı hikâyesinden çok daha kötü şeyler yaşadığı, yüzünden bile açık bir şekilde belliyken, o, hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi davranmaya ve güçlü kız modeli çizmeye devam ediyordu. Aynı, Batu'nun yaptığı gibi...

Damla'nın gidişinin üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti fakat sanki daha dün gitmiş gibi hissediyordu Batu. Bunu bakışlarında görebiliyordum. Eskisinden çok daha boş bakıyordu etrafına, bizlere. Daha önceden de zaten

birlikte değillerdi fakat istediği zaman onu görebiliyor, iyi olduğunu bildiğinden sorun etmiyordu. Şimdi ona ulaşamıyor, aslına bakılırsa ulaşmayı bile deneyemiyordu.

Neredeydi? Kiminleydi? Mutlu muydu ve en önemlisi Batu'nun onu özlediği gibi Batu'yu özlüyor muydu?

Bilmiyordu ve aynı benim gibi Batu da çıldırmak üzereymiş gibi hissediyordu. Onu belki de en iyi anlayabilecek kişi bendim ve bu yüzden bir kez olsun sormamıştım.

Nasıl hissediyorsun, diye sorulmazdı ki kalana. Gidene sorulurdu. Gittin, şimdi nasıl hissediyorsun, diye sorulmalıydı. Gittin, mutlu musun, diye öfkeyle sorulmalıydı. Bu tarz sorular gidenlere sorulmalıydı, kalanlara değil. En çok da aynı Kıvanç gibi, Rabia gibi, İnci gibi, bilhassa babam gibi gidenlere sorulmalıydı. Vedasız, hiçbir şey söylemeden, gideceğini daha önce hiç hissettirmeden gidenlere sorulmalıydı.

Ozan'a sorulmalı mıydı bilmiyordum çünkü giden Ozan mıydı yoksa Irmak mıydı hiçbirimiz bundan emin değildik, hatta ortada bir gidenin var olduğundan bile kuşkuluyduk. Irmak'ın deyişine göre Ozan onu aldatmıştı, bunu kendi gözleriyle görmüştü ve Ozan'ın bana dediğine göre de Irmak'ın gördükleri gerçekti, yaşanmıştı. O gecenin üzerinden de iki hafta geçmişti ve Irmak ile Ozan'ın ilişkisi hakkında Irmak'ın bile en ufak bir fikri yoktu. Ozan, ona başka bir gün gelmesini söylememin üzerine gitmişti ve başka bir günü boş verelim, hiçbir gün geri gelmemişti. Irmak'ı ne aramıştı ne de Irmak'a mesaj yazmıştı. Barışmak için küçücük bir adım bile atmamıştı. Kıvanç'ın arkadaşı olduğu için çok fazla yadırgamamıştım fakat yine de Ozan'dı o. Irmak'ı ne kadar çok sevdiğini en iyi bilenlerdendim ben ve bunu yapmış olması beni de çok üzmüştü.

Üzülmek demişken... Cem'in Rabia tarafından acımasız bir oyuna getirilmesinin üzerinden de neredeyse iki hafta geçmişti ve Cem hâlâ kendine gelememişti. Rabia, onu bütün sosyal medya hesaplarından engelleyip, üstüne bir de onun hakkında üstü kapalı durumlar atmaya başladığından beri, Cem bilgisayarını açmıyor, telefonundan da sildiği sosyal medya uygulamalarını kesinlikle telefonuna geri yüklemeyi kabul etmiyordu. İki haftadır bilgisayarına el sürmemiş, dolayısıyla da bilgisayar oyunu oynamamış olması annesini çok mutlu etmişti fakat gerçeği bilen bizleri hiç mutlu etmemişti. Deniz'in de dediği gibi, Cem gerçekten de afk olmuştu.

"Dur! Kaçma!"

Bordo Caddesi her ne kadar eskisinden çok daha masum olsa da yine de bazen bu tarz olayların şahidi olabiliyordu. Birileri kaçar ve başka birileri o kaçanları kovalardı. Birileri suç işler ve adaleti kendine görev edinenler o suç işleyenleri kendi yöntemlerine göre cezalandırırdı.

"Dur!"

Bu sefer ki kaçma–kovalama olayının farklı bir yüzü vardı. Kaşlarımı hafifçe çatarken, bu yüzün ne olduğunu anlamaya çalıştım ve anladığımda ise her şeyin çok geç olduğunun farkına vardım. Olayın farklı yüzü bendim. Kaçan kişi bana doğru koşmuş ve kaçacak bir deliğinin olmadığını fark edince de aynı filmlerdeki gibi rehin almıştı beni. Çok uzun zaman sonrasında ilk kez böyle bir maceranın içinde bulmuştum kendimi ve aradan geçen bu uzun zaman, bedenimin hamlamasına sebep olduğundan dolayı ani bir hareketle kaçan kişiye doğru çekildiğimde dengemi kaybetmiştim. Dengimi kaybettiğimi fark eden kişi beni sıkı sıkıya tuttuktan sonra elindeki bıçağı

boynuma yasladığında, olayın ciddiyetinin farkına vardım ve etrafıma kısaca göz gezdirdim.

"Bırak o kızı."

Umut Güven gibi bir psikopattan sonra, işlediği küçük bir suç sebebiyle kaçan, yakalanmaktan korktuğu için de hiç tanımadığı bir kızı kaçtığı kişilere gözdağı vermek için rehin alan biri beni hiç korkutmamıştı. Tamam, boğazımı kesecekmiş gibi tuttuğu bıçak belki birazcık beni korkutuyor olabilirdi ama sadece bu kadardı.

"İzin verin, gideyim." diyen ve şah damarımın üstüne bastırmış olduğu bıçağı tutan kişinin ses tonu ile Kıvanç'ın ses tonunun aşırı derecede benzediğini fark ettiğimde, anlık bir ürperti ile irkildim.

"Kızı bırak, konuşalım." diyen kişiye çevirdim bakışlarımı ve onun sivil polislerden olduğu kararına, temkinli bir şekilde hareket ettiğinden dolayı vardıktan sonra etrafımıza bakındım.

Değişen hiçbir şeyin olmadığını görmek, bir anlığına tam da şah damarımın üstünde duran bıçağı unutmama ve yere oturup ağlamak istememe sebep oldu. Umut Güven ölmüştü ve caddenin artık bir sahibi yoktu. Bu, herkes tarafından biliniyordu fakat kurallar hâlâ geçerliydi. Caddenin işlek sokağının ortasında bir çocuk, bir kızı rehin almış ve o kızın boğazına bıçak dayamıştı. O çocuğu durdurmaya çalışan, polis olduğu bariz olan bir adam vardı ve kimse durup bakmıyordu bile.

"Kız caddeden benimle birlikte çıkacak." dedi çocuk, itiraz istemeyen bir ses tonuyla.

"Film mi çekiyoruz lan? Bırak kızı, gel adam gibi konuşalım."

Adam sözlerini bitirir bitirmez, çocuk saçlarıma asıldı ve başımı onun sol omzuna doğru yatırmama sebep olduktan sonra, "Şakam yok." dedi. "Öldürürüm."

"Benim ne suçum var?" diye sordum fısıltıyla.

Çocuksu bir tavırla, "Ait olmadığın yerde bulunmasaydın, bana ne." dedi aynı benim gibi fısıldayarak ve bıçağın ucunu bastırmaktan biraz olsun vazgeçti.

"Buraya ait olmadığımı nereden biliyorsun?" diye sordum. Adamı artık ikimiz de umursamıyorduk.

"Teninin kokusundan."

Gözlerimi irice açıp ona bakmak için çevirdim fakat beni sıkıca tutarak buna engel oldu. Adam konuşmaya, çocuk da ona gözdağı vermeye devam etti. Aralarında kalmıştım ve ikisi de çocuğun bana bir şey yapmayacağını biliyor olmalarına rağmen film çekiyormuşçasına sanki yapacakmış gibi davranıyorlardı.

"Sıkıldım ben." dedim, gerçekten daha fazla aynı pozisyonda kalmak istemediğimi fark ettiğimde.

"Rehinesin sen kızım, senin sıkılmandan bana ne?"

"Mantıklı konuşuyorsun ama neden konuşuyorsun?" diye sordum. Bana laf anlatamayacağını bilmesi gerekirdi. Madem bana bir şey yapmayacaktı ve bunu her ikisi de biliyordu, öyleyse bıraksaydı da kendi yoluma gitseydim.

"Sen deyince fark ettim de..." dedikten sonra bıçağı tutuşunu biraz daha gevşetti. "Ben de çok sıkıldım."

"Öyleyse benim harika bir fikrim var." dedim hevesli bir şekilde. "Beni bırakmaya ve sonra da koşmaya ne dersin?"

"Bırakmaya hayır ama koşmaya evet derim." dedikten sonra, "Teninin kokusunu kaybetme, cici kız!" dedi ve beni polis olduğunu düşündüğüm adama doğru ittirdikten sonra koşmaya başladı.

Adam beni ani bir refleksle yakaladı ve bir şeyim olup olmadığını sorduktan, iyi olduğumu öğrendikten sonra çocuğun peşi sıra koşmaya başladı. Kıvanç'ın ses tonuna benzeyen sesin sahibinin yüzünü görmeyi gerçekten çok istemiştim fakat hayvan buna izin vermediği gibi beni bırakmak yerine ittirmişti.

Kaşlarımı hafifçe çatarak söylediği son sözü düşünmeye başladım ve eş zamanlı olarak sanki biraz önce rehin alınmamışım gibi caddede sakin bir şekilde yürümeye devam ettim. Teninin kokusunu kaybetme, demişti bana. Cici kız, deyişini duymamış gibi yaptığımdan çok üstünde durmayacaktım ama ilk cümlesi dikkate alınır cinstendi. Buraya ait olmadığımı tenimin kokusundan aldığını söylediğine göre masum olduğumu söylemek istemişti fakat yine de kullandığı bu tabir biraz tuhaftı. Ne bileyim... Daha önce kimse tenimin kokusu hakkında bir konuşma yapmamıştı benimle. Kıvanç bile. Senin kokun, demişti fakat teninin kokusu dememişti. Tamam, tenimin kokusu da benim kokumdu ama o daha detaylı bir söyleyiş şekliydi sanki...

Telefonumun melodisiyle düşüncelerimden kurtularak, elimi atıp cebimden çıkardığım sırada, biraz önce rehin alındığımda neden telefonuma sarılmadığım geldi aklıma. Belki de daha önce birkaç kere bunu yaşadığımdan ve artık bu rehin alınma, kaçırılma vb. olayları bana gündelik hayatımda yaşadığım şeylermiş gibi normal geldiğinden yapmamıştım bunu, bilemiyordum.

Ushan'dan gelen aramayı tereddüt ederek fakat en sonunda, "Efendim?" diye net bir şekilde sorarak cevaplandırdığımda, ilk başta ondan hiçbir söz duyamadım ve aldığı kesik kesik nefes seslerini dinlemek zorunda kaldım.

Tekrar bir şey söyleyeceğim sırada, "İyi misin? Neredesin? Bekle beni, hemen geliyorum." diye art arda sıraladığı sorularının ardından emir vererek konuştu.

"İyiyim, Dolap Bar'ın olduğu sokağa girmek üzereydim, tamam, bekliyorum." diyerek, ben de sorularına cevap verdim ve istemesem de emrine uyacağımı söyledim. İstememiştim çünkü Rüya'yla buluşacaktık ve zaten yaklaşık yarım saattir beni bekliyor olmasının üstüne bir de bu olunca, daha da fazla bekleyecek ve bu yüzden de endişelenecekti.

Sol kaşımı hafifçe kaldırırken hınzırca gülümsedim. Belki Ushan geldiğinde onu da alır ve Rüya'nın yanına onunla birlikte gittikten sonra onları barıştırırdım. Ezgi sebebiyle tanışmış, arkadaş olmuş ve onun yüzünden arkadaşlıklarını bitirmişlerdi; belki de benim için barışırlar, arkadaşlık yapmaya devam ederlerdi. Denemeden bilemezdik ve benim de denememeye hiç ama hiç niyetim yoktu.

Aramayı sonlandırmamızın üzerinden tam dokuz dakika geçti ve onuncu dakikaya girmeden önce Ushan'ın öfkeli bir şekilde bana doğru geldiğini gördüm. Kime veya neye öfkelendiğini bilmediğimden ve üzerime alındığımdan, ilk başta ürktüm ve kaçmayı düşündüm fakat Ushan'ın değiştiğini, bu yüzden de bana kötü hiçbir şey yapmayacağını bildiğimden, öyle bir şey yapma gereği de duymadım.

Attığı aynı kendisi gibi öfkeli olan adımlarını hemen önümdeyken durdurduktan sonra elleriyle omuzlarımı tuttu ve beni dengemi şaşırtmayacak bir şekilde sarsarken, "İyi misin?" diye sordu.

"İyi olduğumu söylediğimi sanıyordum." dedim şakacı olmaya çalışan bir tavırla.

"Bir şey yaptı mı o piç sana?" diye taze öfkesiyle beraber sorduğunda, kaşlarımı çattım.

Ushan biraz önce yaşadıklarımı nereden biliyordu?

"Bir şey yapmadı." dedim tek nefeste. "... ama sen..." dedim şüpheci bir tavırla. "Nereden-"

"Söylediler." diye kestirip attı. "Kıvanç'ınkini sepetlemişler, dediler." diye devam ettiğinde, söyleyen kişinin kafasının tam orta yerine salatalık ile vurmak istedim.

Salatalıkla vurmak istemiştim çünkü bir hıyarın kafasına ancak bir hıyar ile vurulmalıydı. Beni Kıvanç'ınki diye anması yetmiyormuş gibi bir de sepetlendiğimi söyleyerek daha da küçük düşürücü bir duruma sokmuştu. Hıyar ne kelime, hıyarağası olmalıydı o söyleyen kişi!

"Çay, kahve de söylediler mi?" diye şakacı bir tavırla konuşmayı sürdürdüm çünkü olayın üzerinden zaman geçmesine ve benim gerçekten iyi olmama rağmen hâlâ çok gergin ve öfkeli duruyordu Ushan.

"Evet, söylediler ve bununla da kalmayıp Kıvanç'a da haber verdiler." deyince Ushan, bir anlığına dünyam durdu sandım.

Ben bunu neden daha önceden akıl edememiştim?

Kıvanç'ın benim can güvenliğimi ne kadar önemsediği tartışılır bir durumdu fakat yine de bir zamanlar Umut Güven beni kaçırdığında, kendi canını hiçe sayarak beni kurtarmaya geldiği düşünülecek olursa, oldukça önemsiyor olmalıydı.

Neden daha önceden numaradan kendimi kaçırttırıp, Kıvanç'a haber saldırtıp onu buraya getirtmemiştim ki? Saçma bir fikir olduğu için mi? Belki... Sonucun beklediğim gibi olmamasından korktuğum için mi? Kesinlikle. Evet, kesinlikle bu yüzden olmalıydı yoksa böylesine saçma bir

fikir kesinlikle aklıma gelirdi ve ben de yapardım. Tabii eğer korkmuyor olsaydım...

"Kıvanç ne dedi peki?" diye sordum, en sonunda kendimi düşüncelerimden çekip kurtarabildiğimde.

"Ulaşamadıkları için henüz bir şey diyemedi." dedi Ushan, dinmiş öfkesiyle birlikte.

Kaşlarımı kaldırıp indirirken, anlayışla başımı salladım. Demek telefonu hâlâ kapalıydı... Bu dünyada zırto diyebileceğim biri varsa, o da kesinlikle Kıvanç'tı. Başzırtoydu o!

Telefonumun melodisi, gürültülü müziği yarıp geçerken, elimi pantolonumun arka cebine soktum ve telefonumu çıkardıktan sonra arayan kişinin yani Rüya'nın aramasını, "Canım!" diyerek cevaplandırdım.

Beni tanıyan bütün insanlar bana gelen aramaların hiçbirini bu şekilde açmadığımı bildiklerinden, hem Ushan hem de Rüya şimdi bu şekilde açmış olmama şaşırdılar; Ushan sol kaşını şüpheyle kaldırarak, Rüya ise "İyi misin, güzelim?" diye endişeyle sorarak gösterdi şaşkınlığını.

"İyiyim, sen nasılsın?" diye sanki uzun zaman sonrasında ilk kez konuşuyormuşuz gibi sordum ve Ushan'a her şey yolunda gülümsememden yolladım.

"İyiyim de bilmiyorum farkında mısın ama tam kırk yedi dakikadır seni bekliyorum. Geldiğinde bulamazsın diye oturduğum bar taburesinden hiç kalkmadım ve inanır mısın kalçam şu an yok, dümdüz yani, artık ona kalça demek diğer tüm kızların kalçasına hakaret falan olur."

"Ay, abartma." dedim burun kıvırarak. "Ben seni bir ömür beklemişim, gülüm, sen beni kırk yedi dakika beklemişsin, çok mu?"

"Değil mi?" dedi Rüya ve ardından, "Gülüm ne ya?" diye de sordu.

Aklıma Belalı İsmail gelirken, kendimi bir ara yine o tarz bir çılgınlığın içinde bulmam gerektiğine karar verdim.

"Seni bir ömür beklemişim diyorum ve senin verdiğin tepki bu mu?" diye hayal kırıklığı ile sordum.

"Kiminle konuşuyorsun?" diye kıskanç bir tavırla sordu Ushan.

"Kim var senin yanında?" diye merakla soran Rüya'dan sonra Ushan'ın kolunu tuttum ve peşimden sürüklerken, "Geliyoruz." deyip aramayı sonlandırdım.

Yol boyunca –zaten beş dakika sürecek kadar az bir yoldu– Ushan nereye ve kimin yanına gidiyor olduğumuzu sordu; ben de onu umursamayarak yürümeye, aynı zamanda da suskunluğumu korumaya devam ettim.

Dolap Bar'dan içeriye girdiğimizde, Rüya'nın bana tarif ettiği yeri elimle koymuşum gibi buldum ve Ushan'ın Rüya'yı arkasından bile görünce yüzünün renginin nasıl attığını fark ettim. Her an gidecekmiş gibi bir his veren Ushan'ın kolunu sıkı sıkıya tuttuktan sonra onu Rüya'nın yanındaki ikinci bar taburesinde oturttum ve kolunu tutmaya devam ederken, Rüya'nın hemen yanındaki bar taburesine oturup, omzuna hafifçe dokundum.

"Daha kaç kez istemediğimi söyleyeceğim?" diye bıkkın bir şekilde sorarak döndü Rüya bana ve omzuna dokunan kişinin ben olduğumu görünce, bakışlarındaki öfkeyi ve daha çok bıkkınlığı yok etti.

"Ben gitsem mi?" diye sordu Ushan, Rüya'nın kendisinden rahatsız olacağını düşünüyordu fakat Rüya'nın ona olan şimdiki bakışları dikkate alınacak olursa, Rüya ondan rahatsız olmuşa benzemiyordu.

"Bir saate yakındır bekletilmemin sebebi bu mudur?" diye sordu Rüya ve bakışlarını Ushan'dan alarak bana çevirdi.

"Bu mudur ne ya?" diye söylendi Ushan fakat hemen yanındaki ben bile zor duymuşken, Rüya'nın bu gürültünün altında, bu uzaklıktan duyduğunu sanmıyordum.

"Yok ya." dedim oldukça rahat bir tavır sergilemeye çalışırken. "Caddenin girişinde manyağın teki boğazıma bıçak dayadı da... Ondan geç kaldım, yoksa Ushan neden seni bekletmemin sebebi olsun ki?"

"Değil mi?" diye sordu Ushan. "Ushan kim ki zaten?"

"Ne?" diye endişelenerek sordu Rüya. "Bıçağına boğaz mı dayadı?" diye sorduktan sonra sorduğu şeyi zihninden bir kez daha geçirmiş olacak ki "Boğazına bıçak mı dayadı?" diye düzelterek sorusunu yeniledi.

"Evet ama önemli bir şey değil ya." diye aynı tavrı sergileyerek sorusuna cevap verdim. "Serserinin tekiydi. Yüzünü bile göremedim."

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" diye hayret ederek sordu Rüya.

"Daha kötülerini yaşamış olmasından olabilir mi acaba?" diye laf sokuyormuşçasına sordu Ushan, bunun üzerine Rüya bakışlarını benden alarak Ushan'a çevirdi.

Çok kısa bir süre sonra ben de bakışlarımı Rüya'dan aldım ve Ushan'a doğru diktiğimde, Ushan'ın gözlerinde daha önce bir kez olsun şahit olmadığım duyguyu gördüm. Ne olduğunu bile bilmediğim bu duygunun adını merak ederken, Rüya'nın, "Yine de normal olan her insan yüz defa da bin defa da yaşasa bu kadar sakin kalmaz." dediğini duydum.

"Sence..." dedi Ushan alay edercesine ve bakışlarını bana çevirerek, "Nehir normal bir insan mı?" diye sordu.

Söylediği sözü eğer bir başkasından veya başka bir konu içerisindeyken duymuş olsaydım, hakaret olarak algılayabilir ve üzülebilirdim fakat o amaçla söylemediğinden emin olduğumdan öyle algılamadım ve dolayısıyla da üzülmedim.

"Pek sayılmaz." diyerek, nihayet Ushan'la ortak bir noktada buluştu Rüya ve sonrasında, "Gay Boy." diye seslendi barmene.

Gay Boy, gerçek adıyla Selman, bizlere dönüp tüm dikkatini bize verdikten sonra bana bakarak, "Selam güzellik, ben Gay Boy." dediğinde, sırıtmadan edemedim. Onunla farklı ve dahası komik bir geçmişimiz vardı. Onu ne zaman düşünsem veya görsem, sırıtmadan edemiyordum.

"Nasılsın Selman?" diye sordum, Ushan'ı da Rüya'yı da boş vererek.

Adını duyar duymaz Selman'ın kaşları çatıldı ve aniden bana doğru eğilip, "Şşşt." diyerek susturdu beni. "Burada bana kimse Selman dememeli." diye devam ettiğinde, sebebini merak ediyor olsam da sormadım ve anlayışla başımı salladım. Sonuçta insan kendisine ne denilmesini ya da nasıl davranılmasını istiyorsa, ona saygı duymalı ve öyle seslenmeli ya da öyle davranmalıydık.

"Nasılsın Gay Boy?" diye düzelterek sorumu yinelediğimde, başını hafifçe salladı ve gülümsedi.

"Harikayım, bomba gibiyim, ateş gibiyim, ateş." dedikten sonra Rüya'nın içeceğini hazırlarken, göz ucuyla bana baktı ve çapkın bir tavırla, "Sen nasılsın?" diye sordu.

"Senin kadar olmasam da iyiyim ben de." dedim ruhsuz bir tavırla.

"Neden iyisin?" diye sordu ve Rüya'nın içeceğini ona doğru ittirdikten sonra Ushan'ınkini hazırlamaya başladı. Anlayamadığım iki şey vardı. Birincisi, neden iyi olmayacaktım? İkincisi, biz ona içecek siparişi vermeden neden kafasına göre içeceklerimizi hazırlıyordu? Rüya veya Ushan bu duruma neden ses çıkarmamıştı?

"Neden olmayacakmışım?" diyerek, aklımı kurcalayan ilk soruyu dillendirmiş oldum.

"Kıvanç'ın yok." dedi düz bir sesle ve Ushan'ın içeceğini de ittirdikten sonra, "Ne içersin?" diye sordu.

Anlayamadığım iki şeyi de o an anlamış oldum. Kıvanç yoktu ve Gay Boy dâhil etrafımdaki çoğu insan benden iyi olmamamı bekliyordu. Kıvanç'a deli gibi âşık olabilirdim fakat yokluğunun sonlu bir yokluk olduğunu bildiğimden, artık eskisi kadar çok acıtmıyordu ve bu yüzden de ortada kötü olunacak hiçbir sebep göremiyordum.

Bana mesaj attığı günden beri içimdeki yaşamını ısrarla sürdüren o küçücük umut tanesi çoğalmaya, çoğaldıkça da büyümeye başlamıştı. Geri dönecekti, bunu biliyordum ve bu yüzden de yokluğu her ne kadar onu çok özlememe ve çoğu zaman özlediğim için üzülmeme sebep olsa da kötü olmamaya çalışıyordum.

İçeceğim şeyi sormuş olması ise Rüya ve Ushan devamlı müşterilerinden sayıldığından, Gay Boy'un artık onların ne içtiğini bildiğini, ben ise kesinlikle o müşterilerden olmadığımdan, benim ne içtiğimi bilmediğini gösteriyordu.

Kaşlarımı kaldırıp indirirken, kendi içimde sonunda anlayabildiğim bu iki şey için başımı salladım ve "Meyve suyu, mümkünse portakallı." dedim.

"Kaç defa söyleyeceğim sana?" diye sordu sıkılmış bir tavırla. "Bu barda meyve suyu yok!"

"Tamam da ne bağırıyorsun?" diye alınmışçasına sordum.

"Ay..." dedi ruh halini tamamen değiştirerek. "Kırdım mı seni?" diye sorduktan sonra, "Özür dilerim." diye devam etti.

"İçim şişti." dedi Rüya ve "Aynen." diyerek ona katıldı Ushan.

"Arkadaşların bizi kıskanıyorlar." diye gülerek konuştu Gay Boy ve bir kez daha sormadan kendi kafasına göre bana içecek hazırlamaya koyuldu.

"Alkolsüz." diyerek, Gay Boy'un işine müdahale etti Ushan ve böylelikle onun öfke dolu bakışları altında ezilmek zorunda kaldı.

Kısa süre sonra Gay Boy bana alkolsüz kokteyl verdi ve diğer insanlarla ilgilenmek üzere yanımızdan ayrıldı. Ben kokteylimi, onlar da büyük ihtimalle alkollü olan içecekleri, daha doğrusu içkilerini yudumlarken, "Ee..." dedim. "Ne var ne yok?"

"Dert var, keder var; mutluluk yok, neşe yok."

Ushan'ın cevabı üzerine oflayarak, "Başladı yine." dedi Rüya.

"Ezgi de olsaydı keşke, değil mi?" diye sorduğunda, henüz ikinci yudumunda kafayı bulmuş olmamasını umdum çünkü eğer öyleydiyse, ben bunun dalgasını uzun bir süre geçerdim.

"Kıza en son git diyen kimdi? Dedem miydi?" diye alayla sordum ve kokteylimden koca bir yudum daha aldım.

"Bendim." dedi Ushan ciddi bir tavırla. Sorumu ciddiye alıp cevapladığına göre gerçekten de kafayı bulmuş olmalıydı.

Rüya'ya dönüp, "İki yudum içerek sarhoş olmuş olamaz, değil mi?" diye sordum Ushan'ı kast ederek.

"Daha öncesinden de içmiştir." dedi Rüya ve kendi içkisinden bir yudum daha aldı.

Bu içki denen şeyden ne medet umduklarını bir türlü anlayamıyordum. Olay, tadında mıydı yoksa içtikten sonra verdiği hislerde miydi? Eğer tadındaysa, diyecek bir şeyim yoktu fakat hislerdeyse, bir benzerini, sevdiği içecek ile de hissedebilirdi insan. Misal ben, portakal suyu içerek kafayı bulabiliyordum çünkü her şey beyinde bitiyordu. Beynine bir işi yapacağının emrini verdiğinde, seni artık hiçbir şey tutamazdı. O yüzden, acım geçsin, kafayı bulayım, unutayım diye alkol almaya gerek duymuyordum ben. Portakal suyu da pekâlâ işimi görüyordu.

"Ezgi'yi mi çağırsak ya?" diye sordu Ushan.

"Birader!" dedi Rüya, kaba bir şekilde. "Sen bir aralar Nehir için yanıp tutuşmuyor muydun? Hayırdır? Ne bu şimdi?"

"Sevmedi ama beni." dedi Ushan, tam yanında sanki ben yokmuşum gibi.

"Hazel'dan da mı seni sevmediği için vazgeçtin?" diye sordu Rüya. İkisi de sanki ben onların ortasında oturmuyormuşum gibi konuşuyorlardı.

"Hayır." diyerek karşı çıktı Ushan. "Sevmediği için değil, sevmeyeceği için. Sen, seni asla sevmeyecek olan birini sevmek ne kadar acı verir, bilir misin?"

"Bilirim." dediğinde Rüya dertli dertli, kocaman açtığım gözlerimin odağı oldu.

Rüya, aşk acısı mı çekmişti? Hiçbir şeyi kafasına takmayan, kafalar rahat modunda gezen Rüya, kendisini asla sevmeyecek olan birini mi sevmişti? İnanılır gibi değildi!

"Eee..." dedi Ushan, harfi gereğinden fazla uzatarak. "O zaman neden soruyorsun?"

O an anladım, Ushan'ın neden Hazel'dan olduğu gibi benden de vazgeçtiğini. Ushan'ın kitabında böyleydi. Onu sevmeyeni sevebilirdi fakat onu asla sevmeyecek olanı sevemezdi, aynı Cem gibiydi. Cem de Rabia onu sevmediği sürece onu sevmişti fakat Rabia'nın onu sevemeyeceğini öğrendikten sonra ona olan sevgisini kalbinin en ücra köşesine gömmeyi tercih etmişti.

Ushan da büyük ihtimalle böyle yapmış olmalıydı. Hazel ölmüştü ve Ushan'ı asla sevemeyeceğini kanıtlamıştı. Ben, Kıvanç'ın bana yaptığı onca şeye rağmen hâlâ onun adını anarak Ushan'ı asla sevemeyeceğimi kanıtlamış ve bu yüzden de benden de vazgeçmesine sebep olmuştum. Ezgi ise Ushan'a hiçbir zaman kesin ve net bir şey söylememiş, yıllar sonrasında babasını bahane ederek hâlâ bir umut olduğunu gösterdiğinden, onu sevebileceğini düşündürtmüştü Ushan'a. Umarım öyle olurdu.

Umarım Ezgi, Ushan'ı sever; çok sever ki Ushan mutlu olur çünkü bu dünyada sayılı insan mutlu olmayı hak ediyordu ve Ushan da kesinlikle o insanlardandı.

16

"Solucan!"

Öfkeyle bana seslenmiş olması, bana gerçekten de öfkeli olduğu manasına gelmez. Yüzünde, bakışlarında veya ses tonunda her ne kadar öfkenin kırıntılarını barındırıyor olsa da bana gerçekten öfkeli olmadığını biliyorum çünkü artık onu tanıyorum.

Yüz hatlarını ezberlediğim çocuğun bana öfkeli olup olmadığını anlamayacak kadar da aptal değilim, öyle değil mi?

"Bana uzun zamandır bu şekilde seslenmediğinin farkında mısın?" diye sorduğumda, yüzünde sorum üzerine afalladığına dair bir ifade geçiyor.

Biraz önce dillendirdiğim gerçek, beni aylardır üzen bir gerçek ve belli ki Kıvanç bunun farkında bile değil.

"Sana o şekilde hitap etmemden hoşlanmadığını sanıyordum?" diye sorarcasına konuştuğu sırada, sol kaşı hafifçe yukarıya doğru kalkıyor.

Yüzünde şüphe var ve her zaman ifadesiz duran yüzüne şüphe duygusu bile çok yakışmış.

"Yerine ve zamanına göre değişiyor. Mesela, aşağılarcasına söylersen hoşlanmam ama yüceltircesine söylersen hoşlanırım."

Dişlerimi göstererek sırıtıyorum.

"Yüceltircesine mi?" diye soruyor, kaldırdığı sol kaşını indiriyor.

"Ne? Saçma mı oldu?" diye sorduktan hemen sonra biraz önce konuştuklarımızı düşünmeye başlıyorum.

"Boş versene." dediğinde, söylediğini yapıp boş vermek istiyorum. "Biz en iyisi öpüşelim." diye devam ettiğinde ise suratıma muzip bir sırıtış davet ediyorum.

"Sadece öpüşecek miyiz?" diye sorduğumda, sol kaşı biraz önceki gibi tekrar havaya kalkıyor.

"Başka ne yapmamızı dilersin?" diye sorduktan yalnızca iki saniye sonra uzandığımız yatağın sol tarafında yatan onun çıplak göğsüne koyuyorum sağ elimi.

"Mesela..." derken, kelimenin son harfini uzatıyor ve eş zamanlı olarak elimi göğsünde gezdirip muzip sırıtışımı sürdürmeye devam ediyorum.

"Umarım düşündüğüm şeyden bahsetmiyorsundur?" diye sorarcasına konuştuğunda, sol kolumun dirseğinin üzerinde hafifçe doğruluyor ve başımı onu onaylarcasına sallıyorum.

"Olur mu?"

"Nehir, bak." deyip ciddi ve aynı zamanda da endişeli bir havaya bürünüyor. "Biliyorsun ki ben böyle şeylere karşıyım, yani, bilirsin işte." diye gevelerken, göğsünde gezdirdiğim elimi göbeğine götürüyorum.

Bedeni yay gibi gerilirken, işaret parmağım göbeğinin çevresinde geziniyor.

"Kendini bana bıraksana sen." diye fısıltıyla konuşup, ona biraz daha sokuluyorum.

"Evlenmeden olmaz, tamam mı?" diye tavırlı bir şekilde konuştuğunda, küçük bir kahkaha attıktan sonra elimi ondan uzaklaştırıyorum.

"Olur, bebeğim, olur... Bal gibi de olur." dedikten sonra yüzümdeki muzip sırıtışla beraber Kıvanç'ın karnına ata oturur gibi oturuyorum.

O anda Kıvanç'ın kafası bir at kafasına dönüşüyor.

Ben, korkuyla dolup taşan gözlerimi Kıvanç'ın insan olan bedeni ile at olan kafası arasında mekik dokur gibi dolaştırırken, Kıvanç kişnemeye başlıyor. Bedenim, Kıvanç'ın kişnediği her geçen saniye biraz daha fazla korkuyla ve panikle titrerken, üzerinden kalkmak için bir hamle dahi yapamıyorum.

At Kıvanç... Kafası at kafası, bedeni insan bedeni olan Kıvanç... Benim Kıvanç'ım... At...

İrkilerek uyandığım uykumdan sonra kocaman açtığım gözlerimi etrafımda gezdirdim. Rüyam, tüm saçmalığına rağmen bana o kadar gerçekçi gelmişti ki bir anlığına kafası at kafasına dönüşen Kıvanç'ı aramıştım etrafta, bulamadığımda hüzünle dolmuştu içim. Kafası at kafası da olsa Kıvanç'tı o işte. Çok sevdiğim, yollarını büyük bir özlemle beklediğim Kıvanç...

Neden hâlâ gelmemişti?

Bora'nın tedavisi için Amerika'da olduğunu ve hep onunla ilgilenmek zorunda olduğunu biliyordum ama daha ne kadar orada kalacaktı ki? Bir gün illaki döneceğini de hepimiz biliyorduk ama insan hiç olmazsa tahmini bir gün bile söylemez miydi? Ah, tabii... Bu insan Kıvanç olunca tabii ki de söylemezdi.

Kapımı çalmadan pat diye açıp odama giren anneme şaşkın şaşkın baktığımda, onun da bana endişeli bir şekilde bakıyor olduğunu gördüm ve hafifçe kaldırdığım tek kaşımdan sonra, "Günaydın?" diye sorarcasına konuştum.

"Çığlık attığını duyduğumu sandım." dedi annem ve odama şöyle bir göz attıktan sonra tehlikeli hiçbir şey olmadığına inanıp, "İyisin, değil mi?" diye sordu.

"İyiyim, sadece bir kâbustu."

"Anlatmak ister misin?" diye yumuşak bir ses tonuyla sorduktan sonra bana doğru ilerledi ve yatağımın ayakucuna oturduktan sonra elini saçlarıma doğru uzattı.

"Şey..." dedim çekingen bir tavırla. Rüyam o kadar saçmaydı ki anneme bile anlatmaya utanmıştım ve bu yüzden de anlatmayacaktım. "Aslında... Çok uykum var, uyumaya devam etmek istiyorum."

"Pekâlâ." dedi ve saçlarımdaki elini çekti, üzerimi iyice örttükten sonra elini tekrar saçlarıma dokundurup okşamaya başladı.

Kısa bir süre sonra mayışmaya başladığımda, "Saat kaç?" diye mırıltıyla sordum.

"Altıya geliyor." dedi aynı yumuşak ses tonuyla.

"Anne!" diye seslendim.

"Efendim, kızım?" dedi ve hâlâ bana karşı bu kadar ilgili ve iyi olmasına alışamadığımdan, söylediği son kelime sebebiyle bir süreliğine duraksamak zorunda kaldım.

Alışma sürecimin artık bitmiş olması gerektiğine ve bu duraksamamın gereksiz olduğuna karar verdikten sonra, "Bana ninni söyler misin?" diye sordum.

"Ninni mi?" diye sorduğunda, kapalı gözlerimi hafifçe araladıktan sonra başımı da hafifçe salladım. "Hıım..." diye uzatarak mırıldandıktan sonra, "Annemin bana söylediği bir ninni vardı, onu söylesem olur mu?" diye sordu.

"Olur." dedim mırıldanarak.

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Ninnilerin benim olsun." diyerek başladı annesinin ona söylediği ninniyi

bana söylemeye. Annemin bana ilk kez ninni söylediğini hissettiğimden olsa gerek, kalbim, Kıvanç'ın beni değerli hissettirdiği zamanlardaki kadar hızlı atmaya başlamıştı ve "Uykularım senin olsun." diye devam ettiğinde, annemin sesinin ne kadar güzel olduğunun farkına varmıştım. "Akan sular ömrün olsun." Uykuyla uyanıklık arasında gidip geldiğim sırada, alnıma küçük bir öpücük kondurduğunu hissettim. "Ninni yavrum, kuzum ninni..."

Bir annenin kolları arasında, dudaklarındaki ninni ile uyumaktı asıl huzur. Bunu yıllar sonra, çok geç kalınmış olsa da tatmış olmak beni öylesine mutlu etmişti ki o an neredeyse heyecandan uykuya dalamayacağımı sanmıştım.

Annemin dokunuşu, benim için söylediği ninni ve öpüşünden sonra huzurun içinde boğulur gibi olmuş ve ardından kendimi uykunun ellerine teslim etmiştim.

--

"Nasıl gider lan?" diye bağıran Deniz, on yedi yıllık hayatımın en huzurlu uykusundan uyanmama sebep olmuştu. "Bir insan veda bile etmeden nasıl gidebilir?"

"Vedasız gidişlerin kalanlarıyızdır belki de." dediğini duydum Cem'in.

Rabia'nın gidişinden sonra tanıdığımız Cem gibi davranmamaya başlamıştı. Bir kez olsun, insanların yüzlerini buruşturmasına sebep olan esprilerini duyamamıştık. Gerçekten hissederek ve yüksek sesle kahkaha attığını da duymamıştık hiç. Bizim gibiydi. Batu gibi, Irmak gibi, benim gibi ve anladığım kadarıyla an itibariyle Deniz gibi... Terk edilmiştik. Beşimiz de bir şekilde terk edilmiştik ve aylar sonrasında ilk kez böylesine büyük bir ortak noktanın içinde buluvermiştik kendimizi.

"Edebiyat yapma ulan bana." diye öfkeyle bağırdı Deniz.

"Sakin ol Deniz!" dedi Irmak.

Batu'nun hemen yanımda olduğunu kokusundan anladığımda, tüm tayfanın yeniden toplandığını ve bu gece büyük ihtimalle efkâr gecesi yapacağımızı anlayarak araladım gözlerimi. Hemen karşımdaki duvarda asılı olan saatime baktığımda, saatin üçe geldiğini gördüm, ardından hepsinin suratına teker teker baktım.

Batu'nun, Deniz'in ve Cem'in aşktan yana umutlarının kalmadığını gördüm. Irmak'ın affetmek istediğini fakat bunu kendisine yediremediğini gördüm.

Kendime baktım. Daha iki ay önce Kıvanç tarafından Çekmece'de öylece terk edildiğimde, yaşanılacak en büyük aşk acısının kendiminkinin olduğunu düşünmüştüm.

Şimdi düşünüyordum da... Kıvanç dönecekti, bana bunu yaklaşık bir ay önce attığı mesaj ile kanıtlamıştı ve şimdi gereksiz bir nazın içindeydi. Benim aşktan yana en başından beri umudum vardı. Umudum acıya karışmış olsa bile her zaman vardı çünkü ben acıya karışan umudumun, karıştığı o acıya bir şekilde veda edeceğini biliyordum. Ben, Nehir Aksoy'dum. Eğer Türkçe kelimelerin anlamlarını ben belirleyecek olsaydım, "Nehir" isminin anlamını "umut" yapardım. Benim içimdeki umut, bitmek bilmeyen ve çoğu insana göre sinir bozucu olan bir umuttu fakat çoğu insanın bilmediği bir şey vardı ki beni yaşatan tek şey oydu. Umudun olmadığı yerde yaşam da var olmazdı ve ben umudu olmadığından yaşamını sonlandıran birini tanımıştım.

"İçiyor muyuz?" diye sordu Batu.

"İçiyoruz." diyerek onayladı Cem.

"Gitti lan." dedi Deniz. "Gitti..."

"İçeceklerimizi hazırlayalım da öyle anlat." dedi Irmak ve ardından sanki ben yokmuşum gibi geldikleri gibi çıktılar odamdan.

Mutfağımıza indiklerini düşündüğümden bunun üzerinde çok fazla durmadım ve yatağımdan hızlıca kalktıktan sonra banyoma yöneldim. Banyomun kapısını kapattıktan sonra aynadaki yansımamla göz göze geldim. Yıpranmış saçlarım bana merhaba derken, yüzüm bir anda öncekilere göre daha kilolu geldi ve bakışlarımla vücudumu süzdüm. Ayrılık kilo verdirtir sanırdım fakat aynadaki yansımama bakılacak olursa, bana verdirtmemiş, aksine aldırtmıştı. Yan dönerek göbeğime ve kalçama bakmak istedim ve karşılaştığım görüntü sonrasında ağzım bir karış açıldı. Kalçamı bir nebze anlayışla karşılayabilirdim fakat göbeğimi...

Banyomun kapısını açtığım gibi koştura koştura önce odamdan çıktım, sonra basamaklardan indim ve en sonunda kendimi mutfakta volta atarken buldum. Irmaklar ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışırcasına bana bakmaya devam ederlerken, "Yağlar..." diye fısıldadım. "Her yerdeler."

"Göbeğini mi fark etti acaba?" deyip, fısıltıyla konuştuğunu sanarak sordu Cem.

Öfkeyle dolup taşan bakışlarımı onun üzerine diktim ve içinden çıkan alev toplarının onu yaktığını düşünürken, "Ne dedin sen?" diye sordum.

"Hiç." dedi korkarak Cem.

"Göbeğin için diyor." dedi Deniz, biraz önceki terk edilmiş erkek ruh halinden tamamen çıkmış bir şekilde. "Toplu taşıma araçlarında ayrıca ücret ödüyor musun?"

"Yuh!" dedi Batu, gözlerini büyütürken. "Abartma."

"Neden?" diye sordu alınmış gibi yapan Deniz. "Benim abartmaya hakkım yok mu?" diye sorduktan sonra başını sallayarak, "Vay be." diye devam etti. "Abartmaya bile hakkım yok."

"Başka neye hakkın olmadığını düşünüyorsun ki?" diye sordu Irmak, düşünceli bir ses tonuyla.

"Ben değil, Elif düşünüyor. Onu sevmeye hakkım olmadığını düşünüyor."

"Bunu sana söyledi mi gerçekten?" diye sordum, biraz önce neye sinirlendiğimi unutarak.

"Hayır ama ben anladım. Böyle düşünmüyor olsa neden gitsin ki? Neden onu sevmekten vazgeçmemi söylesin ki bana?"

"Teker teker gelin ulan." diye bağırdı bir anda Cem.

Deniz'in sorusunu hepimiz boş vererek, dikkatimizi Cem'e verdik ve "Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu Batu.

"Dertlerle." diye düz bir şekilde yanıtladı Cem. "Teker teker değil, hep birlikte geliyor insafsızlar."

"Üstümüze değil, kalbimize kalbimize..."

Bugünün de önceki Irmak ve Batu ile olan günkü gibi olacağını anladığımda, halimiz yaman bakışlarımı onların üzerlerinde gezdirdim. Deniz'in son sözünün üzerine Irmak'ın dolaptan çıkardığı bardakları aldı Batu ve bana, nerede içebileceğimizi sorup yanıtını duyduktan sonra mutfaktan ayrıldı. Batu'nun, üst katta bana ait olan kütüphaneye çıkmasının ardından, Deniz ve Cem de tezgâhın üzerindeki içecek şişelerini aldılar ve Batu'yu takip ettiler.

Irmak ve ben koskoca mutfakta baş başa kaldığımızda, "Göksu teyze nerede?" diye sorduğunu duydum Irmak'ın.

"Bilmem ki." dedim omuz silkerek. "Dün gece..." dedikten sonra sustum. Konuştuğum kişi Irmak bile olsa, o

an, annemin bana yıllar sonrasında ilk kez ninni söylediğini itiraf edecek olmak beni utandırmıştı. Bu yüzden, "İyi geceler dilemeye gelmişti ama bugün hiç görmedim onu." diye devam ettim.

"Aranız nasıl?" diye sordu ve kalçasını yemek masamıza dayadıktan sonra kollarını göğsünde çaprazlayarak kavuşturdu. Bu, konuşmamızın özel ve uzun süreceğini bana hissettirirken, ben de tezgâha yasladım kalçamı ve birleştirdiğim ellerimle oynamaya başladım.

"İyi." dedim kısaca.

"Ne kadar iyi?" diye sordu şüpheli bir tavırla.

"Fazla iyi." dedim ve gülümsedim.

Yalan söylemiştim. İyiydi fakat fazla iyi falan değildi. Onu, Irmak'ın kendi annesini gördüğü kadar çok göremiyordum çünkü hep çalışıyordu. Bana bakabilmek ve yetebilmek için çok çalıştığını biliyordum fakat yavaş yavaş eskiye dönüyor olmamız beni çok üzüyordu.

"Bir gün bize gelsenize." diyen Irmak'ın teklifini kafamda kısa bir anlığına tartıp biçtikten sonra ıslattığım dudaklarımı araladım ve "Kim kim?" diye sordum çünkü biraz önce neyden bahsettiğimizi dahi unutmuştum.

Bana tuhaf bakışlarını yollarken, "Annen ve sen işte." dediğinde, bahsettiğimiz konuyu hatırladım ve "Ha..." dedim son harfi uzatarak. "Olur, geliriz."

"Yaprak sarması yapar annem." dedi gülümseyerek.

Yaprak sarmasını hastalıklı bir biçimde çok fazla sevdiğimi bildiğinden, bunu diyerek kalbimden vurdu ve biraz öncesine kadar hiç hevesli olmadığım bu teklifine oldukça hevesli bir şekilde bakmaya başlamışken, "Tabii ki geliriz." dedim.

"Bak bak bak." dedi gülerek. "Yaprak sarmasını duyunca nasıl da ağzı kulaklarına vardı hemen."

Güldüm ve bir şey söylemek için araladım dudaklarımı fakat "Lan!" diye bağıran Deniz, dudaklarımı tekrar kapatmama ve mutfağa ani girişi sebebiyle irkilmeme sebep oldu.

"Hayvan mısın?" diye sordu Irmak, hoşnutsuz bir tavırla.

"Sadece mükemmel." dedi Deniz ve sırıttı.

O an anladım.

Ne arkadaşlarım ne de ben normaldik.

Yaşadığımız acıların önüne bir anlığına mutluluk perdesini çekebiliyor ve aslında o acılara hiç sahip olmamışız gibi davranabiliyorduk. Aradan kısa bir süre geçtikten sonra ise bir anda bir şey veya biri o perdeyi kaldırıyor, yaşadığımız acıların bir ızdıraba dönüşmesine sebep oluyordu.

Yine öyle anlardaydık. Bir cümlemiz o ızdırabımızın esiriyken, bir diğeri mutluluğun içinde yüzüyormuş gibiydi. Deniz, tam şu anda sırıtıyordu fakat biraz sonra terk edilmesi hakkında konuşabilirdi.

"Ulan..." diye söze başladığını duyduğumda anladım. Konuşabilirdi değil, konuşacaktı. "Benim gibi mükemmel biri nasıl veda bile edilmeden terk edilir lan?"

"Nehir'in göbeği için ayrı bir ücret ödeyip ödemediğini soruyorsun ya hani..." dediğinde Irmak, biraz önce sinirlerimin neye bozulduğunu hatırladım. "Peki ya sen egon için ayrı bir ücret ödüyor musun?"

"Ne ödeyeceğim be?" diye burun kıvırarak sordu Deniz. "Asıl benim egomun bindiği toplu taşıma aracı bana ayrıca bir ücret ödemeli. Sonuçta söz konusu olan ben ve benim egom."

"Vay canına." dedi Irmak alaycı bir şekilde. "Sonunda egon olduğunu kabullenebildin."

"Göbeğim çok kötü görünüyor mu ya?" diye sordum onların sohbetiyle hiçbir ilgimin olmadığını kanıtlayarak.

Dert ettiğim şey, Kıvanç'ın veya bir başkasının beni bu şekilde beğenip beğenmemesi değildi, zaten Kıvanç haricinde bir başkasının beğenmesini de istemiyordum. Dert ettiğim şey, benim kendimi bu şekilde iyi hissetmeyecek olmamdı. Son zamanlarda fark edemeyeceğim kadar az çıkmıştı göbeğim ama yine de vücutta fazlalıktan hoşlanmayan biriydim ben ve bunu ilk kez yaşadığımdan, kendimi tuhaf hissediyordum.

"Bu da iyice İnci'leşmeye başladı." dedi Irmak gülerek ve Irmak'a susması gerektiğini söylemeden önce, "Yakında kusarak zayıflamaya da başlarsın sen." diye devam etti.

Bakışlarımı anında Deniz'e çevirdim ve suratındaki sırıtışın donup kaldığını fark ettim. Her ne kadar itiraf etmese de İnci'ye değer vermişti ve İnci'nin ölümü onu gerçekten ama gerçekten çok fazla etkilemişti. Ne zaman İnci'yle ilgili veya onu hatırlatacak bir konu geçse aramızda, hemen durgunlaşır ve birkaç saniye içinde yanımızdan ayrılırdı. Şimdi olduğu gibi...

Arkasını döndüğü gibi bir şey söylemeden mutfaktan ayrıldığında, Irmak'a dönerek, "Aferin." diye tısladım.

"Çok üzgünüm." dedi Irmak içtenlikle ve asıl özür dilemesi gereken kişinin Deniz olduğunun farkına varınca, bana başka hiçbir şey söylemeden aynı Deniz gibi arkasını dönüp, ondan daha hızlı adımlar atarak mutfaktan ayrıldı.

Ben de yapacak yalnızca bir şeyin –yiyecek bir şeyler ayarlamanın– kaldığını düşündükten sonra Ecrin teyzeyi aramaya koyuldum. Ecrin teyzeyi bahçemizdeki salıncakta

tek başına oturur ve ne zaman yaptığını merak ettiğim kahvesini yudumlarken bulduğumda, yiyecek bir şeyler vermesini istemeden önce annemin nerede olduğunu sordum. Sabah erkenden işe gittiğini öğrendiğimde ise ne zaman tuttuğumu bilmediğim nefesimi verdim ve ardından, arkadaşlarım ve benim için, Ecrin teyzeden bizlere yiyecek bir şeyler ikram etmesini istedim.

"Sen yeter ki iste, yavrum!" dedi, tüm anne şefkatini yine üstümde gösterirken ve son yudumunu da içtiği kahvesinin fincanını da eline alarak bahçeden çıkıp mutfağa girmek üzere yürümeye başladı.

Bahçede yalnız kalmak istemediğimi fark ettikten sonra ben de mutfağa girmek amacıyla yürümeye başladım fakat bir anlığına bahçemizdeki yemek masamıza takıldı bakışlarım. Anılarımın bulunduğu kapı gürültü ile aralanırken, Kıvanç'ın geniş omuzlarını görür gibi oldum.

"Kahvaltını yap." diye emir veren Kıvanç, her zamanki gibi yine kendinden oldukça emin bir duruş sergiliyordu.

Emriyle önümdeki çatalı elime alan ben ise çekingen bir tavırla oturmuştum nedense ve "Yangının çıktığı gün..." diye söze başladığımda, bu çekingen oturuşumun sebebini anladım. Kıvanç bana bakışlarını çevirdiğinde, "Koştun." deyip gülmüştüm ve aptal gülüşüm tam şu anda bana oldukça utanç verici gelmişti.

Attığım kahkahayı, bu ben olamam, diyerek izlediğim sırada, Kıvanç'ın, ağzındakini yutarak, "Ciddi olamazsın." diye alaycı bir tavırla konuştuğunu duydum. "Ölebilirdik, egomu bir kenara bırakmam en mantıklısıydı." diye devam ettiğinde, hemen yanında oturan ben, kahkaha atıp başımı iki yana salladım.

Şu an resmen önceki senelerdeki okul anılarını düşünüp, geçen sene çok malmışım, diyenler gibi hissediyordum kendimi.

Uzun süren bir sessizlik ile kahvaltı yapmaya devam eden beni ve Kıvanç'ı seyrederken, Kıvanç'a doğru yürümeye başladım. Kıvanç'ın yanında bulunmama yalnızca beş adım kalmışken, elimdeki ekmeğe peynir süren ve ondan bir ısırık aldıktan sonra aldığı ısırığı çiğnerken, "Çilek reçelinin tadına bakmalısın." diyen kendi sesimi duydum.

Neden her şeye bu kadar çok muhalefet olduğuma bir türlü anlam veremiyordum.

"Ağzında lokma varken konuşma." diyerek ciddileşen Kıvanç'ın yanında bulunmama yalnızca iki adım kalmışken, "Çilekli şeyleri sevmem." diye itiraf etti Kıvanç.

Yutkunduktan sonra büyüttüğüm gözlerimle ona bakarken, "Neden?" diye âdeta feryat edercesine sordum.

Bakışlarını baygınlaştırarak ona şaşkınca bakan bana çevirdikten sonra, "Tadı hoşuma gitmiyor." dedi ve ben de susup önümdeki portakal suyumdan bir yudum aldım.

Sonra daha önce bir kez olsun şahit olamadığım bir şeye şahit oldum.

Kıvanç'ın bana nasıl baktığını gördüm. Şu an, gördüğüm bu anıyı nasıl zihnimde böylesine net canlandırabilmiştim aklım almıyordu fakat portakal suyu içen ve Kıvanç'a bir an bile bakmayan bana bakan Kıvanç'ın bakışlarını görebiliyordum.

"Hayır." diye fısıldadım. "O aptala değil, bana bak." diye karşı çıktım.

Portakal suyu içen de bendim, şu anda bakmasını istediği kişi de bendim aslında fakat tam şu anda bakması

gereken kişi yanında oturan değil, yanında dikilen ben olmalıydım.

"Nehir!" diye bağıran Ecrin teyzenin ardından, gözlerimi bir anlığına kırpıp açtım ve portakal suyu içen benim kaybolduğumu gördüm.

Endişeyle Kıvanç'a döndüğümde, bakışlarının doğrudan bana, yanında dikilen bana odaklandığını gördüm.

"Kıvanç?" diye fısıldadım sorarcasına.

Gerçek olamazdı. Bundan emindim çünkü biraz önce kendimi de aynı Kıvanç'ı gördüğüm şekilde görmüştüm fakat şimdi neden kendimi göremezken, Kıvanç'ı hâlâ görüyor olduğuma da anlam veremiyordum.

"Nehir!" diye tekrarlayan Ecrin teyze irkilmeme sebep olurken, Kıvanç'ın hafifçe gülümsediğini gördüm. Ecrin teyzenin beni rahat bırakmasını söylemek isteyerek Kıvanç'a arkamı döndüm ve "Bir dakika!" diye bağırdıktan sonra tekrar önümü döndüm fakat geç kaldığımı anladım.

Yoktu.

Hayali bile olsa biraz önce buradaydı ve ben, arkamı dönerek onun da biraz önceki ben gibi yok olmasına sebep olmuştum. Boğazımda takılıp kalan tükürüğümü yuttuktan sonra, "Geç mi kaldık?" diye sordum kendi kendime.

Hemen ardından başımı şiddetle iki yana salladım. Arka cebime koyduğum telefonumu oradan çıkardıktan sonra engellenmiş olduğumu bile bile mesajlar bölümüne girip ona mesaj yazmaya koyuldum.

Kime: Kıvanç

Çok geç olmadan, gönlüm dolmadan, aşkın solmadan... Gelip kalsan yanımda?

Bu şarkıyı* çok severdim fakat neden normal bir mesaj yazmak yerine şarkı sözünü mesaj olarak atmayı tercih ettiğimi bilmiyordum. Kıvanç'ın bu şarkıyı bildiğini düşünüyordum çünkü bilmediği şarkı neredeyse yoktu. Bilip bilmemesi aslında çok da önemli değildi çünkü numaramı zaten engellemişti. Bu yüzden...

Gözlerimi irice açtım ve Kıvanç'tan gelen bir yeni mesajı açmadan önce parmaklarımın titreyişini durdurmak istedim. Numaramın engelini ne zaman kaldırdığını bilmiyordum ve bunu bu şekilde, şimdi öğrenmek, kendimi yine oldukça aptal hissetmeme sebep olmuştu. Parmaklarımın titreyişi biraz olsun azaldığında, Kıvanç'ın attığı mesajı açmak için, biraz önce çıktığım mesajlar bölümüne girdim tekrar.

Kimden: Kıvanç

Sevemem ki ben, güvenir miyim? Asla... Kalbim doydu yalanlarına.

Gözlerimi kıstım ve öfkeyle, "Yalanlarım mı?" diye soludum.

Şortlarım, elbiselerim hakkında yalanlar söylemiş olabilirdim fakat bu mesajı hak edecek kadar çok yalan söylememiştim ki! Tam öfkeli bir mesaj yazmak üzereyken, şarkının devamı geldi aklıma ve Çekmece'de olduğu gibi şarkının devamını getirdiğini anladım. Aptalca sırıttım ve o şekilde ayrıldığımızdan, şimdi yine bu şekilde barışırız, diye düşünerek, ben de şarkının devamını yazdım.

Kime: Kıvanç

En derinlerimdeyken, neredesin sevgili? Aşkın yakar her zerremi.

---

* Erdal Toprak - Cennet

Şarkının devamını yazsaydı eğer kesinlikle barışırdık, bundan emindim. Kıvanç da bundan emin olmalıydı ve barışmaya henüz hazır olmamalıydı ki yazmadı.

Ben de beni engelleyip engellemediğini bile kontrol etme ihtiyacı duymadan, yalnızca dokuz dakika yeni bir mesaj atmasını bekleyip, atmadığında ise telefonumu cebime koyarak mutfağa gitmek amacıyla yürümeye başladım.

Biliyordum, dönecekti. Dönecekti ve pişman olduğunu söyleyip barışmak isteyecekti. Barışmayı ondan çok daha fazla istiyor olsam dahi tüm bunları hak etmediğimden, yaptığı iki aylık nazı onun burnundan fitil fitil getirecektim. Her zaman kendini geri çeken taraf o olacaktı diye bir kaide yoktu ya? Bekliyordum sadece. Ara ara engellerimi kaldırıp neler yaptığımı kontrol ettiğine bakılacak ve son konuşmamızın üstüne bir de bu şekilde benimle konuştuğu düşünülecek olursa, beni gerçekten özlüyor ve bana gerçekten de âşık olmak istiyordu.

Hafifçe gülümsedim ve kısa bir anlığına ardıma, Kıvanç'ın bir zamanlar oturup kahvaltı ettiği boş sandalyeye baktıktan sonra adımlarımı hızlandırdım. İki aydır tek bir neden bile göstermeden boş yere bana çektirdiği bu acıların bedelini ona ödetecektim. Onun kadar uzun tutup, acımasız olamazdım belki ama zayıf noktalarını bildiğimden bunu denemeye kalkışabilirdim. Bundan sonra pişman olup koşacak, uğraşacak olan taraf o olacaktı çünkü ben en başından beri asıl amacıma çoktan ulaşmıştım. Ona âşık olmuştum. O da bana âşık olmak istediğinden yeni bir anlaşma yapmıştık ve artık sıra ondaydı fakat Kıvanç'ın bilmediği bir şey vardı.

Bundan sonra her şey çok daha zor olacaktı.

17

"Uyan."

Kaşlarımı çatmama ve göz kapaklarımı aralama isteği ile yanıp tutuşmama sebep olan sesin sahibinin verdiği emir, daha öncekilerde olduğu gibi kalbimin pır pır etmesine sebep olmuştu. Kendisine emredilmesinden hoşlanmayan o, etrafındaki herkese emir verirdi. Neden emir verilmesinden hoşlanmaz ve buna rağmen herkese emir vermekten bir an olsun vazgeçmezdi, bilmiyordum.

Onu neredeyse bir yıldır tanıyordum fakat hakkında hâlâ bilmediğim çok fazla şey vardı. Mesela uyuyan bir insanı, beni uyandırmaya çalışırken, neden kesinlikle dokunmadığını ve sadece tek bir kelimeyi söylediğini de bilmiyordum.

"Uyan."

Kaşlarımı biraz daha çattıktan sonra uzun zamandır onu rüyamda görmediğimi fark ettim ve çok sevdiğim yüzünü görmek için güç olsa da göz kapaklarımı araladım.

"Solucan!" dedi düz bir sesle ve ben bu sesin altındaki olmayan anlamları aramaya koyuldum.

Bir şey söylemeyerek yattığım yatağımdan doğruldum yavaşça ve yatağımın hemen yanındaki gri koltuğumda oturan onun tam karşına geçtim.

Dört bacak sığabilecek kadar genişçe araladığı bacaklarının arasına koydum kendi bacaklarımı ve hafif

kaldırdığım ellerimle yüzüne dokundum. Ben kendi bacaklarımı onun bacaklarının arasına koyduğumda, o da hâlâ iki bacağın daha girebileceği bacaklarının aralığını daralttı ve böylelikle bacaklarımı sıkıştırmış oldu. Sol elim kısa sakallarının üzerindeyken, gözlerini bir an olsun benim gözlerimden ayırmadı.

Kahve çekirdeğinin en eşsiz tonundan bile daha güzel olan gözlerine bakmayı sürdürdüğüm hayli bir sürenin sonunda, "Uzun zaman oldu." dedim.

Bir şey söylemek yerine başını sallayarak beni onayladığında, sakallarına dokunan sol elimi sabit tutarak, sağ elimin işaret parmağıyla kaşlarına dokunmaya başladım. Bunu seviyordum. Kıvanç'ın öylece durmasını ve onun yüzünün her bir noktasına ezberlercesine dokunmayı çok seviyordum. Kıvanç da bunu bildiğinden, yüzüne dokunulmasından hoşlanmıyor olmasına rağmen benim onun yüzüne dokunmama izin veriyordu. Yüzüne dokunulmasından hoşlanmadığını, ona ilk âşık olduğum ve yüzüne ilk kez dokunduğum zamanlarda bana sert bir tavırla söylemişti. O zaman kalbim çok kırılmıştı fakat daha sonralarda yaptığı ufak şeyler ile kırık kalbimin acısını unutturmuştu bana.

"Sana git dedim ama ben gittim." dedi kendisiyle alay eder gibi.

Güldüm.

"... çünkü malsın."

"... ve senin bana her mal deyişinde ben tahrik oluyorum."

"Dalga geçme." dedim, sol kaşına dokunan parmağımı oradan ayırıp sağ elimle sol omzuna hafifçe vururken.

"Ciddiyim." dedi oldukça ciddi bir tavırla ve ardından gözlerini kısarak, "Yoksa sen beni tahrik etmek için mi bana mal deyip duruyorsun?" diye sordu.

Sağ yanağındaki sol elimi de oradan ayırdıktan sonra sağ omzuna da hafifçe vurdum ve "Ne alakası var be?" diyerek çirkefleştim.

"Neden bana vuruyorsun?" diye sorduktan hemen sonra yüzüne alayı davet ederek, "Yoksa canın benimle cilveleşmek mi istiyor?" diye devam etti.

Eğer bu bir rüya olmasaydı, kızarabilir ve kızardığım için de Kıvanç'a kızabilirdim fakat bu bir rüyaydı ve öyle bir şey olmayacaktı. Rüyalarımı çoğu zaman benden daha aptal olan bilinçaltım yönetiyordu ve bir defalığına aptallık yapmamasını umuyordum.

"Ben sadece-"

"Sen sadece beni sevmeye devam et." diyerek sözümü kesti. Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım ve dikkatle ona bakmayı sürdürdüğümde, "... çünkü daha önce de söylediğim gibi, çok güzel seviyorsun ve her geçen gün sevginin güzelliği artıyor." diye devam etti.

"Öyleyse..." dedim ve dizlerinin üzerindeki ellerinin üzerine koydum ellerimi. "Neden gittin?"

"... çünkü bazen gitmek gerekir, tekrar dönmek ve yepyeni bir başlangıca adım atabilmek için."

"Adım atabileceğine dair inancın var mı?"

Kendini beğenmiş bir tavırla gülümsedi ve bana, bu soruyu sordun mu gerçekten, diye sorar gibi baktıktan sonra, "Var." dedi. "İnancım olmasa da umudum var."

"Umudun?" diye sorarcasına konuştum.

Kıvanç'ın ilk defa umutlu olduğunu söylediğini duymuştum ve bu, beni gerektiğinden çok daha fazla şaşkına çevirmişti.

"Evet." dedi başını sallarken.

Sol kaşımı hafifçe yukarıya doğru kaldırıp, "Peki ya istemezsem?" diye sordum.

"İsteyene kadar beklerim o halde." dedi, oldukça ılımlı konuşmaya devam edecekmiş gibi dururken.

"Bana âşık mısın?" diye şüpheyle sordum.

Önce attığı mesajlar, şimdi de bu şekilde konuşuyor olması, bu konudan emin olduğum halde şüphe duymama sebep olmuştu.

"Üzgünüm." dedi içten bir şekilde.

Omuzlarımı düşürürken, "Sorun değil diyemeyeceğim çünkü sorun." dedim. "Rüyamda bile bana âşık değilsin." diye öfkelenerek devam ettikten sonra sol elinin üzerindeki sağ elimi çektim ve kendi kafama vurdum.

"Dur." diyerek elimi tuttu ve "Ne rüyası?" diye sordu.

Elimi ondan kurtarmaya çalışırken, "Bilinçaltım bile benden yana değil." diye söylendim.

"Nehir!" diye ciddi bir şekilde adımı söyledikten sonra iki elimi de birleştirerek kendi ellerinin arasına aldı ve "Rüya değil." dedi.

"Ne?"

"Rüya değil. Döndüm. Bizim için gittim ve yine bizim için döndüm, yepyeni bir başlangıca adım atabilmek için... Döndüm."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkarken, "Sen..." diye fısıldadım. "Rüya değilsin..."

"Değilim." diyerek beni onayladığında, biraz öncekinin aksine artık daha ciddi ve benim alışık olduğum Kıvanç gibi olduğunu fark ettim.

"... ama-"

"Çok bile konuştuk." diyerek sözümü kestikten sonra tam da ondan beklediğim gibi bir an bile olsun duraksamadan

başlarımızı yaklaştırarak dudaklarını benimkilerin üzerine bastırdı.

Dudaklarımı aralamadığım ve Kıvanç'ın da aralamam için dilini kullanmaya başladığı birkaç saniyelik öpüşünden sonra üzerime bir yük gibi binen şoktan kurtulabildiğimde, omuzlarından tutarak onu kendimden uzaklaştırmayı denedim. Omuzlarına dokunur dokunmaz bir elini enseme, diğerini ise bel boşluğuma koyarak ondan uzaklaşmaya çalışmama engel oldu.

Gerçekti, kokusunu alabiliyordum ve bu inanılır gibi değildi. Bana dokunuyor, beni öpüyordu ve ben ne hissetmem gerektiğini bile bilmiyordum. İki ayın sonunda sanki hiç gitmemiş gibi gelmişti ve daha öncesinde tahmin ettiğim gibi, benden onu öylece kabul etmemi bekliyordu. Dili, dudaklarımı aralamak için zorluyordu ve ben hâlâ direniyordum.

Öylece kabul edemezdim, etmeyeceğimi daha önceden birçok defa kendime söylemiştim. Annem, bir kızın önce kendisine, daha sonra çevresindekilere saygısının olması gerektiğini söylemişti bana. Onca şeyden sonra sadece beni öptü diye her şeyi unutamaz, unutmuş gibi bile yapamazdım.

Bacaklarımı hareket ettirmeye çalıştım fakat biraz önce onun bacaklarının arasına koyduğumdan ettiremedim. Ellerim omuzlarındaydı fakat nafileydi. Hatırladığımdan çok daha güçlüydü ve teknik olarak beni şu anda zorla öpüyordu. Tamam, Kıvanç'a göre sarılmak veya normal insanlar gibi konuşarak özlem gidermek saçmaydı ama yine de eğer istemiyorsam durması gerekirdi.

Durmadı.

Öpmeye, dudaklarımı aralamaya çalışmaya devam etti ve ben en sonunda gözyaşlarımı akıtmaya başladım. Böyle

hayal etmemiştim. Dönecekti, pişman olduğunu söyleyip belki özür dileyecekti benden fakat kesinlikle böyle yapmayacaktı. Bu... Bu çok değersiz hissettirmişti. Öpüşü özleminden dolayıydı belki ama istemediğimi anlaması gerekmez miydi? Onu hâlâ ittirmeye çalışmamdan anlamış olması gerekmiyor muydu? Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıyor ve onunkilere de değiyordu.

Hissetmiyor muydu? Beni neden umursamıyordu?

"Solucan!" dedi tek solukta.

Ensemdeki ve bel boşluğumdaki ellerini kıpırdatmadan dudaklarını yalnızca birkaç santimetreliğine benden uzaklaştırmıştı. Henüz yeni araladığı gözlerinde ise anlam veremediğim bir öfke vardı.

Gerçekten öylece kabul edeceğimi beklemiş olmalıydı. Gözlerindeki bu öfkenin başka hiçbir açıklaması olamazdı.

"İstemiyorum." dedim kararlılıkla.

Ensemdeki ve bel boşluğumdaki elinin tutuşunu biraz olsun gevşetirken, "Öpüşmeyi mi?" diye sordu.

"Hayır." dedim, şimdiye dek hiç olmadığım kadar ciddi bir tavırla. "Seni istemiyorum."

Kaşlarını çatarak, bana dokunan ellerini benden ayırdı ve bir eliyle çenesini sıvazlarken, diğerini sallamaya başladığı sol bacağının diz kapağının üstüne koydu. Kaşlarını kaldırıp indirirken, "İstemiyorsun, öyle mi?" diye sordu.

Hayal kırıklığına uğramışa benziyordu.

"İstemiyorum." dedim, kesin ve net bir şekilde.

Diz kapaklarına hafifçe vurdu, oturduğu gri koltuğumdan aniden kalktı ve son bir kez bana uzun uzun belki aksini söylerim umuduyla baktıktan sonra odamdan ayrıldı.

18

Sevmek zamanıydı dün,
Kavuşmak zamanı bugün,
Sen ile ben sevilmeliyiz
Çok ama hep...
Olmuyor sensiz,
Olmuyor hiç,
Biliyorum.
Ve istiyorum...

Elimdeki kalemi yavaşça bırakıp sırtımı sandalyemin sırtlığına yasladıktan ve kafamı da geriye doğru yatırdıktan sonra gözlerimi kapattım. Tanıdığım tüm yüzlerden, bedenlerden uzakta olduğum bir ânı hayal ettim.

Bir şezlongda öylece uzanmışım. Gözlerim kapalı ve tam tepemdeki güneş, kapalı gözlerimi açmam için bana yalvarıyor. Gözlerimi açıyorum yavaşça. Hemen sağ tarafımdaki şezlongun üzerine bırakmış olduğum portakal suyu ile dolu olan büyük boy bardağımı alıyorum elime.

Mavi renkteki pipete bakıyorum ve pipetin ucunu dişlerimin arasına koyduktan sonra pipeti ısırarak içmeye başlıyorum portakal suyumu. Hızımı alamıyorum ve yalnızca kırk saniye sonra portakal suyum bitmiş oluyor. Öfkeleniyorum fakat bunu yapanın ben olduğumu bildiğimden, bu öfkemin gereksiz olduğuna karar vererek sakinleştiriyorum kendimi ve bardağı biraz önceki yerine koyuyorum. Bakışlarımı etrafımda gezdiriyorum. Bir tane bile insan göremediğimde endişeye kapılıp, uzandığım şezlongumdan doğrularak kalkıyorum. Bir süre öylece bakınıyorum etrafıma. Bir insan ya da ne bileyim bir hayvan görme umuduyla... Göremiyorum. Issız bir adada tek başıma olduğumu anlıyorum. Bunun beni endişeye daha çok sürüklemesi gerekirken öyle olmuyor ve ben sırıtıyorum. Koskoca bir adada, yapayalnız olmam bana korkutucu değil de eğlenceli geliyor. İstediğim her şeyi yapabileceğim ve tüm yiyeceklerden, içeceklerden kimseye hesap vermeden atıştırabileceğim gerçeği beni mutlu ediyor.

"Neden sırıtıyorsun?" diye soran Kıvanç, daha şimdiden çok sevdiğim ıssız adanın büyük bir gürültü ile silikleşmeye başlamasına sebep oluyor. "Solucan?" diye seslenmesinden sonra omzuma dokunması ile tüm görüntü siliniyor.

"Ne var?" diye öfkeyle sorarken, gözlerimi açtım ve dik bir şekilde oturduktan sonra tüm dikkatimi ona verdim.

"Rüya mı görüyordun?" diye sorduğunda, bunu gerçekten merak etmediğini bildiğimden cevap verme gereği duymayarak, oturduğum sandalyemden kalktım ve banyoma yöneldim. Banyomun kapısının koluna dokunduğum sırada, "Nehir!" diyerek beni durdurmayı denedi. Son on altı gündür yaptığı gibi... Denedi fakat bu sefer de

başarılı olamadı çünkü hâlâ olanları öylece unutabilecekmiş gibi hissetmiyordum kendimi.

Banyoma girdikten sonra ardımdan banyomun kapısını kapattım ve kilitledim. Sırtımı banyomun kapısına yasladıktan sonra yavaşça eğildim, bacaklarımı kendime çekerek oturdum.

Kıvanç'ın banyomun kapısına birkaç kez vurduğunu ve "Konuşalım." diye emrettiğini duymuş olsam da kıpırdamadım ve öylece oturmaya devam ettim.

"On altı gün oldu, Nehir!" diyerek, benim yaptığım gibi günleri saydığını itiraf ettikten sonra, "Sence de artık yetmez mi?" diye sordu.

Dudaklarım alaycı bir şekilde kıvrılırken, bakışlarımı kapının koluna çevirdim ve "Yeter mi?" diye sordum, duyabileceği kadar yüksek bir ses tonu kullanarak.

"Yeter." dedi ve soluğunu verdikten sonra, "Benden kaçmayı kes, artık yeter." diye ekledi.

Gülerek, "Senden kaçmak mı?" diye sorduktan sonra, "Ben senden değil be Kıvanç, kendimden kaçıyorum." diye fısıldayarak itiraf ettim.

Onunla konuşsaydım, gözlerine bir defa da olsun uzun uzun baksaydım, onu affedebilirdim. Bu, yüzsüzlük değildi. Gurursuzluk hiç değildi. Ne olduğunu ben de bilmiyordum fakat olmuyordu işte. Ne yaparsa yapsın ona kızgın ya da kırgın kalamıyordum. Şimdi yaptığım, aynı onun yaptığı gibi naz yapıp inatlaşmaktı. Biraz daha böyle devam etsin istiyordum. Yaptıkları için pişman olsun, bir daha asla yapmamaya karar versin diye bunu sürdürmek istiyordum.

İşe yarar mıydı, yarayacak mıydı?

Emin değildim fakat denemeden, denemeye devam etmeden bunu anlayamayacağımı da bildiğimden durmuyordum. O, her ne kadar ona karşı ördüğüm duvarları parçalarcasına kırsa da ben, o bana yetişemeden hemen bir başka duvarın ardına saklanıyordum.

"Evet." diyerek cevapladı sorumu. "Kaçıyorsun benden ve bu inan hiç hoşuma gitmiyor."

Söylediği son cümleden sonra öfkenin tüm vücudumu esir aldığını hissederken, oturduğum yerden kalktım ve banyo kapısını bir hışımla açtıktan sonra yalnızca bir adım ötemde olan Kıvanç'ın göğsüne iki elimle de vurarak onu ittirmeye çalıştım. Hazırlıksız yakalandığından olsa gerek bir adım sendeledi ve benden böyle bir atak beklemediğinden şaşkın şaşkın baktı.

"Hoşuna gitmiyor, öyle mi?" diye öfkeyle sorduktan sonra ona doğru bir adım attım ve tekrar göğsüne vurdum. "İki ay yoktun sen be!" diye bağırdım. "Yokluğun benim çok mu hoşuma gitti sanıyorsun?"

"Bak..." diyecek oldu fakat başımı şiddetle iki yana sallayarak onu dinlemek istemediğimi belirtince sustu.

"Ben artık sana bakmak bile istemiyorum." dedim öfkeyle. Sözlerim yalan, kırgınlığım ve kızgınlığım gerçekti.

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırıp indirdikten sonra, "Peki." diyerek pes etti. "Son bir kez deneyeceğim ve sonra istediğin gibi seni rahat bırakacağım." diye devam ettiğinde ise sondan kastının gerçek son olup olmadığını merak ederken buldum kendimi. "Ondan önce..." dedikten sonra bana doğru küçük bir adım attı. "Bora seni görmek istiyor. Gidelim ve daha önceden yaptığın gibi her şey yolundaymış rolü yap."

Duraksadım.

Benimle barışmak için Bora'yı kullanıyor olamazdı, değil mi?

Kıvanç'ın öyle bir çocuk olmadığını biliyordum fakat son zamanlarda yaptıkları ile beni öylesine şaşırtıyordu ki bu yüzden emin olamıyordum.

"Bora için." dediğinde, kaşlarımı hafifçe çattım.

Bora'yı seviyordum. Çocukları sevmiyor olmama rağmen onu gerçekten çok seviyordum çünkü ne şımarıktı ne de gıcık olduğum bir özelliği barındırıyordu kendisinde.

Onu sevmeyip de ne yapacaktım?

"Kabul." dedim başımı sallarken. "... ama sadece Bora için..."

--

Bora'nın odasının kapısının önünde öylece dikildiğimiz ikinci dakikanın sonunda, sıkılgan bir tavırla, "Daha ne kadar bekleyeceğiz?" diye sordum.

"Şu sıralar biraz alıngan." dedi Kıvanç düz bir sesle. "Konuşurken cümlelerine dikkat et." dedikten sonra sol kaşını hafifçe kaldırarak, "Asla hastalığı hakkında tek bir kelime dahi etme." diyerek uyardı beni.

İşinde ehli olduğunu sandıkları ve yığınla para döktükleri doktor, bir aylık bir tedavinin nihayetinde Bora için pek fazla umudun olmadığını ve boşuna vakit kaybettiklerini söylemiş. Kıvanç ve babası bu işe gereğinden fazla sinirlenmiş ve Kıvanç hınçla doktoru döverken, babası da Bora'yı apar topar hastaneden taburcu ettirerek çıkartmış. Daha iyi bir doktor arayışına başlamışlar ve buldukları bu doktor da dördüncü günün sonunda diğerinin söylediklerinin aynısını söyleyince, evlerine geri dönmelerinin en iyisi olduğuna karar vermiş babası. Kıvanç ise başka bir doktor daha bulmaları gerektiğini savunmuş ve babası

da ilk kez Kıvanç'ın fikrini önemseyerek başka bir doktor daha aramaya başlamış. Bu sırada ise yaklaşık bir buçuk ayını hastanelerde geçiren Bora'nın artık evinde dinlenmesi gerektiğini, öncekilerden çok daha iyi bir doktor bulduktan sonra onu tekrar Amerika'ya götürmek istediğini söylemiş Kıvanç'a. Bora'nın halini görüp anlayan Kıvanç da babasının bu söylediğini mantıklı bulunca, Bora'yı da alarak Türkiye'ye geri dönmüşler.

Son on altı günün içinde tam üç kez bu süreçten konuşmuştuk ve Kıvanç, Bora'nın nasıl acılı günler yaşadığını anlatmış, anlatırken yüzünün esiri olduğu duygunun şaşkınlığı altında ezilmeme sebep olmuştu. Bora da Kıvanç ve babası gibi kendisi ve hastalığı için pek fazla umudun olmadığını biliyor ve bunu çok da sorun etmiyormuş gibi davranıyormuş fakat Kıvanç'a göre epey sorun ediyormuş çünkü bazı geceler, Bora'nın, uykusunda ağlıyor olduğuna şahit olmuş.

"Etmem." diye kendimden emin bir şekilde konuştuktan sonra başımı salladım ve biraz sonra onu görecek olmanın heyecanı ile kasıldım.

Kıvanç kapıya birkaç defa vurduktan sonra kapı kolunu yavaşça çevirdi. Önce kendi bedenini ve ardından da uzattığı elini tutmamı istedi, ben tuttuktan sonra benim bedenimi aralık olan kapıdan geçirdi.

Bora, beni görür görmez sırıttı ve kollarını iki yana açarak ona sarılmamı istediğini belirtti. Büyük ve hızlı birkaç adımda yanına vardıktan sonra kollarımı Bora'nın küçük, narin bedenine doladım ve mis kokusunu içime çekerken, "Seni çok özledim." diye bağırdım.

Sarılışımız epey uzun sürmüş olmalıydı ki "Tamam, yeter." diyerek bizi ayırmaya çalıştı Kıvanç. Bora ve ben ise Kıvanç'a inat kollarımızı birbirimize daha da sıkı sardık ve

onun bizi ayırabilmesine engel olmaya çalıştık. Kıvanç'ın, "Boğuyorsun onu." dediğini duyduğumda, bir anda kollarımı gevşeterek endişeli bir halde Bora'dan ayrıldım.

Bora'nın son gördüğümden bu yana biraz daha uzamış saçlarından bakışlarımı ayırarak, doğrudan gözlerine ve oradan da görüş açıma getirmeye çalıştığı ellerine çevirdim.

"Boğmuyordun. Kıskandığı için öyle söyledi."

Öfkeyle Kıvanç'a döndüm ve Bora'nın yanındayken aramızın en az eskisi kadar iyi olduğunu ona hissettirmemiz gerektiğini hatırlayınca, "Kıvanççığım!.." dedim dişlerimin arasından. "Yoksa sen bizi kıskandın mı?"

"Hayır." dedi kesin ve net bir şekilde ve ardından Bora'nın yatağının hemen yanındaki tekli koltuğa kuruldu. Ben de ayakta kalmak istemediğimden ve Bora'ya yakın durmak istediğimden, onun yatağının kenarına oturdum.

Bakışlarımı Kıvanç'tan ayırıp Bora'ya çevirdiğimde, yukarı doğru kıvrılmış dudaklarını gördüm. Gülümsüyordu ve gülümsüyor olması hem Kıvanç'ı hem de beni çok mutlu etmişti çünkü Kıvanç'ın dediğine göre son iki aydır nadiren güldüğünü görmüşlerdi Bora'nın.

Küçük ellerini kaldırarak, "Ben gitar çalmayı öğrendim, biliyor musun?" diye sordu ve beyaz küçük dişlerini göstererek sırıttı.

Bakışlarımı Kıvanç'a çevirdim ve Bora'ya gülümseyerek baktığını gördükten sonra tekrar Bora'ya çevirip, "Ciddi misin?" diye sordum, hemen ardından, "Benim için de çalmak ister misin?" diye ekledim.

Sorumdan hemen sonra yüzündeki sırıtış silindi ve hüzünle bakan gözleri Kıvanç'ı buldu. Kıvanç'tan izin almaya çalışır gibi bir hali vardı ve ben de tam olarak

ne olduğunu anlamadığımdan, aynı onun yaptığı gibi Kıvanç'a çevirdim bakışlarımı. Kıvanç, kısa bir anlığına bana ve sonra tekrar Bora'ya bakıp Bora'nın bakışlarındaki hüzünle karşılaştığında, başını salladı ve oturduğu yerden yavaşça kalktı.

Kıvanç, Bora'nın gitarını almak için yanımızdan ayrıldığında, omzumda varla yok arasında bir dokunuş hissettim ve bu dokunuşun sahibinin Bora olduğunu düşünerek ona döndüm. Ellerini kaldırdı ve hareket ettirerek, "Eğer yanlış çalarsam güler misin bana?" diye sordu.

Bakışlarımı ellerinden alıp doğrudan gözlerine diktiğimde, gözlerindeki utancı gördüm. Sorusunu cevaplamak üzere başımı şiddetle iki yana sallarken, "Hayır, tabii ki de gülmem." dedim. "Aramızda kalsın, gitarı bırak, flüt bile çalmayı bilmem ben."

Bir süre şaşkınca büyüttüğü gözlerini benimkilerden ayırmadı ve sonra ellerini hareket ettirerek, "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Gerçekten." dediğimde, elleriyle dudaklarını örttü ve kıs kıs gülmeye başladı.

Bu yaptığına karşılık, şoke olmuş bir şekilde ona bakmaya başladım çünkü biraz önce eğer beceremezse gülmemem için beni uyarırken, şimdi beceremediğimden dolayı bana gülüyordu. Benimle resmen alay ediyordu!

"Eğer gülmeye devam edersen küserim." dedim çocuksu bir tavırla ve o da anında kıkırdamayı kesti.

"Özür dilerim."

"Kıvanç'ın senin ağabeyin olduğundan emin miyiz?" diye şüpheci bir tavırla sordum.

"Neden ki?"

"Senin kadar kibar, anlayışlı, uyumlu ve pozitif birinin nasıl o kadar hödük bir abisi olabilir? Aklım almıyor inan."

Tekrar elleriyle dudaklarını kapattı ve yine kıkırdadı. Günün birinde sesini ve kahkahasını duyabileceğime olan inancım yüksekti. İnandıktan sonra her şey illaki oluverirdi, benim düşünceme göre bu böyleydi ve ben Bora'nın günün birinde işaret diliyle değil de konuşarak bizimle iletişim kurabileceğini biliyordum.

"Arkanda..."

Bora'nın kahkahasını keserek söylediği sözden sonra bakışlarımı hemen arkamdaki Kıvanç'a çevirdim ve hafifçe gülümsedim.

"Selam." dedim rahat bir tavırla. "Biz de tam senden bahsediyorduk."

"Ne kadar hödük olduğumdan falan mı?" diye sordu. Başımı arsızca salladığımda, "Aynen, duydum." dedi.

Kıvanç, elindeki sarı küçük gitarı Bora'ya uzattığında, Bora gitarı almadan hemen önce yine ellerini hareket ettirerek, "Ben çalarken sen de şarkı söyler misin?" diye sordu Kıvanç'a.

Bora'nın bu teklifi karşısında afallarken ben, Kıvanç bir an bile duraksamadan, "Evet." diyerek kabul etti.

Bora, gitarı eline aldıktan sonra yatağında dik bir şekilde oturdu ve aynı Kıvanç'ın tuttuğu gibi tuttu gitarı. Bakışları Kıvanç'ı bulduğunda ve Kıvanç başını hafifçe salladığında, o da yine Kıvanç'ı taklit ederek başını salladı ve yalnızca saniyeler sonra gitarın sesini ve biraz sonra da Kıvanç'ın sesini duyduk.

"Senelerdir fark etmeden mecburiyetler biriktirdim."

Bu şarkıyı biliyordum.

"Kopamadım hiçbirinden, kimse kırılmasın istedim,

Üzerine eklendikçe daha da zor geldi günler."

Toygar Işıklı'dan Ben Kötü Biri Değilim...

"Bazen yalan söyledim,

Bazen doğruyu seçmedim,

Ama konuşunca kendimle, aslında ben kötü biri değilim."

Gözlerimi Bora'dan alıp Kıvanç'a dikmemek için kendimi zor tutuyordum. Ona bakmak istiyordum çünkü onun şarkı söylerkenki yüz ifadesini çok seviyordum.

"Bazen yalan söyledim,

Bazen doğruyu seçmedim,

Konuşunca kendimle, aslında hiç kötü biri değilim."

Bora ritmi kaçırınca ve çalmayı kesince, utançla bana baktı fakat Kıvanç'ın şarkıyı söylemeye devam ettiğini fark edince ve benim de ona gülmediğimi görünce, kaldığı yerden çalmaya devam etti gitarı.

"Ben kötü biri değilim,

Sadece sessizliği bilirim,

Kaç kelime kaldı ki içimde bana ait, iyiye dair?

Ben kötü biri değilim,

Sadece sessizliği bilirim,

İnan çok kelime bulurum içimde bana ait, iyiye dair..."

Şarkı yine her zamanki gibi Kıvanç için anlamlı ve özeldi. Sanki... Onu anlatıyor gibiydi.

"Hep içimden geldiği gibi yaşadığımı söyledim,

Aslında çoğu zaman ben içimde neler biriktirdim,

Üzerine eklendikçe daha da acıttı tüm dertler...

Mutlu sansınlar istedim,

Bazen üzüntümü gizledim,

Konuşunca kendimle, aslında ben kötü biri değilim."

Bora, ritmi bir kez daha kaçırdı fakat biraz önceki tutumumuzdan dolayı cesaretlenmiş olmalıydı ki çalmayı kesmeden kaldığı yerden devam etti. Kıvanç ise söylemeye... İkisi harika bir ikili olmuşlardı ve benim de buna şahit oluşum paha biçilemezdi.

"Mutlu sansınlar istedim,

Bazen üzüntümü gizledim,

Konuşunca kendimle, aslında hiç kötü biri değilim."

Sadece çok kısa bir anlığına Kıvanç'a baksaydım, gitarından bir an olsun gözlerini ayırmayan Bora onu değil de Kıvanç'ı seyrettiğimi fark eder miydi?

"Bu benim sıfırı kaçıncı tüketişim?

Bilen biliyor ya ben hiç bir zaman mutlu değildim."

Kendi kendime sorduğum soruma cevap vermek istedim fakat daha fazla dayanamayarak bakışlarımı Kıvanç'a çevirdim. Sandığımın aksine her zamanki gibi gözleri kapalı bir şekilde söylemiyordu şarkıyı. Gözleri ardına kadar açık ve doğrudan bana bakıyordu. Bu, utanmama sebep olunca, yanlış bir şey yapmışım gibi telaşlanarak bakışlarımı hemen ondan aldım ve Bora'ya çevirdim.

"Ben kötü biri değilim,

Sadece sessizliği bilirim,

Kaç kelime kaldı ki içimde bana ait, iyiye dair?

Ben kötü biri değilim,

Sadece sessizliği bilirim,

İnan çok kelime bulurum içimde bana ait, iyiye dair."

Bora gitara son bir kez daha vurduktan sonra çalmayı bıraktığında ve bana beklenti dolu bakışlarıyla bakmaya başladığında, "Harikaydın!" diye bağırdım.

Gitarı kucağına bırakışının ardından, "Ben mi yoksa ağabeyim miydi harika olan?" diye sordu.

"Tabii ki de sen." dedikten sonra dalga geçerek, "Senin yanında Kıvanç da kim oluyormuş?" diye sordum ve ardından bakışlarımı Kıvanç'a çevirdim.

Beklediğimin aksine bana öfkeyle bakmıyor, Bora'ya gülümseyerek bakıyordu. Tam olarak şu anda dudaklarında beslediği o gülümsemeye ilk kez şahit oluyordum. Kıvanç'ı tanıyalı neredeyse bir yıl oluyordu fakat ben onun ilk kez böylesine samimi bir şekilde gülümsediğine şahit olmuştum. Bu tuhaf ve aynı zamanda da güzel hissettirmişti.

O an, Kıvanç'ın güldüğü tüm anıları zihnimden sildim ve aklıma biraz öncekini kazıdım.

Ânı mahveden şey ise telefonumun ısrarla çalmaya başlaması oldu. Mahcup bir gülümseme takındıktan sonra ayağa kalktım, cebimdeki telefonumu çıkardım ve arayanın ismini gördükten sonra Bora'nın odasından çıktım.

Arayan kişi Cem'di ve ben onun şu anda beni kesinlikle saçma sapan bir şey için aradığına emindim.

Koridorun sonuna yaklaştığımda adım atmayı kestim ve "Efendim, Cem?" diye bıkkınlıkla konuşarak cevaplandırdım aramasını.

"Nehir, yetiş!" diye feryat edercesine konuştuktan hemen sonra, "Gidiyor, güzelim oğlan gidiyor, yetiş Nehir!" diye devam edip, ismimin son hecesini uzatmayı da ihmal etmedi.

"Kim gidiyor?" diye merakla sordum.

"Deniz." deyip, dilini birkaç defa şaklattı. "Son birkaç gündür gripti ya hani." dediğinde, mırıltılı bir ses çıkararak onu onayladım. "Gribini atlatmak üzere ve..." Konuyu hâlâ anlayamamıştım. "Son üç saattir Sertap Erener'in İyileşiyorum şarkısını dinliyor." Gülmemek için kendimi zor tutarken, sağ elimle ağzımı kapattım.

"Umurumda değil, iyi ki bitti!" diye bağırarak Sertap Erener'e eşlik ettiğini tahmin ettiğim Deniz konuşunca, dudaklarımı ısırdım.

"Ya Elif gittiğinden beri bu iyice mala bağladı, Nehir. Bir insan gribi atlatmak üzere olduğu için İyileşiyorum şarkısını söyler mi? Ya şarkının hastalıkla alakası olsa gam yemeyeceğim... Gel beni buradan al, ne olursun... Sana yemin ediyorum içimdeki tüm yaşam enerjisini alıp götürdü, zihnimde yeşeren harika esprilerim vardı fakat hepsi solup gitti ya..."

Cem'in isyanını hiç sesimi çıkarmadan dinledikten sonra, "Neredesiniz siz?" diye sordum.

"Denizlerin banyosunda." diye bağırdıktan sonra öfkeyle, "Kola banyosu yapacağım, diye tutturdu. İkna etmeye çalıştım ama bana mısın demedi. Girdi kıyafetleriyle banyoya, şimdi üç litrelik kolayı kafasına dikiyor." dediğinde, başımı onaylamazcasına salladım.

Yarım saate kadar orada olacağımı söylediğim sırada ise Deniz'in, *"Aslında iyiyim, gerçekten!"* diyerek, şarkıya devam ettiğini duymuştum.

19

Portakal suyumdan bir yudum daha aldıktan sonra sırtımı oturduğum sandalyenin sırtlığına sırıtarak yasladım.

Cem, tam karşımdaki sandalyede oturmuş ve öylece etrafını seyrederken, hemen sağındaki ve benim de solumdaki Deniz, birkaç gün önce telefonuna yüklemiş olduğu araba yarışı oyununu oynuyordu. Cem'in solunda kalan ve benim de hemen sağımda oturan Irmak ise Cem ile kendisinin arasına oturmuş olan Batu'ya, birkaç dakika önce çantasından çıkardığı moda dergisinin içindeki çantaları beğendirmeye çalışıyordu. Sanki onca acıyı yaşayan bizler değilmişiz gibi yeniden burada, Girdap Kafe'de otuyor olmamız, beni inanılmaz derecede mutlu ediyordu.

Dördünün de benimle ilgilenmiyor oluşu canımı sıkmaya başladığında, biraz olsun eğlenmek amacıyla aklıma gelen çılgın fikir ile başıma gelecekleri göze alarak, oturduğum yerden aniden kalktım ve Deniz'in elindeki telefonu kaptığım gibi ardıma bile bakmadan koşmaya başladım kafenin içinde. Deniz arkamdan ettiği küfürler eşliğinde koşarken, kafeyi ikinci kez turlamaya başlamıştım ben. Bu sırada bir garsona çarpmış ve bir masayı da devirmeden edememiştim. Üçüncü turumda tişörtümün yakasından tutarak beni kendisine doğru çekti ve dengemi kaybedip yere düşerken, beraberimde Deniz'in telefonunu da düşürdüm. Bir anlığına kapanan gözlerimi açtığımda, doğrudan telefonu buldu gözlerim ve kırılıp

kırılmadığını anlayamadığımda, olduğum yerde başıma siyah bir şey takıp ağıt yakmak istedim.

Deniz, yerde öylece yatan son model ve gerçekten çok pahalı olan telefonunu almak yerine, sağ elini uzattı bana. Elimi tuttu ve beni kendisine doğru çektiğinde, sağımı solumu kontrol edip, "İyi misin?" diye sordu.

Şaşırarak başımı salladım ve eğilip telefonunu alarak her bir noktasına dikkatle baktıktan sonra, "Kırılmamış." dedim hafifçe gülümseyerek.

Elimdeki telefonunu aldıktan ve cebine koyduktan sonra aynı benim gibi gülümseyip, "Bir telefondan değersiz mi görüyorsun kendini? Önemli olan sensin. Görünürde bir şeyin yok ama ağrın sızın var mı?" diye sordu.

Kardeş gibi kardeş, diye içimden geçirirken, "Hayır." dedim sırıtarak. "Ne ağrım ne de sızım var. İyiyim."

"İyi öyleyse." dedi ve tişörtünün kollarını sıyırdı. "Benden önce şu cansız tabanın sana zarar vermesi gururuma dokunurdu çünkü..."

Sözünü bitirir bitirmez, sağ elinin parmaklarını saçlarıma doladığında ve köklerinden çekiştirerek beni biraz önceki yerimize doğru sürüklemeye başladığında, acıdan inlemeye başladım.

"Öldün kızım sen." dedi sürüklemeye devam ederken. Sesi oldukça tehditkâr ve öfkeli çıkmıştı. "Birincilik için yarışıyordum!"

Beni oturduğumuz masanın yanına getirdiğinde, iki büklüm olmuş bedenimi Batu'nun oturduğu tarafa çevirdim ve orada olmadığını görünce, hayal kırıklığı ile omuzlarımı düşürdüm. Daha sonrasında Deniz'in canımın gerçekten acıdığına inanmayacağını bildiğimden, "Kurtarsanıza beni." diyerek, Irmak ve Cem'den yardım istedim.

Cem, bir rüyadan uyanırmışçasına irkilerek oturduğu yerden kalktı ve "Bıraksana kızın saçını." dedi, Deniz'in elini saçlarımdan ayırmaya çalışırken.

"Sen ne diye karışıyorsun, maltafoz?" diye Cem'e hitaben sordu Deniz. Maltafoz, Deniz'in uydurduğu bir çeşit küfürdü.

"Eğer derhâl bırakmazsan, geçen gece yaptığın rezilliği babana anlatırım."

Saç köklerimdeki sızı azaldığında ve Deniz'in biraz önce oturduğu sandalyeye oturduğunu gördüğümde, şaşkın şaşkın Cem'e döndüm fakat sorgulamak yerine, "Eyvallah, kardeşim!" dedim.

Gereksiz bir heyecanı daha gerimizde bıraktık ve Cem de ben de biraz önce oturduğumuz sandalyelerimize oturduk. Batu lavabodan döndüğünde bile aramızdaki o sıkıcı sessizlik bozulmadı. Zihnime Kıvanç'ın girmesini istemediğimden, aklımı meşgul edecek bir şeyler aradım. En sonunda Cem'in ayağına tekme attım ve o da sadece attığım bir tekme ile ne demek istediğimi anlayarak başını anlayışla salladı, konuşmak için boğazını temizledi.

"Kutuplardan bile daha soğuk olan ortamımızın ısınması için size ufak bir espri yapacağım." dedi Cem. Rabia'nın onu öylece terk etmesinin üzerine belki de yaptığı üçüncü espri olacaktı. Bu yüzden her zaman karşı çıkan Irmak ve Deniz bile heyecanla ona baktı. Cem, bu bakışları gördüğünde, göğsünü kabartarak, "Batuhan Doğan'sa, Deniz de Şahin." dedi.

"Anlamadım ben." dedi Irmak çatık kaşlarıyla. Bu sefer ben bile anlamamıştım.

"Ya şey..." dedi Cem, biraz önce yaptığı espriyi açıklamak için söze başlayarak. "Hani Doğan bir araba markası ya, işte Şahin de bir araba markası ve-"

Deniz hızlı davranarak Cem'in ağzını kapattı ve öfkeyle, "Bir daha böyle espriler yaparsan, seni, toplumun huzurunu bozduğun gerekçesiyle polise şikâyet ederim." dedi.

Cem'in suratının düştüğünü gördüğümde, hafifçe gülümsedim ve "Komikti bence ya." dedim. Eğer ilk anda anlamış olsaydık belki komik gelebilirdi. Çok da iğrenç espri kategorisine girecek bir espri değildi sanki...

"En has kankamsın sen benim." dedi Cem ve sağ elini bana uzatarak eline vurmam için bekledi.

Eline sertçe vurdum ve "Sen de benim be!" diye aynı onun gibi bir heyecanla karşılık verdim.

"Buranın akıl yaş ortalaması yine düşüyor gibi." dedi Deniz sıkılgan bir tavırla. Hemen ardından olduğu yerde kabararak, "Neyse ki ben varım da buna engel oluyorum." diye devam etti.

"Koktu." dedi Irmak.

"Fena..."

Kaşlarını çatarak, "Ne koktu lan? Ben neden alamadım kokuyu? Lan! Yoksa burnum mu bozuldu?" diye sordu Deniz.

Cem ve ben kahkaha attığımızda, Batu başını iki yana sallayarak durumu hoş karşılamadığını belirtti. Irmak ona baygın bakışlarıyla bakarken, Deniz'in ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştı fakat Deniz gayet de ciddiydi. Irmak'ın ima ettiği şey Deniz'in egosunun kokusuydu ve Deniz herhangi bir farklı koku alamadığından, burnunun bozulduğunu düşünmüştü. Burnunun bozulduğunu...

"Asıl maltafoz sensin lan!" dedi Cem kahkahaların arasından.

Ben de bir şeyler söylemek için dudaklarımı araladım fakat çalan telefonum buna engel olarak dikkatimi tamamen çantama vermeme sebep oldu. Çantamdan biraz zorlanarak bulduğum telefonumu çıkardıktan sonra ekrandaki ismi görünce, kalbime dolan huzurla birlikte oturduğum yerimden kalktım ve biraz sonra geleceğimi söyleyerek daha rahat konuşabilmek amacıyla yanlarından uzaklaştım.

"Efendim, Kıvanççığım!" diye iğneleyici bir ses tonu kullanarak açtım aramasını.

İğneleyici bir ses tonu kullanmıştım çünkü beni Bora'yla görüştürmesinin üzerinden tam üç gün geçmişti fakat bu üç gün içerisinde beni bir kez olsun arayıp sormamıştı. Son bir kez daha deneyeceğim, demişti fakat denemek şöyle dursun, denemek istediğini bile gösterememişti bana. Hayal kırıklığına uğradığımı söylersem yalan söylemiş olurdum çünkü Kıvanç'ın on altı gün boyunca her gün uğraşması bile yetmişti bana. Her gün evime ya da olduğum yere gelmiş, pişmanlığından ve yaşadıklarımızdan bahsedip durmuştu. On altı günün her gününde, ilgisizmişim, istemiyormuşum gibi davranmıştım ve Kıvanç'ın pişmanlığını bu şekilde gerçekten de hissedebilmiştim. O beni sevmiyordu, bu yüzdendi iki aylık acımasızlığı. Ben onu seviyordum, tahmin bile edemeyeceği kadar çok seviyordum ve bu yüzden de bu işi daha fazla uzatmak gibi bir derdim yoktu.

"Neredesin?"

Kaşlarımı kaldırıp indirirken hafifçe gülümsedim. Demek son on altı günkü haline dönmüştü yine... Yukarı

doğru kıvrılan dudaklarımı ıslattıktan sonra, "Girdap Kafe'deyim, neden ki?" diye sordum.

"Sana bir şey göstermek istiyorum." dediğinde, devamında söyleyeceği şeyi tahmin ettiğimden, mırıltı bir ses çıkartarak onu onayladım. İlk birkaç saniye bu kadar çabuk kabul ettiğim için şaşırdığından olsa gerek konuşmadı ve "Bir saat sonra parkta." dedikten sonra aramayı sonlandırdı.

Bir an bahsettiği parkın hangi park olduğunu düşündüm, daha sonra ikimizin de ortak olarak bildiği tek parkın tanıştığımız çocuk parkının olduğunun farkına varınca, telefonumun ekran kilidini kapattım, Denizlere doğru yürüdüm.

"Sevdiceğinle mi konuştun kız?" diye dalga geçerek sordu Deniz.

"Bak, şimdiden anlaşalım." diye söze başladı Cem. "Onca efkârlı gecemizden sonra bize ihanet edemezsin."

Kaşlarımı çatarak, "Anlamadım?" diye sorarcasına konuştum ve sonra sandalyeme astığım çantamı elime aldım.

"Farkında mısın bilmiyoruz ama ilk kez beşimizin de herhangi bir ilişkisi yok. Henüz, Terk Edilenler ve Aldatılanlar adlı bir partiye katılamamışken, bize bunu yapamaz, Kıvanç'la tekrar barışamazsın."

Şaşkın şaşkın bakakaldığımda, sıkılgan bir şekilde nefesini veren Batu, "Bakma sen onlara." dedi. "Kalbinden ne geçiyorsa onu yap."

Kısa bir anlığına bakışlarımı Irmak'a dokundurdum, ondan da onay aldıktan sonra Deniz ile Cem'e bakmayarak başımı hevesle salladım ve arkamı dönerek koşar adımlarla terk ettim kafeyi.

--

Kıvanç'la konuşmamızın üzerinden tam bir saat on üç dakika geçmişken, uzun bir sürenin ardından ilk kez bastı ayaklarım parkın kumdan zeminine. Kıvanç'ı, onu ilk kez gördüğüm bankta otururken bulduğumda, yelkenleri hemen suya indirmemem gerektiğini kendime hatırlattım ve ardından kendimden oldukça emin adımlarla ona doğru ilerlemeye başladım.

Görüş açısına girmeme henüz birkaç adım kalmışken, beni fark etti ve yüzündeki ifade tamamen değişirken, oturduğu banktan kalktı. Ellerini pantolonunun yanlarına sildikten sonra ne yapacağını bilemez bir şekilde susarak bana bakmayı sürdürdü.

İşini kolaylaştırmak amacıyla, "Selam." diye fısıldadım.

"Selam." dedi ve bakışları arkamdaki bir yerle buluştuktan sonra tekrar benimle buluşunca, "Nasılsın?" diye sordu.

... ve o an, Kıvanç'la muhabbete ilk defa bu şekilde girdiğimizin farkına vardım.

"İyiyim, sen?"

"Sen iyiysen, ben de iyiyim."

Kaşlarımı kaldırıp tekrar indirirken, "Korkutuyorsun beni." diye itiraf ettim. Bir anda bu şekilde değişmiş olması beni gerçekten de korkutuyordu.

Âşıkmış gibi davranıyordu bana ama değildi işte, biliyordum. Biliyordum çünkü âşıkmış gibi bakmıyordu.

"İki adım uzağındayım ve dahası sana zarar vermeyeceğimi en iyi sen biliyorsun. Neyden korkuyorsun?"

Başımı şiddetle iki yana sallarken, "Ondan değil..." dedim. "Fazla iyisin." diye devam ettim ve o anda zihnime geçmişimiz düştü.

"Neden bana böyle davranıyorsun?" diye sormadan edemedim.

"Nasıl?"

"İyisin, Kıvanç!" diye, durumdan memnun değilmişim gibi konuştum. "Fazla iyisin..."

"Bu bir sorun mu?" diye umursamaz bir edayla sorduğunda, gözlerimi yumdum.

Saçlarımı sanki acıtabilirmiş gibi yavaş ve oldukça dikkatli bir şekilde taramaya devam ederken, gözlerimi açtım ve cevabından korktuğum o soruyu, "Bir şey mi yaptın?" diyerek sordum.

Zihnimi geçmişimizin acıtan pençesinden kurtardıktan sonra, "Bir şey mi yaptın?" diye sordum.

"Evet." diyerek beni onayladı. "Kalbini kırdım."

Başımı iki yana sallarken, "Bambaşka bir şey... Bir şey yaptın. Değil mi? Kalbimi kırmak dışında, ne yaptın Kıvanç?" diye sordum.

"Kalbini kırmak dışında daha ne yapabilirim? Sana yapabileceğim en büyük kötülük bu değil mi?" diye sordu.

Duraksadım ve düşündüm.

Daha fazla ne yapabilirdi?

Bana yapacağı tüm kötülükler beni üzer, çok üzer ve perişan ederdi. Nihayetinde kalbim kırılırdı, çok kırılır ve belki de bir daha asla birleşmezdi kalbimin parçaları. Haklıydı. Ne yaparsa yapsın nihayetinde zaten kalbim kırılacağı için verdiği cevap oldukça mantıklıydı.

"Kalbimin kırılan parçalarını birleştirmeye mi çalışıyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Hayır." diyerek reddetti beni.

"Güzel..." derken, başımı bir aşağı bir yukarı olacak şekilde sallamaya başladım. "... çünkü çalışsan bile başarılı olabileceğini sanmıyorum."

Bakışlarını bir anlığına başka yöne çevirip daha sonrasında tekrar benimkilerle buluşturunca, "Senin için bir şey yaptım." dedi.

Kalbimin atışı bir anda hızlanırken, Kıvanç'a bu heyecanımı göstermek istemedim ve bakışlarımı kaçırıp sakin olan sesimi bulduktan sonra, "Nedir?" diye sordum.

"Gel benimle." dedikten sonra sol elimi sağ elinin arasına aldı ve beni de peşinden sürükleyerek yürümeye başladı.

Beni göremeyeceğinden emin olarak sırıttım ve boşta kalan elimle zafer işaretimi yaptım. Her ne yapmış olursa olsun yaptığı şeyi beğeneceğimden, daha şimdiden çok fazla mutlu olmamdan anlayabiliyordum. Yaptığı şeyin ne olduğu önemli değildi çünkü bir yılın sonunda ilk kez benim için bir şey yapmıştı ve bunu ben istemeden kendi isteğiyle yapmıştı.

"Gözlerini kapat." diye emrettikten sonra bana doğru döndü ve "... ya da dur, ben kapatırım." diyerek arkama geçti.

Ellerini göz kapaklarımın üstüne koyarak gözlerimi kapatmış olduğunda, onu bu şekilde daha iyi hissedebildiğimin farkına vardım ve tek bir kelime dahi etmeyerek beni yürütmeye devam etmesine izin verdim.

Attığımız birkaç küçük adımın sonunda, bedenimi sol tarafıma doğru çevirdi, sağ kulağıma doğru eğilerek, "Hazır mısın?" diye sordu.

Ondan kesinlikle romantik bir sürpriz beklemiyordum ve bu yüzden de kendimi olabilecek en özensiz sürprize hazırlayarak, "Evet." dedim.

Sağ kulak mememe yakın olan çene kemiğimi öptükten sonra ellerini yavaşça göz kapaklarımdan ayırdı ve hazırladığı sürprizi görmemi bekledi. Gözlerim parlak ışığa alışır alışmaz gördüm onu ve tepki veremeyerek öylece kalakaldım.

Bir süre sonra herhangi bir tepki vermemin şart olduğuna karar verince, "Bu ne?" diye sordum.

"Sakızdan dağ." diyerek sorumu cevapladıktan sonra çenesini sağ omzumun üstüne koydu. "Bir keresinde bana, en büyük hayallerimden biri de sakız dağına çıkmak ve oradan kopardığım sakızı çiğnemek, demiştin. Hatırlıyor musun?"

"Evet." dedim şaşkınca.

"Hiçbir şekilde kendimi affettiremeyeceğimi anladığımda, seni ilk ve son kez gerçekten mutlu ederek hayatından çıkmak istedim. Al, sakızdan dağın."

"... ama ... ama bu..."

"Evet, biraz küçük." dedi, aslında söylemek istediğimden çok uzak olan bir konuyu dillendirerek. "Hatta bayağı küçük." diye onayladıktan sonra kısık bir sesle güldü. "Senin için sakızdan gerçek bir dağ yaratamam ama yapayını yapabilirim. Sen mutlu ol diye. Mutlu ol ve gül diye..."

"Kıvanç!.."

Neredeyse bacak boyum kadar büyük olan pembemsi sakıza, göz kapaklarını ardına kadar açtığım gözlerimi dikmiştim. Gemili parkın içinde kocaman bir zemin vardı ve bu zeminin üzerinde ise naylon, naylonun üzerinde ise bacak boyum kadar uzun, benim gibi en az beş kişinin içine girebileceği kadar geniş bir sakız vardı. Dağ şeklindeydi ve Kıvanç'ın bunu kendisinin yapmış olması inanılır gibi değildi. Benim için, sırf mutlu olayım ve güleyim diye sakızdan dağ yapmıştı. Büyüklüğü önemli değildi,

küçücük bir sakız bile yapmış olsaydı, içimdeki tüm kızgınlığı alıp götürebilirdi fakat o uğraşmış ve böylesine büyük bir sakız yapmıştı.

"Hım?"

"Sen mi yaptın gerçekten?" diye şaşkınca sordum.

"Evet." diyerek beni onayladıktan sonra, "Zamanımı almadı veya uğraştırıcı değildi, desem yalan olur." diye devam etti.

Kıpırdadığımda, omzumdaki çenesini ayırdı omzumdan ve ben de yavaşça ona dönerek, "Sen..." diye fısıldadım. "Çok kötüsün ve aynı zamanda da fazla iyisin."

Sol kaşını hafifçe kaldırırken, "Ya..." dedi ve ellerini belime koydu. "Nasıl oluyormuş o?"

"Dengesizliğini başka ne şekilde anlatabilirim bilmiyorum." dedim ve dudaklarımı bükerken omuz silktim.

"Dudaklarını öyle yapma." dedi hafif kızgın bir sesle.

"Nasıl yapmayayım?" diye sordum ve daha fazla büktüm. "Böyle mi?"

"Yapma, Solucan!"

"Neden yapmayayım?" diye sordum yaramaz bir tavırla ve ardından, "Yapmaya devam edersem ne olur? Yoksa öper misin beni?" diye sorunca, dudaklarını hafifçe araladığını gördüm.

Bir şey söylemesine izin vermeden, ensesinde ellerimi birleştirir birleştirmez dudaklarımı dudaklarının üzerine kapattım.

Büyük bir sınavdan geçmiştik. Yanlış anlaşılmalar, kızgınlıklar, kırgınlıklar, hayal kırıklıkları ve onca gözyaşı... Hepsi ardımızda kalmıştı çünkü ben kendime söz vermiştim.

Er ya da geç, acıya karışan umudum, karıştığı acıya veda edecekti.

20

Soykan Koleji kadar büyük olmayan fakat diğer devlet liselerine oranla daha büyük olan Aslan Anadolu Lisesi'nin binasına gözlerimi kısarak bakmayı sürdürürken, sol elimi yavaşça kaldırıp görüşümü engelleyen saçlarımı geriye doğru attırdım. Bahçede okulun kendi halinde gezinen öğrencilerine bakışlarımı çevirdiğimde, okul üniformasının renginin neden yeşil olduğunu düşünmekteydim.

Bugün Aslan Anadolu Lisesi öğrencileri için olmasa da ben ve Kıvanç için okulun ilk günüydü. Okul kaydımızı, aramızdaki sorunlarımızdan ötürü geç yaptırmıştık ve kaydı yaptırdıktan sonra ilk kez bugün geliyorduk okula. Gerçi Kıvanç'ın gelip gelmeyeceğinden pek emin olamıyordum ya neyse...

Bakışlarımı yeni okulumun binasından ve öğrencilerinden aldıktan sonra okul üniformama uyumlu olması için aldığım ayakkabılarıma diktim. Üniformamız sadece yeşil renkte değildi, siyah ve gri çizgileri vardı ve ben de bu yüzden siyah bir ayakkabı almıştım. Bugün ilk kez giymiştim ayakkabılarımı ve ne kadar rahat edeceğim tartışılırdı. Eğer Irmak da benim okulumda olsaydı ve ayakkabılarım ayağımı vursaydı ya da ayaklarım onların içindeyken rahat edemeseydim, onun ayakkabıları ile değişebilirdim. Irmak ve benim ayak numaralarımız arasında bir numara fark vardı ve genelde ayakkabılarımızı değiştirdiğimizden, bu onun için sorun olmazdı fakat ne

yazık ki benim okulumda değildi. Ne Deniz ne Irmak ne de Cem... Batu'yu saymıyordum çünkü o zaten bu sene üniversiteye başladığından, benimle aynı okulu okuyamayacaktı. Ana sınıfımdan beri Cem'le olmasa da Irmak ve Deniz ile aynı okulu okumuştum ve beni kimsenin tanımadığı bir okulda onlarsız neler yapacağımı gerçekten çok merak ediyordum.

"Nehir?"

Ah... Merak ediyordum değil, merak ediyorduk. Annem, Kıvanç ile barışmamızın ardından yine ilgili anne rolüne kendini çok fazla kaptırmıştı, bu yüzden de okula Kıvanç'la gelmeme izin vermeyerek beni kendisi bırakmak istemişti. Kıvanç'ı tuhaf bir şekilde sevmiyor ve ona güvenmiyordu. Aslında... Tuhaf bir şekilde demem daha tuhaftı çünkü bakılacak olursa, Kıvanç onu gerçekten tanımayanlar için çok da sevilecek biri değildi. Onu, oradan buradan duydukları veya gördükleri ile tanıyanlar, Kıvanç'ı sevmezdi ve annem de onlardan biriydi. Bu yüzden evet, onu sevmiyor ve ona güvenmiyor olmasına tuhaf diyemezdim.

"Efendim?" derken, bakışlarımı ayakkabılarımdan aldım ve şoför koltuğunda oturan anneme çevirdim. Bakışlarındaki endişe ile karşılaştığımda, kalbimin ritminin değiştiğini hissettim. İlkokulun ilk gününde bile beni okuluma bırakmayan annem, lisenin son yılının ilk gününde okula bırakıyor ve tüm yıl boyunca neler yapacağım konusunda endişeleniyordu.

Bu, o an gerçekten de çok fazla değerli hissetmeme ve mutlu olmama sebep olmuştu.

"Yeni bir okulda, dahası sırf Kıvanç'la aynı okulda olmak için devlet okulunda okumak istediğine emin misin?"

diye, belki de bininci kez sordu. "Eğer istemiyorsan hemen şimdi gidip kaydını sildirebilir ve tekrar-"

"Anne!" diyerek sözünü kestim. "Eminim. Mutlu olacağım, inan bana."

"Peki." diye pes ettiğinde, hafifçe gülümsedim ve ona doğru uzanıp yanağına sulu bir öpücük bıraktım.

Geri çekildiğim sırada bir anda ciddileşerek, "Kıvanç ne zaman teşrif etmeyi düşünüyormuş okula?" diye sordu. Ses tonu iğneler nitelikteydi ve bunu, annemi tanımayan biri bile anlayabilirdi.

"Ders başlamadan önce gelecektir." dedim ve umarım, diye içimden geçirmeden de edemedim.

"Hadi, git bakalım." dedi, tekrar biraz önceki ruh haline dönerek.

Başımı salladım ve kucağımdaki telefonumu elime alarak otomobilin kapısını açtım, kapattıktan sonra boştaki elimle anneme el salladım. Gitmemi işaret ettiğini gördüğümde, ben gidene kadar onun da gitmeyeceğini anlayarak arkamı dönüp yürümeye başladım.

Okulun bahçesine girdikten sonra bana çok fazla yabancı gelen simaların arasında yürümeye başladım. Bazıları küçümseyerek, bazıları ise meraklı bir şekilde süzdü beni ve ben de ilk günden herhangi bir farklı izlenim vermek istemediğimden, hiçbirinin bakışlarını fark etmemiş gibi yaparak yürümeye devam ettim.

Okula nihayet girebildiğimde, yaptığım ilk şey, tabelalara bakarak yürümeye devam ederken, kapısında Öğrenci İşleri yazan tabelanın asılı olduğu odayı bulmak oldu. Absürt bir yerde olmayan Öğrenci İşleri odasını kolaylıkla bulduktan ve kendimi tanıttıktan sonra sınıfımın nerede olduğunu öğrenmek istediğimi söyledim. Sınıfımın

yerini kaybolmadan bulabilecek kadar öğrendikten sonra odadan ayrıldım ve üçüncü kata çıkmak için basamakları tırmanmaya başladım.

Adımlarımı hızlı attığımdan olsa gerek, kısa bir süre sonra kendimi üçüncü katın girişinde buldum ve Selma isimli kadının söyledikleri üzerine, koridorun sağ tarafındaki baştan üçüncü sınıfa doğru ilerledim. Sınıfıma girmeme birkaç adım kalmışken telefonumun titreyişle irkildim ve adım atmayı keserek, hâlâ elimde tuttuğum telefonumun ekranına baktım.

Kaşlarımı çatarak aramayı cevaplandırdığımda, "Güzelim!" dediğini duydum Deniz'in.

"Yeni okulumdaki ilk günüm ve sen beni şimdi mi arıyorsun?" diye sitemkâr bir şekilde konuştum.

"Ah..." dedi yorgun bir şekilde. "Bir görsen burada nelerle, kimlerle uğraşıyorum..."

Kaşlarım daha da çatılırken, "Ne oldu?" diye sordum merakla.

"Bu seneki çömezler de daha öncekiler gibi cazibeme kapıldı, bırakmıyorlar peşimi. Okullar açılalı henüz bir hafta bile olmadı ama daha şimdiden yeni gelenler arasında da beni tanımayan kalmadı. Ölecek olursam bir gün, sebebi popülerliğimdir. Bu da böyle bilinsin!"

"Egoist!" diye tısladım.

"Ne var kızım? Mükemmel ve popüler olmak benim suçum mu?"

Sorusunu cevaplamak ve bu boş muhabbeti sürdürmek yerine, "Irmak ve Cem ne yapıyorlar?" diye sordum.

Soruma cevap beklediğim sırada atılan çığlıklar kulağımın ağrımasına sebep olsa da sesimi çıkarmadım ve çığlıklar kesilince, "Biraz önce kızın tekine öpücük attım.

Vay anasını... Kızın ve arkadaşlarının çığlıklarını duydun mu?" diye konuştuğunu duydum Deniz'in.

"Irmak ve Cem ne yapıyorlar?" diyerek sorumu yineledim.

Öfkeleneceğimi hissetmiş olmalı ki "Irmak, rehber öğretmenimizin yanına gitti. Cem ise..." derken, telefonda büyük bir hışırtı sesi duyuldu.

Hattın diğer ucundan gelen hışırtı sesleri, biraz önce kızların çığlıkları yüzünden ağrımış olan kulaklarımı ağrıtırken, telefonla konuşmaya devam ettiğim sürece kulaklarımın durumunun pek de iyi olmayacağını düşündüm. Kulaklarıma herhangi bir kin beslemediğimden aramayı sonlandıracaktım ki "Nehir!" diye neşeyle konuşan Cem, duraksamama ve bağırışı sebebiyle kulaklarımın üçüncü bir kez daha ağrımasına sebep oldu.

Üzülmemesi için, "Cem!" diyerek karşılık verdim seslenişine.

"Sen olmadan ben ve esprilerim bir hiçiz." dedi, biraz öncekinin aksine oldukça hüzünlü bir ses tonuyla.

"Dua et hiçsiniz, ya hiç değil de piç olsaydınız?" diye sordu Deniz. Sesi geriden gelmişti ve çok net değildi fakat yine de söylediklerini anlayabilmiştim.

"Doğru lan." dedi Cem saf bir şekilde. "Tamam, Nehir, sorun yok."

Deniz kahkaha atarak, "Sonra sana maltafoz dediğimde küsüyorsun." dedi.

"Nehir!" diye seslendi Cem ve ben mırıltılı bir ses çıkardığımda, "Deniz benimle az önce dalga mı geçti?" diye sordu.

"Aaa ayıp ediyorsun... Ben ve dalga geçmek? Bak bak bak... Bizleri aynı cümlede kullanınca kulağa hoş geliyor mu sence?"

"Evet, maalesef." diyerek cevapladım Cem'in sorusunu.

"Öyleyse, izin verirsen onun icabına bakıp daha sonra seni tekrar aramak istiyorum." dedi Cem, oldukça kibar bir şekilde.

"Tamam, olur." dedim gülerek.

"Seviyoruz seni." dedikten sonra bir şey söylememe fırsat vermeden aramayı sonlandırdı ve ben de sırıtırken, başımı iki yana sallamaya ve eş zamanlı olarak dilimi şaklatırken adım atmaya başladım.

Birkaç adımla sınıfımın kapısının önüne geldiğimde, telefonumun bir kez titremesi ile bir yeni mesajımın olduğunu anlayarak yine duraksadım ve telefonumun tuş kilidini açtıktan sonra mesajlar bölümüne girerek yeni gelen mesajımı açtım.

Kimden: Ushan
Bol şans, sarışın kız!

İlk birkaç saniye ne için şans dilediğini anlayamadım fakat daha sonra benim için okulun ilk günü olduğunu hatırladığımda, bu sebepten ötürü olduğunu anlayarak gülümsedim. Hemen ardından ben de yeni bir mesaj yazmaya koyuldum.

Kime: Ushan
Teşekkür ederim, sarışın çocuk!

Ushan'la aramız eskisinden çok daha iyiydi. Annesine karşı artık iyi bir çocuk olduğunu kanıtlamak istediğinden, daha şimdiden derslerine epey asılmıştı. Dershaneye bile yazılmış, akşam geç saatlere kadar dershanede kalarak fazladan etüt yapıyordu. Geçen hafta girdiği denemede seksen net yaptığını öğrendiğimde havalara uçmuştum çünkü her ne kadar sınavda yüz altmış tane soru olsa da

seksen net yapmak kolay değildi. Mesela ben, gerçek sınavda bile seksen net yapabileceğimi sanmıyordum. Ushan daha şimdiden bilmediği birçok konu olmasına rağmen seksen net yapmıştı ve bu gerçekten çok büyük bir başarı sayılabilirdi.

Şimdilik aynı benim gibi herhangi bir meslek hayali yoktu Ushan'ın. İkimiz de yalnızca çalışmayı kafaya koymuştuk. Sınavların sonuçlarından sonra meslekler hakkında düşünmeye başlayacaktık. Çalışmak demişken, Batu'nun henüz üniversitesinin başlamasına bir hafta vardı ve bizlere söylediğine göre üniversitenin kapısından girdikten sonra gördüğü ilk kızla evlenmeyi planlıyordu. Damla'nın ona yaşattıklarından sonra toparlanmasının kolay olmayacağını hepimiz biliyorduk fakat bu kadarını da beklemiyorduk.

"Çekilsene kızım, kök salıp kalacaksın yeminle." diyen bir erkeğin beni ittirmeye çalışmasıyla, düşüncelerimden sıyrıldım ve ondan önce davranarak sınıftan içeriye girdim.

Benden hemen sonra biraz önce bana laf atan çocuk da içeriye girince, sınıfta toplamda sekiz kişi olmuş olduk. Erken mi gelmiştim yoksa sınıf mevcudu mu bu kadardı, bilemiyordum. Bildiğim tek şey, sınıfa yeni gelen kızın bu kadar dikkat çekmemesi gerektiğiydi.

Biraz önceki çocuk dâhil sınıftaki yedi öğrenci bana meraklı meraklı bakarken, hafifçe gülümsedim ve "Selam." dedikten sonra orta sıranın en arka sırasına doğru ilerlemeye başladım.

Bütün gözler benim üzerimdeyken, sıranın sol tarafında oturdum ve çantamı da yanıma koyarak biri için beklettiğim imajını vermeye çalıştım. Üzerimdeki gözlerden oldukça rahatsız olduğumda, elimdeki telefonumla

uğraşmak istedim. Tam tuş kilidini açacakken, sınıftan içeriye giren siyah kapüşonlu çocuk çekti dikkatimi ve kaşlarımı çatarak ona baktım. Kapüşonu okul üniformasına dâhil değildi ve bana bir yerlerden tanıdık geliyordu.

Çocuk, ağır adımlarla sınıfın içinde yürümeye başladığında, gözlerimi ondan ayırmadım ve bunu yapmanın beni rahatlattığını hissettim. Başkaları beni dikkatle izlerken, benim de birini dikkatle izliyor olmam rahatsızlık seviyemi biraz olsun düşürmüştü. Kapüşonlu çocuk cam kenarının en arka sırasına geçtikten sonra boynunda duran kulaklığının uçlarını kulaklarına taktı ve kafasını, sağ yanağı masasına değecek şekilde masanın üstüne koydu. Bakışları, sınıfa girdiğinden beri hiçbirimizi bulmamışken, tam olarak şimdi benim üzerimdeydi ve ben yine rahatsız olmaya başlamıştım.

Biraz önceki gibi telefonumla uğraşmaya kesin bir şekilde karar verdikten sonra telefonumun tuş kilidini açtım ve Kıvanç'ı aradım. Üç kez aramama rağmen ne aramalarımı açtı ne de aramalarıma döndü. Bu durum beni oldukça öfkelendirirken, WhatsApp'a girdim ve ona mesaj yazdım.

"Okulun ilk günü okula gitmeyeceğim çünkü serseri olmak bunu gerektirir." tezini uygulamaya falan mı çalışıyorsun? Eğer öyleyse acilen bırak çünkü bugün sadece ikimiz için okulun ilk günü.

Yeni bir mesaj daha yazacağım sırada masamın üzerinde duran bir kız elini fark edince, yazmak yerine telefonumun tuş kilini kapattım ve bakışlarımı kıza çevirdim. Doğal sarışın olmadığı belli olan, yüzü biraz toplu ve yanaklarında iltihaplı sivilceleri olan fakat yine de oldukça güzel görünen kız, masamın üstüne koyduğu elinin

parmaklarını sırasıyla masama vurarak ritim tutturduğunda, kaşlarımı çattım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum merakla.

"Sana sadece üç saniye vereceğim." dedi tehditkâr bir tavırla.

"Ne için?"

"Oturduğun sıradan kalkman için."

"Neden kalkacakmışım?" diye çenemi dikleştirerek sordum.

Kıvanç, orta sıranın en arka sırasında oturmamızın daha iyi olacağını söylemişti ve ben de yer kapmada iyi olduğumu söyleyerek o işi bana bırakmasını istemiştim. Şimdi kızın teki istedi diye kaptığım sıradan kalkarak Kıvanç'ın benimle dalga geçmesine müsaade edemezdim.

"Burası benim sıram." dedi kız, kollarını göğsünde çaprazlarken konuşmuştu.

"... ama artık benim." diyerek gülümsedim ben de. Belki iyimser davranırsam defolup giderdi.

"Ne demek artık benim?" diye bağırarak sorduğunda, iyimser davranmamın hiçbir şekilde faydasının olmayacağını anlamış oldum.

"İki yıldır bu sırada ben oturuyorum. Hemen kalk!"

Bir an, kızı yerinden ettiğim için vicdan azabı çekecek gibi oldum fakat herkesin içinde bana böyle bağırmış olması sinirlerime dokununca ve ayrıca Kıvanç'ın da benimle dalga geçmesini istemediğimden, öyle bir ruh haline sokmadım kendimi.

"Hayır."

Kız, kafasını kaldırarak sınıfın tavanına baktı ve dudaklarını bir süre oynattıktan sonra bakışlarını tekrar bana çevirip, "İyi." dedi. "Öyleyse birlikte otururuz."

Tam yanıma oturmak için hamle yapacak gibi olmuştu ki "Olmaz!" diyerek karşı çıktım.

"Orada erkek arkadaşım oturacak." diye devam ettiğimde ise gülmemek için kendimi zor tuttum. Kıvanç ile hâlâ sevgili olmamamız artık trajikomik bir olaymış gibi geliyordu bana.

Kız, kaşlarını öfkeyle çattı ve bir süre bana öylece baktı. Tam, ağzını bir şeyler söylemek veya sormak için açacakken, yanına gelen kız sebebiyle sustu. Yanına gelen kız neler olduğunu sorduğunda, arkadaşı olduğunu sandığım kıza kısaca durumu anlattı ve sonra bu kız, "Yer kapmaca yok, kalk." dedi.

"Artık var." dedim, yine gülümseyerek. Belki iyimserlik bu kızın üzerinde işe yarardı.

"Kızım, bak..." dedi doğal sarışın olmayan kız. Diğerinin saçları siyaha yakın bir kahverengiydi ve yüzü daha inceydi, pürüzsüzdü. "Yenisin falan diye dinlemeyiz, vallahi döveriz seni."

Dişlerimi göstererek güldüm. Bunun üzerine kız daha da öfkelendi ve üzerime doğru eğildi. Hırlamak üzereyken, esmer arkadaşı onu dürttü ve arkadaşıyla birlikte sınıfın kapısının olduğu yöne çevirdiler kafalarını. Bir yere veya şeye dikkatle baktılar bir süre ve ben de merak ettiğimden, onların baktığı yöne çevirdim bakışlarımı.

Kıvanç başını hafifçe eğmiş, kısık gözlerini bana dikmiş ve kaşlarını hafifçe kaldırmış bir şekilde ağır adımlarla bana doğru ilerliyordu.

Kızların baktığı yer veya şey diye tahmin ettiğimse Kıvanç'tı. Ona, bundan sonra bu kadar karizmatik olmasını yasaklamayı düşündüğüm sırada yanıma vardı ve

yanımdaki boş sıraya oturmadan önce bana doğru eğilerek, dudaklarıma küçük bir buse kondurdu.

Yanıma oturduğunda, dişlerimi göstererek gülümserken, ona bakmayı sürdürdüm; bir şey sormak için dudaklarımı araladığımda ise birinin kolumu dürttüğünü hissederek, bakışlarımı beni dürten kişiye çevirdim. Doğal olmayan sarışının kolumu dürten kişi olduğunu gördüğümdeyse, öfkelenmeden edemedim.

"Bu çocuk!" dedi kız, kaşlarıyla yanımda oturan Kıvanç'ı işaret ederken. "Senin mi?"

Gururla gülümsedim, biraz sonra yapacağım şey için Kıvanç'ın benimle alay etmemesini umarken, bakışlarımı sinir bozucu kızdan alıp Kıvanç'a çevirdim. Meraklı bakışlarını bana dikmiş olan Kıvanç'a bakarken de "Evet." diyerek onayladım kızı. "Bu çocuk benim."

21

Sıkıntıyla yumduğum gözlerimi aralamayı asla düşünmüyorken, derin nefesler alıp vermeye ve aynı zamanda da içimden saymaya başlamıştım. Bir yerde okuduğum bir yazıya göre, ruhumuz sıkıldığında gözlerimizi yummamız ve içimizden şarkı söylememiz ya da sayı saymamız, sıkılan ruhumuzun gevşemesine sebep olurdu. Bu yüzden, tam olarak şimdi, o yazıya göre hareket ediyor ve ruhumun gevşediğini hissetmeyi diliyordum.

"Ne yapıyorsun sen?" diye soran Kıvanç'ın sesini duyduğumda, gözlerimi istemesem bile açtım yavaşça ve ona dik dik bakmaya devam ettim.

"Ben sadece... Sakinleşmeye çalışıyorum."

"Bunda sakin kalınmayacak bir şey yok Nehir!" dediğinde, o güzel yüzünün tam ortasına bir tane geçirmek istedim. Sonra eğer ona yumruk atarsam, yumruk attığım elimi bana yedirebileceğini falan düşünüp korkarak bundan vazgeçtim.

"... ama Kıvanç!" diye itiraz edecek olduğumda, "Efendim, bebeğim?" diye mırıldanarak konuştu.

... ve ben o an eridim, yani mecazi anlamda. Zaten gerçek anlamda erimiş olsaydım, tam şu anda düşünemez olurdum. Pekâlâ... Yine saçmalamaya başlamıştım.

"Bir şeyler yemeye gidelim." diye emrederek, oturduğu yerden kalktığında, öfkelendiğim konu geldi aklıma ve tekrar odanın içinde volta atmaya başladım.

"Ya sen benim için nasıl şarkı yazmazsın ya? Ya ben senin hoşlandığın kız değil miyim? Ya bu nasıl olur ya? Ya ben senin için..." diye konuşurken, omuzlarımdan tutarak durdurdu beni ve "Ne diyeceksen de ama lütfen, bak lütfen diyorum, şu ya kelimesini bir daha kullanma." dedi. Bir anlığına düşündüm ve ona hak verince başımı salladım, o da onu onayladığımı görünce, omuzlarımdaki ellerini çekti.

"Hoşlanıyor musun sen benden?" diye istemesem de bağırarak sordum. Bağırmama gerek yoktu, evet ama çoğu insan öfkelendiğinde sesini kontrol edemezdi ve ben de o insanlardan biriydim, bu yüzden de sesim gereğinden fazla yüksek çıkmıştı.

Darılmış küçük bir çocuk gibi, "Buna cevap vermek istemiyorum." dediğinde, gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

"Hoşlanmıyor musun sen benden?" diye hayal kırıklığı ile sordum.

Sağ eliyle saçlarını karıştırıp, başını iki yana salladıktan sonra, "Nehir!" diye seslendi. Dikkatimi ona verdiğimi gördüğünde, "Bunu gerçekten merak ederek soruyorum. Pardon ama sen aptal mısın?" diye sordu.

"Evet." diyerek cevapladım sorusunu. Bir an bile düşünmemiştim. Bunu çoğumuz biliyorduk ve kabul etmiştik. Reddetmenin âlemi yoktu. Verdiğim cevaba tepki vermesini beklemeden, "Neden benim için şarkı sözü yazmıyorsun?" diye sordum.

"Ben kimse için şarkı sözü yazmam." dedi, kesin ve net bir şekilde.

"Benim için bile mi?" diye hüzünle sorduğumda, dudakları alaycı bir şekilde yukarı doğru kıvrılır gibi oldu ve ardından, "Senin için bile." diyerek cevapladı sorumu.

Alt tarafı bana olan duygularını içeren bir şarkı yazacaktı, neden yazmayı kabul etmiyor ve bu kadar diretiyordu ki? Şarkı sözü yazamadığını bilsem, bu kadar ısrar etmezdim fakat biliyordum, yazabildiğini söylemişti bana. Hem ayrıca ilk söylediğim sefer kabul etseydi, ben zaten yazmasını istemeyip düşünmesinin yettiğini söyleyecektim. İşlerin bu denli zorlaşmasına sebep olan oydu.

"Öyleyse ben ayrılmak istiyorum." dedim, aldığım ani bir kararla.

Güldü. Kahkaha attı diyebileceğim bir şekilde güldü ve ciddileştiğinde, "Sevgili miydik ki ayrılmak istiyorsun?" diye sordu.

"Değil miydik?" diye şaşkınca sordum. Ellerini iki yanına açıp dudaklarını bükerek olumsuz bir şekilde yanıtlayınca, "Seni hayvan!" diye bağırdım. "Ne diye canın her istediğinde beni öpüp duruyorsun o halde?"

Saçlarımı çekiştirmeye başladım. Ben saçlarımı çekiştirirken ve olduğum yerde zıplarken, Kıvanç da alaycı bir ifadeyle beni seyrediyordu. Bu tavrı beni çok daha fazla öfkelendirince, yanımdaki vazoyu kaptığım gibi ona fırlattım. Kıvanç, ona bu kadar yani vazo fırlatacak kadar öfkeleneceğimi tahmin etmemiş olmalıydı ki üzerine doğru gelen vazodan ani bir refleksle kaçamadı. Vazo, Kıvanç'ın dizine çarptı ve ikiye ayrılarak yere düşüp parçalara ayrıldı.

"Ay, Kıvanç!.."

Yüzünde mimik bile oynamıyorken, hemen yanındaki koltuğa oturdu ve pantolonunu sıyırıp diz kapağına baktı. O bunları yaparken, ben dizinin halini göremeyeceğimi

düşündüğümden ellerimle yüzümü kapatmıştım. Kendimi çok kötü hissediyordum. Şımarıkça davranmış ve üzerine vazo atıp dizinin darbe almasına sebep olmuştum.

"Acıyor mu?" diye sordum titreyen sesimle. Ellerim hâlâ yüzümü kapatmaktaydı.

"Fena." dediğinde, şok olmuş bir şekilde yüzümdeki ellerimi çektim. Şaşırmıştım çünkü erkekler genelde, yok canım, ne acıması, acımıyor, gibi triplere girerdi fakat Kıvanç öyle bir şey yapmayarak yine gözümdeki farkını artırmıştı.

"Ne yapmalıyız? Doktor çağırmalı mıyım? Buz getireyim mi?" diye art arda sıraladığım sorularımdan en azından birine cevap vermesini beklerken ben, başını hafifçe eğdi.

"Üzerine basabileceğimi sanmıyorum." dediğinde, içimin burkulduğunu hissettim.

Ya sakat kalırsa?

"Eğer sakat kalırsan, ben ömrümün sonuna kadar sana bakarım." dedim içten bir şekilde. Bir an gülecek gibi oldu fakat gülmedi. Bunu, canının acımasına verdim.

"Bana su getir, çok susadım." diye oldukça alakasız bir şekilde istekte bulunduğunda, ilk başta öylece dikilmeye devam ettim fakat sonra başımı sallayıp hızla çıktım odamdan. Aşağı kata koşar adımlarla inip mutfağa girdikten sonra dolaptan çıkardığım su şişesinden, büyük boy bir bardağa su doldurdum ve doldurduğum su bardağını da elime alarak mutfaktan ayrıldım.

Suyu dökmemeye ve normalden biraz daha hızlı yürümeye çalışarak çıktım tekrar odama ve bardağı Kıvanç'a uzattım. Bir süre bardağa baktı ve ardından, "Kolumu kaldıracak halim yok, içirtsene." dedi.

Bunu mantıksız bulsam da vazoyu fırlatarak Kıvanç'ın şu anda bu hâlde olmasının sorumlusu olduğumdan, başımı sallayarak onayladım onu ve bardağı güzel dudaklarına yaklaştırıp suyu içmesine yardımcı oldum.

"Özür dilerim Kıvanç!"

Tüm suyu içirttikten sonra bardağı dudaklarından ayırdım ve o da her zamanki gibi, "Dileme." dedi.

"Hepsi benim suçum... Eğer senden şarkı sözü yazmanı istemeseydim, istesem bile o kadar çok ısrar etmeseydim, şimdi bunları yaşamamış olacaktık. Çok yüzsüz ve aptalım. Üzgünüm... Şarkı sözü yazman için sana baskı yapmamalıydım. Sonuçta bu, senin içinden gelerek yaptığın bir şey olursa özel olur, değil mi? Üzgünüm."

Sözümü bitirir bitirmez ağlamaya başladığımda, Kıvanç sağ elimden tutarak beni kendisine doğru çekti ve kucağına oturttu. Koluyla belimi sardığında, kalkmak istedim fakat buna izin vermedi.

"Ağlayan bir Solucan." dedi söylenerek.

"Çok üzgünüm, vazoyu öyle attığım için." diye ağlayarak konuşmaya devam ettiğim sırada, "Diz kapağım ağrımıyor, sadece şaka yaptım." dedi.

Gözyaşlarım akmayı kestiğinde, büyüttüğüm gözlerimi ona diktim ve "Sen..." diye konuştum şaşkınlıkla. "Şaka yaptın..."

"Daha önce de yapmıştım. Bu kadar çok şaşırma."

"Yani..." dedim bacağını göstererek. "Dizin ağrımıyor mu?"

Başını iki yana salladığında, gözlerimi kısarak ona bakmaya başladım ve "Demek dizin ağrımıyor." dedikten sonra kucağından kalktım. "Demek sen bana şaka yaptın..." Gözyaşlarımı sildim ve konuşmamı bağırarak

sürdürmeyi tercih ettim. "Sen tam bir adisin! Ne kadar üzüldüğümü fark etmedin mi?"

Hafifçe gülümsedi. "Hatun!" diye seslendi. "Çok konuşma da yemek yap. Açım."

... ve ben yine eridim, yani mecazi anlamda...

22

"Hey! Muşmula surat!"

Kafamdan dürtüldüğümde, evet, kafamdan, eş zamanlı olarak kulağıma doğru birinin bağırdığını duyduğumda, sıkılgan bir şekilde araladım göz kapaklarımı.

Öğle arasında bile uyuyamayacaksak, daha nerede uyuyabilecektik Allah aşkına?

"Ne var Seda?" diye öfkeyle sordum. Okula ilk geldiğimde benimle yer kavgası yapan kızdı bu.

"Yahu..." dedi inanamaz bir tavırla. "Az önce kızlarla konuşuyorduk da aklıma bir şey takıldı. İzin verirsen sana onu sormak istiyorum."

İnsan gibi izin istediğinden, biraz olsun yumuşadım ve "Tabii." diyerek onayladım.

"Kıvanç gibi mükemmel, yakışıklı, karizmatik, kaslı, zengin ve de ünlü biri nasıl olur da senin gibi muşmula suratlı, ezik, az da olsa zengin ve kesinlikle geri zekâlı olan biriyle sevgili olabilir? Neden bizler gibi seksi, mükemmel, tatlı ve zeki kızlar değil de sen?" diye sorduktan sonra kendince şirin olduğunu düşündüğü bir sırıtışla bana baktı ve "Cevaplarsan çok sevinirim." diye ekledi.

Boğazımda takılıp kalan tükürüğümü yuttuktan sonra oturduğum sırayı itekleyerek kalktım ve "Neden biliyor musun?" diye sordum, oldukça sakin bir şekilde.

Sakinliğimi korumaya çalışıyordum fakat başarılı olabileceğimi hiç ama hiç sanmıyordum.

"Bu kız gerçekten de geri zekâlı." dedi Seda, gözlerini devirdikten hemen sonra. "Kızım! Eğer nedenini bilseydim, sana sorar mıydım?"

Kıvanç'a verdiğim sözü bir kez daha tutamayacağım için üzgündüm fakat bugün evde işleri olduğunu söyleyerek okula gelmemişti ve bu yüzden de sözümü tutamadığımdan haberi olmayacaktı. Seda, yanında arkadaş getirmeyerek ve bana sataşmak için sınıfın boş olduğu, Kıvanç'ın yanımda olmadığı bir ânı kovalayarak hata etmişti. İlk hatası buydu ve ikinci hatası ise benim gerçekten de sessiz tiplerden olduğumu sanıyor olmasıydı.

Hafifçe gülümseyerek ne olduğunu anlamasına izin vermeden elimi uzattım ve saçlarını kavradıktan sonra kafasını kendime doğru çekip, "Bu yüzden." dedikten sonra masaya vurdum.

Seda, kafasının masaya vurulma anından hemen önce çığlık atmaya başlamıştı fakat kafasını masaya vurmamdan sonra sustu. Ellerimi saçlarından çektiğimde ise bedeni bir anda yere yığılınca, korkuyla büyüttüğüm gözlerimi ona diktim. Bayılmış mıydı gerçekten yoksa sadece numara mı yapıyordu, anlamakta güçlük çekiyordum.

Korkuyla fakat hâlâ güçlü durmaya çalışarak ayağımla dizine vurdum hafifçe ve "Kalk." diye emir verdim.

Ses çıkarmadı.

Bacağına kirli ayakkabım ile dokunmuş olmama rağmen sesini çıkarmadı –ki Seda büyük bir titizlik hastası olan bir kızdı ve buna rağmen sesini çıkarmadığına göre, ya bayılmıştı ya da ölmüştü. Başka bir açıklaması olamazdı. Bir dakika...

Ölmüştü, mü dedim?

Telaşlandım ve ne yapacağımı düşünmeye başladım. Seda'nın yaşayıp yaşamadığını kontrol etmek için eğileceğim sırada, içeriye, sınıfın cam kenarının en arka sırasında oturan ve bana tuhaf gelen çocuk girince, daha çok telaşlandım ve çantamı kaptığım gibi koşmaya başladım.

Koştum, koştum ve koştum... Okul bahçesinden çıkabildiğimde, durdum; soluklanırken, çantamdan telefonumu çıkardım ve Deniz'i aradım. İkinci çalışta aramam cevaplanınca, "Deniz!" diye heyecanla konuştum.

"Ben Cem." dedi Cem, oldukça ruhsuz bir şekilde. Deniz'in telefonunun onda işinin ne olduğunun beni şu anda ilgilendirmemesi gerektiğine karar vererek, biraz önce yaşanılanları geçirdim zihnimde.

"Cem, sıçtım galiba."

"Bana ne kızım bundan." diye umursamazca konuşunca Cem, alt dudağımı dişledim.

"... ama Cem! Bu sefer fena sıçtım."

Tam o sırada Deniz'in, "Ne diyor, ne olmuş?" diye sorduğunu duydum.

"Fena sıçmış. Sanırım tuvalette ve bizden tuvalet kâğıdı getirmemizi istiyor. Ben de anlamadım pek."

Cem'in Deniz'e hitaben konuşmasını duyduğumda ağzım bir karış açık bir şekilde dururken, kulağımdaki telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. Gökyüzüne bakarak, "Allah'ım!.." diye fısıldadım. "Ne günah işledim de bana böyle insanları arkadaş olarak nasip eyledin?"

--

Denizleri bekleyeli neredeyse on dakika oluyordu ve ben vücudumda gezinen heyecan dalgası sebebiyle yerimde duramıyordum. Okul kapısının önünde volta atarken,

okulun güvenlik görevlilerinin ve bahçedeki öğrencilerinin şaşkın bakışlarına maruz kalmakla cebelleşiyordum. Seda'nın ölmüş olması durumunda, hayatımın geri kalanına nasıl devam edeceğimi düşünüyor, aynı zamanda da kaçtığım için kendimi ayıplıyordum. Kıvanç, Seda'nın kafasını masaya vurup olay mahallinden kaçmış olduğumu duysaydı, bana nasıl bakardı kim bilir...

"Nehir!"

Adımın öfkeyle seslenilmesinden daha çok, adımı seslendiren kişi şaşkınlıktan dilimi yutmama sebep olurken, bedenimi yavaş yavaş döndürdüm ve bana doğru hızlı adımlarla gelen Seda'ya ve onun ardındaki altı kişiye baktım. Seda, ölmemişti. Yaşıyordu ve bana gerçekten de çok öfkeliydi. Patlamak üzere olan bir barut gibiydi ve eğer bana dokunsaydı, patlayacağı aleni bir şekilde belliydi.

Onlarla aramdaki mesafeyi hesapladım ve bana daha da yaklaşmalarına izin vermeden, arkamı döndüğüm gibi koşmaya başladım. Hem de ne koşma... Mezarlıktaki adamdan kaçarken bile daha yavaş koştuğumdan emin olacağım kadar hızlı koştum. Ciğerlerim göğüs kafesimi yarıp geçecekmişçesine ağrımaya başlayana dek koştum ve hatta o zaman bile koşmaya devam ettim.

"Dursana!"

Onlardan korkmuyordum fakat Seda'nın kafasını masaya vurarak onu bayılttığım gerçeği sebebiyle, beni yakaladıkları zaman bu yedi gencin, ikisi erkekti, bana çok da iyi davranmayacaklarını tahmin edebiliyordum. Bu yüzden beni yakalamalarına izin vermemeliydim.

Bacaklarımın gerçekten çok ağrımaya başladığını hissettiğimde, bir anlığına arkama baktım ve bana on beş adım uzaklıkta olduklarını görünce, aklımdan küçük bir

plan yaparak tekrar önüme döndüm. Bir anlığına yavaşladım ve sonra biraz öncekinden daha hızlı koşarak köşeyi döndüm. Döndüğüm köşenin sonunda bir çöp konteyneri olduğunu biliyordum ve tek çarenin ona girmek olduğunu düşündüğümden, onlar henüz köşeyi dönememişken bedenimi çöp konteynerine atıp beklemeye koyuldum.

Önce ayak sesleri duyuldu, ardından, "Tazı mı lan bu kız?" diye sordu erkeklerden biri.

Ayak sesleri varlığını sürdürürken, "Ben çok yoruldum." diye isyan etti kızlardan biri.

"Ağzından girip götünden çıkacağız o kızın." diye bağırdı Seda ve bana olan bu vahşi nefreti, olduğum yerde kendime sokulmama sebep oldu.

Uzaklaştıklarını ayak seslerinin mesafesinden anlayana dek, içinde bulunduğum çöp konteynerinin kokusunu, elimle ağzımı burnumu kapattığımdan dolayı içime tam çekmemiştim henüz. Kokusunu aldığım gibi kusacağımdan emindim ve öyle de oldu. Ayak sesleri tamamen kesildiğinde, baskıyla tuttuğum nefesimi serbest bırakıp derin bir nefes aldım ve yalnızca üç saniye sonra kustum.

"Kusmamış olsaydın ben de sana katılabilirdim."

Duyduğum ve bana önce tanıdık gelmeyen fakat sonra aslında çok da yabancı olmadığını düşündüğüm sesten sonra çöp konteynerinin içine tükürdüm ve kusmuklarımı üzerime bulaştırmamaya dikkat ederek ayağa kalktım.

"İnsanlık..." diye söze başlamışken, sesin sahibinin yüzünü görünce sustum.

Bu, sınıfın cam kenarının en arka sırasında oturan kulaklıklı çocuktu. Okula gelmeye başladığımdan beri bir kez olsun sesini duymamıştım onun ve beni tam şu anda

şaşırtan şey onu karşımda görmek değil, sesini duymadığım halde sesinin bana nasıl yabancı gelmemiş olmasıydı.

"İnsanlık hali, evet ama madem kusacaktın, neden girdin oraya?"

Gelen geçen var mı diye düşünürken, izbe sokağı kontrol ettim ve tekrar ona dönerek, "Senin ne işin var burada?" diye sordum.

"Sizi takip ettim." dedi dürüstçe ve ardından siyah kapüşonunu taktı kafasına.

"Neden?" diye sorarken, bakışlarımı çoktan ondan almış ve çöp konteynerinin içinde dolaştırmaya başlamıştım. Girmek kolaydı da çıkmak nasıl olacaktı, işte bu konuda hiçbir fikrim yoktu.

"Sana borcum vardı."

Kaşlarımı kaldırarak bakışlarımı ona yönelttim ve bir açıklama yapmasını bekledim çünkü benim bu borç işinden kesinlikle haberim yoktu.

Daha önce konuşmuşluğumuzun bile olmadığı bu çocuğun bana nasıl borcu olabilirdi ki?

Kaldırdığım kaşlarımı çattım ve "Ne borcu?" diye sordum.

"Ah..." dedi ve sonra dudaklarını sıkarken eş zamanlı olarak kendi alnına vurdu. "Yüzümü görmemiştin ki sen. Ben de diyorum ki nasıl on gündür benim ben olduğumu hatırlayamıyor."

"Senin sen olduğunu mu?" diye anlamayarak sordum. "Kimsin ki sen?" diye şüpheyle devam ettim.

"Açıklayacağım fakat acaba ondan önce şu yerden çıksan mı?" diye sordu, çöp konteynerini işaret ederek. "Çok hoşuna gittiyse bir şey diyemem tabii ama normal insanlar normal şartlar altındayken bir çöp konteynerinin

içinde durmaz. Normal bir insan gibi gözüküyorsun ve bence kesinlikle normal şartlar altındayız. Ha, ne dersin?"

"Sence de çok fazla uzatmadın mı?" diye sorduktan sonra tekrar içinde bulunduğum konteynere baktım ve yalnız başıma çıkamayacağımı anlayabildiğimde, "Yardım eder misin?" diye sordum.

"Neden edecekmişim?" diye umursamaz bir biçimde sordu ve bu tavrı bana Kıvanç'ı hatırlatınca, onu nereden tanıdığımı da hatırladım.

"Sen..." dedim inanamaz bir şekilde. "O kaçan çocuksun!"

"Beni öyle mi yaşattın hafızanda?" diye alaycı bir şekilde sorduktan sonra sağ elini bana doğru uzattı.

Başka bir şekilde çıkamayacağımı düşündüğümden, uzattığı elini tuttum ve beni kendisine doğru çekerek konteynerden çıkarmasına izin verdim. Üstüm başım çöp ve dahası kusmuk kokarken, kendimi kontrol edip yüzümü buruşturarak ona baktım. "İğrenç kokuyor ve gözüküyorum!"

Dudaklarını sıkarak başını hafifçe oynattı ve "Aksini söylemek isterdim fakat yalan söylemek pek huyum değildir. Gerçekten de hem kokun hem de görüntün iğrenç... Mide bulandırıcı..." dedi tiksinircesine.

Buruşturduğum yüzümü normal haline getirdikten sonra gözlerimi kıstım ve "Aman." dedim gururuma yediremediğimden. "Sanki sen çok şeysin..."

Sonra bir anlığına onu süzdüm.

Saçları kumral ve dalgalı, gözleri ise açık kahverengiydi. Yüzü kemikli ve vücudu az da olsa kaslı gibiydi. Sol kaşının üstünde dikiş izine benzer bir iz vardı ve o an nedensizce o izin hikâyesini dinlemek istemiştim. Üzerinde

okul üniformasının dışında her zamanki gibi siyah kapüşonlusu da vardı. Her ders başlangıcında kapüşonunu kafasına çeker ve daha sonra da kafasını masasına koyarak gözlerini kapatırdı. Uyur muydu yoksa sadece gözlerini mi dinlendirirdi bilinmezdi. Buna birkaç defa şahit olmuştum ve neredeyse tüm derslerde de bunu yaptığına emindim. Bakışları ve davranışları tuhaftı. Bordo'da beni rehin alması ile tanışmamız, aynı sınıfı paylaşmamız ve şimdi de burada karşılaşmamız ise çok daha tuhaftı.

"Bu kadar çok incelediğine göre evet çok şeyim." dedi kendini beğenmiş bir halde.

Pekâlâ, iyi sayılabilirdi. Tamam, çok fazla iyiydi fakat ona o gözle bakmayacağımı bilmesi gerekirdi. Yeni sınıfımdaki ve hatta okulumdaki herkes, Kıvanç ve benim sevgili olduğumuzu sanıyor, bize bunu bilerek yaklaşıyorlardı. Tüm dersleri gözü kapalı geçirse bile teneffüslerde gözlerini açıyor ve sınıfı inceliyordu. Kıvanç'ı ve beni bilmiyor olması imkânsızdı.

"Sedalar gelmeden gidebilir miyiz?" diye sordum, konuyu değiştirmek amacıyla. Onunla bu tarz bir muhabbete girmek bile istemiyordum.

"Demek adını biliyorsun." diye alay ederek konuştu ve beni arkasında bırakarak yürümeye başladı.

Attığım birkaç büyük adımda ona yetişirken, "Neden bilmeyeyim?" diye sordum.

Adım atmayı keserek bana döndü ve "Benimkini biliyor musun?" diye sordu.

Geldiğim ilk günden beri sınıfta alınan yoklamaların hiçbiri sesli alınmamış, hocalar öğrencilerin yüzlerine bakarak kendi iç sesleri ile yoklama almışlardı. Bunu dört yıldır aynı öğrencilerin aynı sınıfı paylaşıyor olmasına

vermiş ve yadırgamamıştım. Benden cevap bekleyen çocuk dâhil, sınıftaki birçok kişinin adını hiç duymamış ve bilmiyor olmam ise sınıf içindeki iletişim kopukluğundan kaynaklanıyordu.

"Hayır, bilmem mi gerekiyor?" diye sordum kafa tutarak. Nedenini bilmediğim bir şekilde beni öfkelendirmişti.

"Evet." dedi aynı zamanda da başını sallarken.

"Nedenmiş?" diye sorduğumda, birkaç adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Geri adım atmama fırsat vermeden kulağıma doğru eğildi ve nefesi kulağımı yalarken, "... çünkü bundan sonra çok fazla duyacaksın." dedi.

23

Ushan, çatık kaşlarıyla biraz önce çözmesini istediğim matematik sorusuna bakmaya devam ederken, benim zihnim tamamen bambaşka bir yerdeydi.

Henüz birkaç saat önce Sedaların beni kovalamasından sonra resmen tanıştığım çocuğun söylediği o sözü unutamıyordum; çünkü bundan sonra çok fazla duyacaksın, demişti bana ve ben ona ne demek istediğini soramadan, beni her zaman en olmadık zamanlarımda arayan Cem aramıştı. Deniz ile birlikte tam on dört dakikadır okulun önünde beklediklerini söyleyince de daha fazla bekletmek istemediğimden, çocuğa, gitmem gerektiğini söyleyerek arkamı dönmüştüm. Bana söylediği son söz adı ve soyadıydı. Bana bir şey çağrıştırmasını ummuştum fakat sesinin yanı sıra adı ve soyadı bana oldukça yabancı gelmişti.

--

"Anlamıyorum Nehir, gerçekten, bu konuyu bir türlü an-la-mı-yo-rum." diye isyankâr bir tavırla konuşan Ushan, ilgimi ona vermemi sağladı.

Bakışlarımı sorudan alarak ona çevirdim ve "Mızmızlanma." diyerek kızdım. "Bu soru örneğinden sana tam beş tane çözdüm. Nasıl çözdüğümü hatırlamaya çalış ve yap."

Nihayet önünde duran kalemi eline alabildi ve sonra soruda verilen bilgileri şıkların altına sıralamaya başladı. Düşündü, yazdı; düşündü, yazdı, sildi; düşündü, yazdı;

düşündü, sildi ve en sonunda kalemi fırlatırcasına bıraktı elinden.

"Organ mafyası olacağım ben, okumak istemiyorum." dedikten sonra da dönen sandalyemden bir hışımla kalkarak, kendini mavi küçük koltuğuma bıraktı.

Ben ona şaşkın şaşkın bakakalmışken, yatağımda uzanan ve tüm ilgisini kucağındaki bilgisayarına vermiş olan Rüya, "Salak bu çocuk, harbiden bak." dedi.

Araları, ben ikisinin de hayatına girmeden önceki gibi miydi yoksa daha mı iyiydi bilemiyordum fakat bazen ben hemen yanlarında olmadığımda bile konuştuklarına şahit olabiliyordum. Daha önceden, yani bundan birkaç ay öncesine kadar, ben yanlarındayken bile en ufak bir konuşma geçmiyordu aralarında.

Ushan, sağ bacağını erkeklere özgü bir şekilde sol bacağının üzerine attıktan sonra dirseklerini de çalışma koltuğunun yan kısımlarına dayadı ve Rüya'ya tip tip bakmaya başladı. Onun bu davranışı beni gülümsetirken, aklıma yine o çocuğun gelmesi ile yüzümdeki gülümsemeyi kaybettim.

Deniz ve Cem beni aldıktan sonra benden herhangi bir açıklama istemişlerdi fakat ben ikisinin de benim için endişelenmesini istemediğimden, Kıvanç'ın okula gelmemiş olmasının canımı çok sıktığını, kendime eğlence aradığımdan böyle davrandığımı söylemiştim. Onlar da onlara asla yalan söylemeyeceğimi düşündüklerinden bana inanmışlar ve birlikte vakit geçirmeyi teklif etmişlerdi fakat ben reddetmiştim. Evime gitmek ve yatağıma yatarak günüm hakkında düşünmek istemiştim ama Denizler beni evime bırakmış olmasına rağmen hayalim gerçek olmamıştı. Yatağıma yatmamın üzerinden on beş dakika geçmişken, Rüya aramış ve evin kapısını çaldığını, neden

açmadığımı sormuştu. Evde Ecrin teyze dâhil kimsenin olmadığını söyleyerek aramayı sonlandırmış ve aşağı kata inerek kapıyı açtığımda, Ushan ve Rüya ile karşılaşmıştım. Onların birlikte olması beni şaşırtırken, hemen açıklama yapma gereği duyarak aynı anda konuşmuşlardı ve ikisinin de aynı zamanda evime gelmiş olmasının sadece bir tesadüf olduğuna inandırmaya çalışmışlardı beni. O kadar yorulmuştum ki üzerinde bir an bile durmayıp inanmış gibi yapmıştım ben de. Daha sonra evime girip doğrudan odama çıkmışlardı. Rüya yatağıma, Ushan ise çalışma masama kurulmuştu. Kafamın dağılacağını düşündüğümden, Ushan'ın yardım isteğini geri çevirmeyerek ona matematik dersinde yardımcı olmaya çalışmıştım. Durumu fena sayılmazdı, sadece birkaç konuda eksiği vardı ve bu da yeni gördüğümüz konulardan olduğundan, hayli normaldi.

"Ne düşünüyorsun sen?" diye sordu Ushan ve ne zaman balkon kapıma diktiğimi bilmediğim bakışlarımı ona çevirerek, ne düşündüğümü düşünmeye başladım.

İyi değildim sanırım. Çoğu zaman birkaç dakika önce ne düşündüğümü veya yaptığımı unutuyordum.

"Bir şey soracağım sana." dedikten sonra tam karşısına, yatağımın ortasına oturdum ve dikkatini tamamen bana vermesini bekledim; verdiğini hissettiğimde ise "Berkant Bozdağ'ı tanıyor musun?" diye sordum.

Sorumdan hemen sonra yüzünün aldığı şekli ve gözlerinin esiri olduğu duyguyu gördüğümde, korkmadan edemedim. Belli ki bu Berkant denen siyah kapüşonlu çocuk çok da masum biri değildi.

"Sen nereden tanıyorsun onu?" diye soran Rüya, şaşkınlıkla ona dönmeme sebep olurken, hem Ushan'ın hem

de Rüya'nın bu çocuğu tanıyor olması –üstelik iyi bir şekilde tanımıyorlardı– beni ürkütmüştü.

"Benimle aynı sınıfta." dediğim anda, Ushan omzuma dokunarak dikkatimi ona vermemi sağladı.

"O çocukla kesinlikle muhatap olma."

Kaşlarımı çatarak, "Neden?" diye sordum.

"Dissosiyatif kimlik bozukluğu var onda." diye söylediğinde Rüya, çatık kaşlarımla ona döndüm.

"Ne kimlik bozukluğu?"

"Diğer adı, çoklu kişilik bozukluğu." diyerek açıkladı Ushan.

Çattığım kaşlarımı kaldırıp başımı anlayışla sallarken, Ushan'a döndüm ve "Öyle olsa bile neden onunla muhatap olmamam gerekiyor? Kişilik bozukluğu olan insanlar toplumdan dışlanmalı mı yani?" diye sordum. Öfkelenmiştim.

"Yanlış anladın." dedi Rüya. "Kişilik bozukluğu olduğu için onunla muhatap olma demiyoruz biz. Öyle insanlarla muhatap olabilirsin tabii ki olmalısın da fakat Berkant'la... Asla."

"Neden?" diye ısrarla sordum. Ne farkı vardı Berkant'ın diğerlerinden?

"... çünkü onun kişiliklerinden biri, görüp görebileceğin en kötü karaktere sahip."

Kaşlarımı çatarak, "Nasıl yani?" diye sordum.

Ushan sabırsız bir tavırla, "Sorgulamasan ve sadece bize güvenip dediğimizi yapsan ne olur sanki?" diye sordu.

"Umut Güven'den bile mi daha kötü?" diye sordum şaşkınca. Ushan'ın son söylediğini umursamamıştım.

Ushan başını salladı ve ben de ona şaşkın şaşkın bakmaya devam ettim. Umut Güven'den daha kötü bir karakter

düşünemiyordum şu hayatta. İmkânsızmış gibi geliyordu ve Ushan'ın bakışlarındaki anlam, bunun gerçek olduğunu kanıtlar nitelikteydi.

"Kıvanç!" dedim tek nefeste. "Kıvanç da tanıyor mu onu?" diye sordum endişeyle.

Aynı sınıftaydık fakat Kıvanç'ın ona bir kez olsun kötü kötü baktığına şahit olmamıştım.

"Tanıyordur." dedi Ushan.

"İyi de hiç tanıyormuş gibi davranmıyor onu görünce?"

"Hatırlamıyordur o zaman." dedi Rüya.

"Ona söylemeli miyim?" diye sordum düşünceli bir tavırla.

"Neyi?" diyerek düz bir sesle sordu Rüya.

Berkant ile aramdaki yaşanmışlıkları onlara da anlatmak istemedim ve omuz silkerek, "Tehlikeli olduğunu falan." dedim.

Rüya kısa bir anlığına Ushan'a baktı ve tekrar bana baktığında başını sallayarak, "Söyle." dedi.

Ben de başımı sallayarak onu onayladım ve ardından üçümüz de derin bir sessizliğe gömüldük. Kıvanç'ın tam şu anda ne yaptığını merak ettiğim ve eğer birlikte olsaydık ne yapardık, diye düşünmeye başladığım sırada, "Ben artık kaçayım." dedi Ushan ve bir anda ayaklandı.

Saatin geç olduğunu bildiğimden ve ertesi gün onun da okula gitmesi gerektiğini düşündüğümden, daha fazla kalması için ısrar etmedim. Kitaplarını ve defterlerini toplayıp siyah sırt çantasına attıktan sonra alnıma küçük bir öpücük bırakarak, Rüya'ya göz kırpıp odamdan ayrıldı.

Rüya'ya kırptığı göz sebebiyle arkasından şaşkın şaşkın baktığım kısa bir sürenin sonunda, "Hayırdır?" diyerek

döndüm Rüya'ya. "Ne iş?" diye sorarken ise hınzırca sırıttım.

Gözlerini devirdikten sonra, "Düşündüğün gibi bir şey değil." dedi. Bir şey söyleyecekken ise "Olamaz da." diye devam etti.

Israr edersem veya üstelersem öfkeleneceğini düşündüğümden, suskunluğumu koruyacağımı belirtmek amacıyla, parmaklarımla, dudaklarımda gizli bir fermuar varmış da onu çekiyormuşum gibi yaptım.

"Ben aslında şey için gelmiştim." diye itiraf etti. Ushan'ın varlığından dolayı susmuştu bunca saat demek.

"Ne için?" diye sordum hâlâ gülümsemeye devam ederken.

"Veda etmek için..."

Gülümsemem suratımda donup kaldı, kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkarken, donup kalan gülümseyişimi kaybettim. Her bir hücremin karıncalandığını hissederken, sesimi bulmayı denedim ve bulabildiğimde, "Nasıl?" diye sordum.

Omuz silkerken, "Gitme vaktim geldi de geçiyor be güzelim!" dedi.

"Neden?"

"... çünkü bazen..."

Başımı iki yana sallarken, "Seni daha yeni bulmuşken, gidemezsin." dedim.

Tanışalı, hayatıma gireli daha bir yıl bile olmamıştı ki! Nasıl olur da gitmekten bahsedebilirdi?

"Biraz yalnız kalmamın ruh sağlığım için en iyisi olduğunu düşünüyorum. Uzaklaşmam lazım. Uzaklaşmam ve düşünmem... Düşünmem ve bir karara varmam lazım..."

"Ne için?" diye sordum. "Neyi düşünecek, ne için karar vereceksin?"

Dudaklarını büktüğünde, kaldırdığı sağ elini yanağıma koyarken, "Eğer seni üzdüysem ki üzdüm, biliyorum, lütfen beni affet." dedi.

"Af dileyecek bir şey yapmadın." diye yalan söyledim.

Yapmıştı. En büyüğünden bir hata yapmıştı ama çoktan affetmiştim ki onu.

Dokunduğu yanağıma hafifçe vurarak elini yanağımdan çekerken güldü ve "Aptal!" diye kızdı. "Böyle olma demiştim sana."

"Nasıl?" diye sordum. Zihnim tamamen bambaşka bir boyuta geçmiş gibi olduğundan dolayı onu anlayamıyordum.

"Böylesine saf ve iyi olma. Hayır demeyi öğren. Affedememenin kötülük olmadığını bil artık."

Omuzlarımı düşürürken, "... ama..." diye söze başlayacak oldum fakat oturduğu yerden kalktığını görünce sustum. Başımı kaldırdım ve komodinimin hemen önündeki Rüya'nın, boy aynama bakarak üzerini düzelttiğini gördüm. Gidiyordu ve her zamanki gibi ona yakışacak şekilde umursamaz bir tavrı takınıyordu.

"Nereye gideceksin?" diye sorarken, ben de oturduğum yerimden, yatağımdan kalktım.

Omuz silkti. "Bilmem."

Sol kaşımı kaldırarak, "Nereye gideceğini bile düşünmedin mi?" diye sordum.

Başını iki yana salladı ve "Gitme kararını bile henüz dört saat önce aldım." diyerek yanıtladı beni.

"Bu kararı almanda ne etkili oldu peki?" diye çaresizce sordum çünkü eğer bilseydim belki bir şekilde onu gitmekten vazgeçirtebilirdim.

"Hiçbir şey." dedi umursamaz bir edayla ve topuklarının üzerinde dönerek bana çevirdi bakışlarını.

Yeni boyattığını bildiğim pembe saçlarına ve şortunun açıkta bıraktığı bacaklarındaki büyükçe hayvan figürü olan dövmelerine baktım. Onu özleyecektim. Renkli saçlarıyla, bacaklarındaki hayvan figürü dövmeleriyle ve en önemlisi düşünce yapısıyla hayatımda tuhaf bir yer edinen onu çok özleyecektim.

24

Odanın içindeki sinir bozucu sessizlik canımı sıkmaya başlamışken, Kıvanç'a işaret ettim ve artık konuşmaya başlaması gerektiğini anlatmaya çalıştım bakışlarımla.

Tam yarım saattir, Kıvanç, ben, Ozan ve Irmak, Kıvanç'ın Çekmece'deki odasının salonunda oturuyor ve bakışlarımızı birbirimizden kaçırıyorduk. Kıvanç, bu ikisini barıştırmak ve bu gereksiz küslüğü sonlandırmak için böyle bir buluşmayı organize etmişti fakat ortada herhangi bir iletişim olmadığından, barışabileceklerini de sanmıyordum ben.

"Öpüşün artık." dedi Kıvanç sıkılgan bir tavırla.

Bunu bu şekilde, doğrudan söylemiş olması gözlerimi büyüterek ona bakmamı sağlarken, Kıvanç omuz silkmekle yetindi.

"Öpüşmem ben onunla." dedi Irmak çocuksu bir inatla. "Su'nun dudaklarına değen dudaklarını bir daha öpmektense, ölürüm daha iyi!"

"İsteyerek mi değdi lan!" diye öfkeyle bağırdı Ozan.

"İsteyerek ya da istemeyerek, sonuç olarak değdi mi? Değdi."

Su yine yapmıştı yapacağını. Önce Kıvanç ve benim aramızı bozmuş, daha sonra Damla onun saçlarını kestiğinden, ben ve Damla'nın ortak arkadaşlarının arasını bozmak için atakta bulunmuştu. Onu hiç tanımayan

Ozan'ı öpmüş ve bunu tam da Irmak'ın gözü önünde yaparak aralarının bozulmasına sebep olmuştu. Ne Ozan ne de Irmak, Ozan'ı öpen kızın Su olduğunu bilebilmişti bunca zamandır. Kıvanç'a aralarında yaşananları anlattığımda bir tahmin yürütmüştü. Su'yu bularak ona bunu sormuş ve cevabı bizzat öğrenmiştim. Sonrasında işler çorap söküğü gibi gelmişti. Her şeyin bir intikam oyunu olduğunu anlamıştık ve Kıvanç da onların aralarının böyle olmasından sıkıldığından –evet, sıkıldığından– aralarını düzeltmek istemişti. Irmak'a durumu anlattığımızda her ne kadar Su'yu öldüresiye dövmek istemiş olsa da buna engel olmuştuk çünkü ona verebileceğimiz en büyük cezayı zaten vermiştik fakat o yine de devam etmişti tüm bunları yapmaya...

Deniz, Su'nun Irmak ve benimle arasındaki sorunun ne olduğunu hâlâ anlayamamıştık fakat kendisinin söylediğine göre bize tüm bunları yapmasının tek bir sebebi vardı; eğlenmek... Bizler dışında kiminle uğraşırsa uğraşsın, bizimle uğraştığında aldığı zevki alamadığından dönüp dolaşıp bize takıyordu kafayı. Ona daha ne anlatabilir ve yapabilirdik bilmiyorduk hiçbirimiz. Önce ben, sonra da Irmak'tan almıştı intikamını. Sıradaki kişi Deniz olmalıydı. Ona nasıl bir şey yapacağını düşünüyor fakat tahmin dahi yürütemiyorduk. Damla'nın onun saçlarını kesmesinden sonra beni, bizleri rahat bırakacağını sanmıştık fakat yanıldığımızı yakın zamanda acı bir şekilde anlamıştık. Bu yüzden, bundan sonra çok daha dikkatli olmalıydık. Su herhangi bir zamanda herhangi bir şekilde Deniz'in başına iş açabilir, dahası kalbini kırabilirdi.

"Açıklamama izin bile vermedin." dedi Ozan hayal kırıklığı ile. "Böyle mi anlaşmıştık?"

Ozan ve Irmak, daha ilişkilerinin en başında, eğer aralarında bir sorun veya yanlış anlama olursa, önce birbirlerini dinleyeceklerine ve ondan sonra hareket edeceklerine dair bir anlaşma yapmışlardı. O gün, yani Irmak'ın Ozan'ın Su ile öpüştüğünü görmesinin ertesi günü, ben Ozan'a daha sonra gelmesini söylemiştim ve Ozan da bana hak vererek gitmişti. Burada hiçbir hata yoktu, ne benim ne de onun hatası vardı fakat Irmak'a iki hafta boyunca kafa dinlemek için zaman vermesi biraz tuhaftı. Tamam, düşünmesi için ona zaman vermesi kadar güzel bir şey yoktu fakat iki hafta uzun bir süreydi ve hiç konuşmadan geçirdikleri bu iki hafta ikisi için de cehennem olmuştu. Açıklama yapmak için geldiğinde ve aradığında ise Irmak geç kaldığını öne sürerek dinlemek istememişti onu ve işte şimdi bu noktaydı ilişkileri.

"Seni kaç defa aradım, kaç defa yazdım sana ama sen bana dönmedin bile." diye düşmanca konuştu Irmak.

"... çünkü zamana ihtiyacın olduğunu düşündüm."

"Bağırmadan konuşun." dedi Kıvanç, ikisinin de bağırmasından rahatsız olduğunu yüz ifadesiyle bile belli ederken.

"Sana ne?" diye bağırarak sordu Irmak. "İster bağırırım, ister bağırmam. Sana ne?"

Irmak'ın bu ani çıkışı sebebiyle şaşkın şaşkın bakakaldı Kıvanç ve ardından önce bana, daha sonra da Ozan'a baktı. Hiçbirimizden ses çıkmayınca Irmak'a döndü ve "Burası benim mekânım." dedi.

"Ne olmuş yani?" diye umursamazca sordu Irmak. "Seninse senin. Ne olmuş yani?"

"O sesinin dozunu ayarlayamazsan, ayarlatırım."

Irmak çenesini hafifçe yukarı doğru kaldırdı ve "Hadi canım." dedi alaycı bir şekilde. "Nasıl yapacakmışsın onu?"

"Irmak!" dedi Kıvanç dişlerinin arasından. "Sınırlarımı zorlama."

"Zorlarsam ne olur?" diye diklendi Irmak.

Ozan'a olan öfkesini ondan çıkartamadığından Kıvanç'tan çıkarmaya çalışıyor gibi bir hali vardı.

"Bak..." dedi Kıvanç, sakin kalmak için kendini zor tutuyormuş gibiydi. "Ozan'ın sevgilisisin diye-"

"Eski." diyerek sözünü kesti Irmak, Kıvanç'ın. "Eski sevgilisi." diye devam ettiğinde, bakışlarımı Ozan'a çevirdim ve yüzündeki acıyla karşılaştım.

Irmak'ı gerçekten seviyordu.

"Eski, öyle mi?" diye sordu Kıvanç. "Ozan artık senin için bir şey ifade etmiyor mu yani?"

Irmak bir an duraksadı fakat altta kalmak istememiş olmalı ki "Etmiyor." dedi çenesini biraz daha yukarı kaldırırken.

Kıvanç oturduğu tekli koltuktan bir anda kalktı ve "Öyleyse..." dedi Irmak'a doğru yürürken. "Git."

Irmak kaşlarını çattı ve dudaklarını bir şey söylemek için araladı fakat Kıvanç, ona fırsat vermeden sağ elini Irmak'ın sol kolunun dirseğiyle buluşturdu. Kıvanç'ın bu hareketi beni şoke ederken, kısa bir anlığına Ozan'a baktım ve çoktan oturduğu yerden ayağa kalkmış olduğunu görünce ben de ayağa kalktım.

"Ne yapıyorsun sen be?"

"Etrafımda Ozan'ın kırıklarını görmekten hoşlanmam."

Irmak çatık kaşlarıyla, "Ozan'ın kırıkları mı?" diye sordu.

"Değil misin?" diye sinir bozucu bir gevşeklikle sordu Kıvanç. "Eğer Ozan senin için bir şey ifade etmiyorsa ve

artık Ozan'ın eski sevgilisiysen, benim için de Ozan için de artık Ozan'ın kırıklarından birisin."

"Senin ben var ya..."

"Hadi kızım, hadi." diyerek Irmak'ı kolundan tuttuğu gibi çekelemeye başladı Kıvanç.

Bu davranışının hiç hoş olmadığını ve Irmak'ın canını acıttığını düşündüğümden, "Kıvanç!" diye seslenerek peşinden gittim.

"Elini çek." dedi, attığı birkaç büyük adımda Kıvanç'ı yakalayan Ozan.

"Bir daha etrafımızda dolanma." dedi Kıvanç, Irmak'a hitaben.

"Beni sen çağırdın be!" diye bağırdı Irmak.

"Bağırma!" diye bağırdı Kıvanç da.

"Ona adam gibi davran!" diyerek sesini yükseltti Ozan.

Üç bağıranın arasında kalmıştım ve ne yapacağımı bilemez bir halde Kıvanç'ı kendime doğru çekmeye çalışıyordum. Kıvanç'ı ilk defa bir kıza karşı bu kadar kabayken görüyordum ve açıkçası oldukça şaşkındım.

"Davranmazsam ne olur?" diye aynı Irmak gibi diklendi Kıvanç, Ozan'a.

"Ne mi olur?" diye sordu Ozan öfkeyle. "Bu olur."

Ozan, Kıvanç'a yumruk atınca, Irmak küçük bir çığlık attı ve ben gözlerimi büyüterek onlara bakmaya devam ettim. Ozan'ın bir kız için –bu kız Irmak dahi olsa önemi yoktu– Kıvanç'a yumruk attığına inanamıyordum. Geriye doğru sendeleyen Kıvanç, yardımım ve daha çok kendi dengesi sayesinde düşmekten kurtuldu ve doğrulurken, Ozan'ın attığı yumruk sonrasında çenesinin sol tarafına dokundu.

"Ozan!.."

Irmak'ın fısıldayışından sonra Kıvanç bir anlığına zafer kazanmış bir edayla sırıttı ve sonrasında hemen ciddileşerek, "İkiniz de siktir olup gidin mekânımdan." dedi.

Ben şaşkınca Kıvanç'a bakarken, Ozan, "Merak etme, gidiyoruz." dedi öfkeyle ve Irmak'ın elinden tutup peşinden onu da sürükleyerek salondan çıktı.

Şaşkındım çünkü Kıvanç'ın öfkesinin sahte olduğunu henüz şimdi anlayabilmiştim.

"Sen..." dedim girdiğim şoktan yeni yeni çıkabildiğimde. "Numara mı yaptın?"

"Birbirlerini koruma güdüsü ile dolmadan barışamayacaklarını gördüm."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalkarken, "Barışsınlar diye mi yaptın?" şeklinde sordum.

"Başka ne için olacak?" dedi sorarcasına çenesini sıvazlarken. "Eli de çok ağırmış piçin."

Gülerek, "Fena dayak yedin." dedim.

Ciddileşen bakışlarını bana dikerken, "Sen de yemek ister misin?" diye sordu.

"Dayak mı?"

"Hayır, farklı bir şey ama çok istersen dayak yemeyi, onu yedirirken dayak da atabilirim."

Neden bahsettiğini anlamadığımda ve anlayamayacağımı fark ettiğimde, "Uyuyalım mı?" diye sordum. Saat çok geç olmamıştı fakat oldukça yorgundum. Yarım ağız gülerken, "Kaç zaten hemen." dedi.

"Kim?" diye inanamaz bir şekilde sordum. "Ben mi? Ne kaçacağım canım."

Gülerek başını iki yana sallarken, "Tamam, tamam." dedi. "Kaçmıyorsun, evet, tamam."

"Pisliksin." dedim gözlerimi kısarak.

Kolunu kaldırıp omzuma attı ve beni kendine çekerek yürümeye başladı; kolunun altında olduğumdan, düşmemek için ben de yürümeye başladım. Salonundan çıkıp birkaç adım attıktan sonra tanıdık yatak odasına girdiğimizde derin bir iç çektim.

"Buraya son gelişinde güzel şeyler yaşatmadım sana." diye söze başladığında, bakışlarımı büyük beyaz yatağından alarak ona çevirdim.

"... ama bil ki hepsini unutturacağım."

Başımı şiddetle iki yana sallarken, "Hayır." dedim. Unutamazdım. Unutmamalıydım. "Unutmak istemiyorum."

"Neden?" diye sordu şaşkın bir ifadeyle. "Bir tarafın bana hep kızgın ve kırgın mı kalsın istiyorsun?"

Yatağının ayakucunda durduğumuzda, hafifçe gülümsedim ve kolunun altından çıkıp karşısına geçtikten sonra kollarımı ona doladım. "Hayır." diyerek reddettim. "Seninle olan her ânımı seviyorum ben. Kalbimi kırdığın, beni öldürdüğün anlarımı bile... Çok seviyorum. Unutmak istemiyorum."

Hafifçe uzanarak dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Yaşanmalıydı. Üç günlük ömür denilen bu hayatta, dilediğince mutlu olunmalıydı. Gurur yaparak, inat ederek kesilmemeliydi ilişkiler. Pişman olacağını bile bile adım atmamalıydı insanlar. Kalplerine kötülük bulaşan insanlardan uzaklaşmak yerine, onların da kalplerine iyilik aşılanmalıydı. Yaşanmalıydı. Er ya da geç bir gün herkesin göçüp gideceği bu dünyada, üzüntüye yer verilmemeliydi.

"Solucan!" diye soluk soluğa konuştuğunda, zihnimdeki düşüncelerimden uzaklaştım.

"Hı..." dedim, aynı onun gibi soluk soluğa kalmış bir şekilde.

"Nasıl bir aşk sendeki?" diye anlayamıyormuşçasına sordu. "Nasıl bu kadar güzel sevebiliyorsun en başından beri?"

Omuz silkerek, "Âşık olana değil, âşık olunana sormak gerekmez mi?" diye sordum.

Gözlerindeki parıltıya gülümseyerek baktığım saniyelerin sonunda tekrar dudaklarıma uzandı ve bu sefer daha sert bir şekilde öpmeye başladı beni. Zihnimin hiçbir düşünceye dalmadığı, sadece onun beni öpüşünü düşündüğüm dakikaların sonunda, beni hemen arkamızdaki yatağına yatırdıktan sonra üzerime çıktığında kısa bir anlığına öpüşmeyi kestik.

"Seni seviyorum." diye fısıldadım.

Sol gözümün önüne düşmüş olan saçımı ittirirken ve üzerime ağırlığını vermemeye çalışırken, "Bir gün sana, ben de seni seviyorum, demeyi çok istiyorum." diye fısıldayarak konuştu.

Söylediği şeyin kırıcı olduğuna fakat buna daha sonra üzülmem gerektiğine karar verdiğim zaman, hafifçe gülümsedim ve ellerimi ensesinde birleştirerek onu kendime yaklaştırdım. Kıvanç'ın daha fazla ileriye gitmek isteyebileceğini düşündüğümde, dudaklarımı ondan ayırmak istedim. Buna izin vermediğinde, ağzının içine doğru, "Dur." diye inledim.

Birkaç saniye daha beni öpmeye devam etti, dudaklarını benden ayırdıktan sonra kendini yatağın sol tarafına atarken, "Doğru." dedi. "Evlenmeden olmaz."

Ona, özür dilercesine baktığımda, sağ omzunun üzerine doğru yattı ve "Sorun değil." dedi. "Kararına saygı duyuyorum."

"Sorun değil mi gerçekten?"

"Tabii ki de sorun." dedi gülerek ve daha sonra ciddileşirken, "Yaptığımızda her şey çok daha güzel olabilirdi fakat yapmak zorunda değiliz. Her şey böyle de güzel." diye devam etti.

"Emin misin?" diye sordum. "Yani bir gün sırf yapmıyoruz diye-"

"Kurma kafanda." diye kesti sözümü. "Hem, senin uykun yok mu?"

Başımı salladım ve ben de sol omzumun üzerine doğru yatıp, "Var." diyerek onayladım onu.

"Uyuyalım öyleyse." dedikten sonra kolunu belime dolayarak beni kendisine doğru çekti.

Gözlerini kapatmasının üzerinden birkaç saniye geçmişken, sağ elimi kaldırdım yavaşça ve canını acıtmaktan korkarcasına dokundum biçimli kaşlarına. Kapalı gözleri, kirpiklerini daha bir ön plana çıkarmıştı ve biraz önce öptüğüm dudakları tam şu anda düz bir çizgi halini almıştı. Uyurken öylesine huzurlu görünüyordu ki bütün işlerimi, ilişkilerimi yok sayarak, ömrümü uykusunda onu seyretmek için harcayabilirdim.

"Nefesin elmacık kemiklerime çarpıyorken uyuyabileceğimi mi sanıyorsun?"

Uykulu sesi beni kendime getirirken, yüzümü ondan uzaklaştırdım. "Özür dilerim, ben şuradayım. Sen uyu."

Yataktan kalkar gibi olduğumda gözlerini açmadan bileğimi tuttu, bileğimden çektiği elini başıma götürüp sertçe bastırarak yastığa koydu ve "Uyu." diye emretti.

Nasıl bir anda böylesine odun olabiliyordu, anlayamıyordum. Emrinden sonra kolunu sardı bedenime tekrar ve her zamanki gibi bacağını bacaklarımın üzerine koyduktan sonra gözlerini kapattı.

"Çok güzel kokuyorsun."

... ve nasıl öylesine odunken, bir anda böylesine romantik olabildiğini de anlayamıyordum. Romantik odun lafı kesinlikle Kıvanç için türetilmiş bir laftı. Kesinlikle.

Uyukladığım sırada, bir anda aklıma gelen ve uzun zamandır aklımı kurcalayan o şey sebebiyle, "Kıvanç, çilek yer misin? Yani şey, benim için bir kez çilekli bir şey yer misin?" diye sordum. Uykuya dalmak üzereydi fakat aklımı kurcalayan o şeyi ona sormadan uyumamızı istememiştim.

Çok kısa bir süre sonra, "Hayır." diye net bir cevap aldığımda, pes etmek için erken olduğunu düşündüm.

"Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen..."

"Hayır."

"Sadece bir defa?"

Tek gözünü açtı. "Bedelini ağır ödersin?"

Sevinç dansımı yapmamak için kendimi zor tutarken, hevesle başımı salladım ve "Ne istersen." diyerek kabul ettim, henüz ne olduğunu bile bilmediğim bedelini.

Diğer gözünü de açtı. Açtığı fakat uykusu sebebiyle kısık olan gözleriyle bana bakarken, "Ne istersem?" diye muzip bir şekilde sorunca, ne kast ettiğini anlamaya çalıştım.

Çatık kaşlarımla ona bakmayı sürdürdüğüm saniyelerin sonunda anlayıp, "O şey hariç." dediğimde, dudaklarını büktü.

Büktüğü dudaklarını ısırmak istediğim sırada ise bir anda tekrar ciddileşti ve "O zaman tekrar söylüyorum ki; hayır!" dedi kesin ve net bir şekilde.

Ardından gözlerini kapattı ve çok kısa bir süre sonra nefesini düzenli bir şekilde alıp verdiğini duyduğumda, çoktan uykuya geçtiğini anladım. Uykusu olan bendim

fakat nedense başını yastığa koyar koymaz uyuyan oydu. Öfke ve hüzün karışımı bir duyguyla Kıvanç'ın üzerindeki siyah tişörtü seyrettiğim dakikaların sonunda, içime çektiğim onun kokusu ile mayıştığımı hissettim ve burnumu köprücük kemiğine yaklaştırırken gözlerimi kapattım.

Huzurun bir diğer adı varsa o da kesinlikle aşktı.

25

Acının insanı olgunlaştırdığının en büyük kanıtıydı Cem. Rabia tarafından terk edildiğinden beri pek bir değişmişti. Evet, şoku atlatabildikten sonra eskisi gibi gülmeye ve espri yapmaya başlamıştı. Evet, son bir hafta içerisinde o çok sevdiği bilgisayar oyunlarına ve motor yarışlarına dönmüştü fakat aynı değildi. Birkaç ay önceki Cem ile şimdiki Cem arasında dağlar kadar fark vardı ve ikisi arasındaki farkı yalnızca acıyla olgunlaşanlar görebilirdi. Ben, kendimin de öyle insanlardan olduğuna inanıyor ve aradaki farkı da görebildiğimi düşünüyordum.

Rabia, gittiğinden beri bir kez olsun ne Cem'e ne de bizlere yazmıştı. Cem, Rabia tarafından zaten her yerden engellenmişti fakat tahmin ettiğimden çok daha fazla gururlu bir çocuk olduğunu kanıtlayarak, ona bir kez olsun yazmamış, onu bir kez olsun arayıp sormamıştı. İlk aşkının, onunla böylesine bir oyun oynamış olmasını kendisine yedirmeye, yaşadıklarını atlatmaya çalışıyordu. Ne kadar başarılı olduğu tartışılır bir gerçekti fakat benden daha iyi savaştığı aşikârdı. Benden daha iyi savaşan biri daha vardı, o da Deniz'di.

Elif'in son gidişinden sonra –hepimiz bunun son olmasını umut ediyorduk çünkü üçüncü kez aynı şeyleri yaşamaya gücü kalmamıştı Deniz'in– Cem'e göre daha çabuk toparlanmıştı ya da sadece geçen seferki gibi bize toparlandığıyla ilgili rol yapıyordu. Bilemiyorduk. Cem gibi

durduk yere dertlenmiyor veya bulunduğu ortamı terk etmiyordu veya Batu gibi çoğu zamanını yalnız geçirmiyordu fakat henüz iyi olmadığından emindim. Bu kadar çabuk atlatması imkânsızdı. İnci'ye âşık olmadığı halde onun ölümünü bile hâlâ atlatamamıştı. Elif'e âşıkken, gidişinin üzerinden daha bir ay geçmişken atlatmış olması mümkün değildi ve üçümüzden de çok daha iyi savaşan biri vardı; Batu...

Damla'nın ona yaptıklarını, gidişini içine atarak sindirmeye çalışıyordu Batu. Zordu, anlayabiliyordum. Gözlerine baktığımızda bile ne kadar acı çektiğini görebiliyorduk. Onca şeye rağmen Damla'yı hâlâ ne kadar çok sevdiğini hissedebiliyorduk. Kıvanç ve benim ilişkimde sadece ben değil, bazen Kıvanç da aptal oluyor ve bu yüzden hâlâ bir adı olmayan ilişkimizde çoğu zaman sorunlar yaşanabiliyordu. Batu ve Damla'nın ilişkisinde ise sadece Damla değil, Batu da çok aptaldı ve bu yüzden ortada ilişki denilecek bir şey bile yokmuş gibi duruyordu. Kıvanç ve benim ilişkimde olduğu gibi iki taraftan biri daha az aptal olsaydı eğer, bir şeyler daha kolay çözülebilirdi fakat hayır, bunların ikisi de çok aptaldı. Bu yüzden ikisinin kafa kafaya verip, oturup bir güzel konuştuktan sonra barışamayacağını düşünen ben, Ozan ve Irmak'ı barıştıran Kıvanç'la kafa kafaya vermiş ve bir plan yapmıştım.

"Gaza bassana." diye bağırdı Damla.

Evet, Damla geri dönmüştü.

"Şehir içindeyiz. Daha ne kadar hızlı gitmemi bekliyorsun?" diye bağırarak sordu Kıvanç.

Bundan yaklaşık on iki gün önce Damla'yı aramıştım ve öncekilerde olduğu gibi yine aramamı cevaplandırmamıştı. Pes etmemiştim, Batu ile ilgili ölüm kalım meselesi olabilecek kadar önemli bir konunun olduğunu, acilen

konuşmamız gerektiğini anlatan bir mesaj yazmıştım ve mesajımdan yalnızca üç dakika sonra beni aramıştı. Ona, bildiğim her şeyi anlatmış, pişmanlığının verdiği sessizliği dinlemiştim. Batu'nun sırf Damla'ya inat olsun diye üniversite kapısından giren ilk kıza evlilik teklifi edeceğine, kız kabul etmese bile ne yapıp edip o kızla evleneceğine dair kendine söz verdiğini söylediğimde ise Damla çıldırmıştı çünkü biliyordu ki Batu kendisine bile olsa verdiği sözü tutmak için her şeyi yapardı. Bu söylediği şeyin yalnızca lafta kalmayacağını Batu'yu tanıyan herkes bildiğinden, Damla endişelenmiş, endişelenmekle kalmayıp bir çare bulmam için bana yalvarmıştı. Ben de çarenin, bir an önce Türkiye'ye gelmesi ve o üniversite kapısından geçen ilk kızın kendisi olması gerektiğini söylemiştim. Bir an düşünmüş, kararsız kalmıştı. İş bu hali alınca, belirsizlikten nefret eden Kıvanç telefonu almış ve Damla'ya, "İlk uçakla Seyhan'a geliyorsun." diye emretmişti. Damla, Kıvanç ve benim yan yana olmamızın, dahası barışmamızın şokunu atlatamamışken, Kıvanç aramayı sonlandırmış ve kesinlikle geleceğini söyleyerek, böldüğüm uykusuna devam etmişti ve dediği gibi de olmuştu. Damla, pılısını pırtısını toplamış, atladığı ilk uçakla Seyhan'a geri dönmüştü. Batu üniversitenin kapısından girdikten sonra başka herhangi bir kızın girmesine fırsat vermeden Damla girecekti ve Batu kendisine söz verdiğinden, Damla ile evlenmek zorunda kalacaktı. Benim planım bu şekildeydi ve her ne kadar Kıvanç'a saçma gelmiş olsa da Kıvanç da benimleydi. Damla, çaresiz olduğundan dolayı planın mantıklı olup olmadığını bile düşünmeden uygulamaya geçmeyi kabul etmişti fakat Batu'nun dersinin başlamasına neredeyse bir saat vardı ve çok fazla trafik olduğundan yetişemeyecekmişiz gibi duruyordu.

"Sessiz olun da ben bi' Batu'yu arayayım." dedikten sonra çantamdan telefonumu çıkardım. Eğer kapıdan geçmek üzereydiyse onu bir şekilde engellemeliydim.

"Kıvanç, şu gaza bas yoksa ben senin bir taraflarına basacağım!"

Damla'nın son sözünden sonra işaret parmağımı dudaklarıma götürdüm ve susmaları için işaret verirken, aramasını başlattığım telefonumu kulağıma dayadım. Üçüncü çalışında, "Efendim?" diyerek cevaplandırdı aramamı Batuhan.

"Okulda mısın?"

"Hayır." dedi soluk soluğa. "Yoldayım. On beş dakika sonra falan varmış olacağım galiba."

"On beş dakika mı?" derken, dikiz aynasından arka koltukta oturan ve tırnaklarını yiyen Damla'ya baktım. Bana yalvarırcasına baktığını gördüğümde, Kıvanç'a döndüm ve Kıvanç gazı köklerken, "Okula girmeden önce benimle buluşur musun?" diye sordum Batu'ya.

"Buluşurum tabii ama çok fazla vaktim yok, biliyorsun dokuzda dersim başlayacak."

"Evet, evet." derken, sanki görecekmiş gibi başımı da salladım. "On dakika bile olsa görmeliyim seni."

Mırıltılı bir ses çıkardıktan sonra, "Peki o halde." diyerek kabul etti. "Ne kadar sürer gelmen?"

"En fazla yirmi dakika, belki daha az bile sürebilir."

"Öyleyse ben okula giriş yapmayayım. Okulun giriş kapısının önünde bekleyeyim seni."

Rahatlamış bir şekilde verdim nefesimi ve dikiz aynasından Damla'ya bakmaya devam ederken başparmağımı kaldırdım. Damla sevinçle açtığı ağzını, sessiz olması gerektiğini hatırlayınca iki eliyle kapatırken, bakışlarımı

dikiz aynasından çekip Kıvanç'a yönelttim ve "Çok iyi olur." dedim Batu'ya.

Ardından telefonu kapattığımda, Damla tuttuğu çığlığını koyuverdi ve Kıvanç, bu hareketini onaylamadığını belirten bir bakış attı ona dikiz aynasından. Damla'nın bu çocuksu sevinci beni gülümsetirken, biraz sonra yaşanacakları hayal etmeye başladım. Tahminimin aksine Batu bu duruma oldukça sinirlenip hepimize tavır alsaydı ne yapardık hiç bilmiyordum.

"Evet, Nehirciğim!" dedi Kıvanç dişlerinin arasından. Gazı biraz daha köklerken, "Planın nedir?" diye sordu.

"Beni okulun yakınlarında indireceksin, kapısında beni bekleyen Batu'nun yanına gideceğim. Birkaç dakika sohbet edeceğim ve okula giriş yapmasını bekleyeceğim. Batu okula girer girmez arkasından Damla'yı sokacağız kapıdan ve bum! Batu ve Damla evlilik yolunda koşar adımlarla ilerleyecekler!"

Sözümü bitirdiğimde, otomobilin içinde sinir bozucu bir sessizlik yaşandı ve destek olmasını istediğimden bakışlarımı dikiz aynasına dikmek yerine doğrudan Damla'ya çevirdim. "Ne?" diye sordum. "Planımın ne kadar güzel ve mantıklı olduğunu söylesene!"

"Ya..." dedi Damla ve oturduğu yerde sanki rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. "Ben anlık bir heyecanla senin planını hiç dinlememişim sanırım. Nehir!.. Bu plan çok mantıksız..."

Önüme dönüp kollarımı göğsümde kavuşturduktan sonra bakışlarımı camın ardındaki Seyhan'a diktim. "Aman..." diye tısladım. "Size de iyilik yaramıyor!"

"Bu kadar yol geldik. Yapalım gitsin."

Kıvanç'ın son sözünden sonra Damla bir şey söylemedi ve ben de planımı mantıksız buldukları için susarak onlara trip atmaya devam ettim. Okula yaklaştığımızda, Kıvanç hızını azalttı; otomobili sağa çektiğinde, yavaşça bana dönüp dikkatli olmamı söylemeyi ihmal etmedi. Nedense Amerika'dan döndüğünden beri ne zaman yanından ayrılacak olsam, bana mutlaka dikkatli olmam gerektiğini söylerdi. Bunun sebebini merak ediyordum fakat sorduğum zaman öfkelenip bir daha söylememesinden korktuğumdan soramıyordum.

"Batu kartını okuturken in arabadan." dedim Damla'ya dönerek ve Damla hevesle başını salladığında, Kıvanç'a son bir kez baktıktan sonra otomobilin sağ ön koltuğunun kapısını açarak indim.

Okulun kapısının hemen önünde ayakta dikilen, elindeki telefonuyla uğraşmakta olan Batu'yu görebildiğimde, hızlı adımlar atarak ona doğru ilerlemeye başladım. Telefonunun kulaklığının uçları kulağındaydı ve büyük ihtimalle –hatta kesinlikle– Rihanna'nın herhangi bir şarkısını dinliyordu. Dinlediği şarkının ne olduğunu tahmin etmeye çalıştığım bir dakikanın sonunda adımlarımı ayaklarının hemen dibinde durdurup, kulaklığının uçlarından birini çektim.

"Selam." dedi beni görünce.

Selamına karşılık vermek yerine, "Ne dinliyordun?" diye sordum.

"Hiç." dedikten sonra diğer ucunu da kendisi çıkardı ve telaşlı bir şekilde kulaklığını çantasına attı.

Bu hali şüphelenmem için yetmişken, "Ver bakayım telefonunu." diyerek kaptım elinden ve yüzüme yaklaştırdığım ekranını son dinlediği müziği görmek için açtım.

Pera'nın Suç Benim şarkısını dinlediğini görünce, yüzümü aptal bir gülümseme esir aldı çünkü bu şarkıyı Damla, Batu'ya bakarak söylemişti aylar öncesinde.

"Sakın, tek kelime bile etme." dediğinde, bozulmuş olduğunu ses tonuna yansıtışıyla kanıtlarken, telefonunu ona geri uzattım ve başımı anlayışla salladım.

"Vay be!" dedim bir süre sonra. "Üniversiteli oldun, ha?"

Biraz önce hissettiklerinden kurtulunca sırıttı ve "Oldum." diyerek beni onayladı.

"Peki, o şey hakkında kararlı mısın?" diye sorduğumda kaşlarını çatınca, neden bahsettiğimi anlamadığını anlayarak, "Senden sonra üniversite kapısından içeriye giren ilk kıza evlenme teklifi etmek falan?" diye sorarcasına konuşup unuttuğunu sandığım sözünü hatırlattım.

"Ah." dedi hatırlar gibi olunca. "Kararlıyım, evet."

"Umarım sevebileceğin biri olur." dedim gülümseyerek.

"Umarım." dedikten sonra telefonunun tuş kilidini kapattı.

"Her neyse." deyip omzuna iki defa vurduktan sonra, "Sen okuluna gir." diye devam ettim.

Başını salladıktan sonra bana doğru uzandı ve yanaklarıma küçük birer öpücük bırakıp geri çekildi. Önce okula, sonra bana baktı ve "Şans dile." dedikten sonra arkasını döndü. Eş zamanlı olarak ben de arkama döndüm ve Kıvanç ile Damla'ya gelmelerini işaret ettikten sonra tekrar önüme döndüm.

Batu, okul kapısından giriş yaptıktan sonra bahçesinde yürümeye başladığında, bir kızın okulun kapısına yaklaşmakta olduğunu görünce koşmaya başladım. Bunca uğraştan sonra Damla'dan önce bir başka kızın o kapıdan girdiğini görmek beni delirtebilirdi.

Kızın yanına varabildiğimde omuzlarından tuttum ve "Dur!" diye emrettim.

Kız bana çatık kaşları ile birlikte bakmaya başladığında, omzumda hissettiğim dokunuş ile kızı tutmayı bırakmadan omzuma dokunan kişiye döndüm. Kıvanç'ın bana güvence veren bir bakışla baktığını gördüğümde, kızı bıraktım ve kapıdan girmeye çalışan Damla'ya döndüm. Üniversite güvenlik görevlileri Damla'nın kapıdan geçmesine izin vermediğinde, Damla pes ederek geri döndü; bu hareketi beni şaşkına çevirirken, bir anda yine arkasını döndü ve koşmaya başladı. Turnikenin üstünden atlayarak kapıdan giren Damla, görevlilerin onu yakalamasına izin vermeden koşmaya devam etti.

"Batuhan!"

Damla'nın bağırışı ile Batuhan adım atmayı kesti fakat arkasını dönmedi. Yanlış duyduğunu sanıyor olmalıydı. Damla koşmaya devam ederken, güvenlik görevlileri de onun peşinden koşmaya devam ediyor ve Damla'ya durması gerektiğini söylüyorlardı sürekli.

"Geçebilir miyim ben artık?" diye sordu kız öfkeli bir tavırla.

Bakışlarımı Damlalardan aldım ve kıza çevirirken, "Bilmiyorum ki... Bir dene bakalım geçebiliyor musun, geçemiyor musun?" diye sordum.

Kız gözlerini devirmeden hemen önce, "Geri zekâlı!" diye tısladı ve ardından kartını okuttuktan sonra aynı Batu gibi sakin bir şekilde kapıdan içeri girdi.

"İşe yarayacak mı dersin?" diye sordum Kıvanç'a dönerek.

"Senin yaptığın bir plandan çok bir şey beklememek gerek." diyen Kıvanç, öfkelenmeme sebep olurken, ona laf yetiştirmek yerine, Batu'nun tam karşısında dikilmekte olan Damla'ya çevirdim bakışlarımı.

Hararetli bir biçimde bir şeyler söyleyen Damla'yı, birkaç aydır üzerine yapışıp kalan suskunluğu ile dinleyen Batu'ya umutla bakmaya devam ederken, içimden dua etmeden duramıyordum. Madem kendisine söz vermişti ve bu sözünü tutmakta oldukça kararlıydı, öyleyse oyunbozanlık yapmayacaktı!

"İşe yaramadı galiba." dedi Kıvanç ve tam o anda güvenlik görevlileri Damla'nın her iki kolunu da tutarak okul bahçesinden çıkarmak üzere onu çekelemeye başladılar.

"Bir şey yapmayacak mısın? Kıza nasıl davrandıklarına bak." diye öfkeyle soludum.

"Ben değil ama Batu yapacak."

Batu bir süre Damla'nın biraz önce durduğu yere bakmaya devam etti ve güvenlik görevlileri Damla'yı yaka paça dışarı atmak üzereyken, bakışlarını bizden tarafa çevirdi. Damla'nın gördüğü muameleye şahit olduktan yalnızca üç saniye sonra koşmaya başladı.

Bakışlarımı onlardan ayırıp Kıvanç'a çevirdiğimde, yüzündeki memnun kalmış ifadeyle karşılaşınca sırıttım. "Çok iyi tanıyorsun arkadaşını."

"Evet." diye hiç mütevazılık göstermeden beni onayladı.

"Helal sana, koca yürekli arkadaş!" deyip omzuna arkadaşça birkaç defa vurduğumda ve şaşkın bakışlarına maruz kaldığımda, kiminle konuştuğumun farkına vardım ve boğazımı temizleyerek, "Pardon." dedikten sonra utançla dolduğum için bakışlarımı alıp Batulara döndüm.

Batu, Damla'yı güvenlik görevlilerinin ellerinden kurtarmaya çalışırken, Kıvanç elini belime koydu ve beni hafifçe ittirerek yürümemi istediğini belli etti. Batu'nun bundan sonra Damla ile ne yapacağını deli gibi merak ediyor olsam da Kıvanç'ın isteğine uyarak yürümeye başladım.

Otomobilinin yanına geldiğimizde, her zamanki gibi Kıvanç şoför koltuğuna oturdu, ben ise sağ ön koltuğa oturdum.

Kıvanç motoru çalıştırmak üzerken, "Emniyet kemerini takar mısın?" diye sormayı ihmal etmedim.

Bir yıl olmuştu tanışalı fakat hâlâ bu konuda takıntılı olduğumu anlayamamıştı. Takılacaktı o emniyet kemeri, başka yolu yoktu!

"Takarım." dedi anlayışlı bir ses tonuyla ve ardından dediği gibi de taktı. Vakit kaybetmeden ben de kendi emniyet kemerimi taktım, arkama yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturduktan sonra, "Eee..." dedim, Kıvanç motoru çalıştırırken. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Başka barıştırılacak çift kalmadıysa artık birbirimizle ilgilenelim diyorum ben, sen ne diyorsun?"

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken, "Etrafımdaki tüm küs çiftleri barıştırmak için can atıyormuşum gibi davranma bana. Unutma ki Irmak ve Ozan'ı barıştırma fikri sana aitti, bana değil." diye çıkıştım.

"Irmak ve Ozan'ı barıştırdım diye bana özenip Batu ve Damla'yı barıştırmak istedin yani?"

"Çüş." dedim, kaba kaçıp kaçmayacağını bir an bile düşünmeyerek. "Nereden ne çıkarıyorsun ya?"

"Tamam, tamam." dedi alay edercesine. "Bundan sonra başkalarının ilişkilerine burnumuzu sokmayıp kendi ilişkimiz için çabalayalım."

Kendi ilişkimiz için çabalayalım, deyişi zihnimde birkaç defa tekrarlanmışken, "Bak göreceksin, bundan sonra her şey çok daha güzel olacak." dedim hülyalı bakışlarımı yola dikerek.

"Aklında yine ne gibi planlar var?" diye sordu kuşkuyla.

Sırıttım ve parıldadığını düşündüğüm gözlerimi ona diktim. "Bekle ve gör."

26

"Bu saçma şeyi organize ettiğine inanamıyorum." diye sızlanarak konuştu Kıvanç ve çok kısa bir süreliğine düşündükten sonra, "Aslında inanıyorum ya, bu tarz işler tam da sana göre." diye devam etti.

Davranışlarının yanı sıra artık düşüncelerinin de dengesizleştiğine kesin bir şekilde karar verdikten sonra dilimi şaklattım üç kez. "Bir kere ya..." dedim işaret parmağımı gözüne sokmaya çalışırken. "Bir kere de benim istediğim bir şeyi yaparken söylenme!"

"Ya aslında, asıl inanamadığım şey, benim her seferinde nasıl sana uyuyor oluşum." dedi kendi kendine.

"Bunlar hep aşktan." diye alayla konuştuğumda, bir şey söylemek yerine, gözlerini devirip önüne bakmaya devam etti.

Yalnızca dört gün önce aralarındaki buzları eritmeye karar veren Damla ve Batu çiftinden sonra kendi çapımızda küçük bir çift günü yapmamız gerektiğini düşünmüştüm. Kıvanç ve ben, Batu ve Damla, Irmak ve Ozan olacaktı bu çift gününün çiftleri fakat Deniz ve Cem davet edilmedikleri halde kendilerini davet etmiş, aslında gelmiş geçmiş en iyi çiftin kendileri olduğunu iddia etmişlerdi. Biz de onların bu tatlı inadına karşı çıkmamış ve çift gününe onların da katılmasına izin vermiştik. Damla, Irmak ve ben kafa kafaya verip, çift günümüzde ne yapacağımıza dair planlar yapmıştık fakat çoğu fos çıkmıştı.

Damla'nın istediği şeyi ben beğenmemiştim, benim istediğimi de Irmak... En sonunda oldukça klişe olan bir şeyi yaparak günümüze başlamayı seçmiştik.

"Bu saatte kahvaltı mı yapılır ya?" diye sordu Kıvanç.

Anlaşılmıştı. Gün bitene kadar hatta bittikten sonra bile söylenmekten asla vazgeçmeyecekti.

"Saat sabahın dokuzu, bu saatte yapılmayacak da hangi saatte yapılacak?"

"Neden günlerimizi baş başa geçirmek yerine onlarla birlikte geçiriyoruz?" diye sordu Kıvanç, bakışlarını bir anlığına bana çevirmişken.

"Farkında mısın bilmiyorum ama onlar bizim arkadaşlarımız."

Kıvanç kaşlarını kaldırıp indirirken, "Hadi ya." diyerek dalga geçti. "Farkında değildim. İyi ki söyledin."

"Sinirlerimi bozuyorsun." derken, kollarımı göğsümde kavuşturmuş ve sırtımı koltuğun sırtlığına yaslamıştım.

"Öyle mi?" diye sorduktan sonra otomobili bir anda sağa çekti ve "İn öyleyse." diye bir seçenek sundu bana.

Çatık kaşlarımla beraber ona döndüm ve "Derdin ne senin?" diye sordum. "Ne zaman birileriyle bir şeyler yapmak istesem ve yapacak olsak, hep böyle yapıyorsun. Ne istiyorsun ya?"

Başını iki yana salladı, koltuğun başlığına yasladı ve "Anlamıyorsun değil mi?" diye sordu.

"Neyi anlamıyorum?"

Başını, yasladığı koltuğun başlığından ayırdı ve gözlerini doğrudan benimkilere dikerken, "Ben sadece seninle vakit geçirmek, seninle olmak istiyorum." diye itiraf etti.

... ama, diyeceğim sırada gözlerini gözlerimden ayırdı ve başını iki yana sallarken, otomobili tekrar sürmeye başladı.

"... fakat sen sadece beni istemek yerine, herkesi istemeyi tercih ediyorsun."

"Yanlış anlıyorsun." diye karşı çıktım.

"Neyse ne." diye kestirip attı. "Senin dediğin olsun. Birlikte zaman geçirelim hep çünkü ne de olsa onlar bizim arkadaşlarımız."

Ne dersem diyeyim ikna olmayacağını, kafasında sabit bir şekilde beliren fikirlerini değiştiremeyeceğimi bildiğimden sustum. Hepimiz zor zamanlar geçirmiştik ve tam şimdi mutlu olma yoluna henüz girebilmişken, beraber güzel bir günü paylaşalım istemiştim. Eksiği ya da fazlası yoktu bu olayın. Daha iki ay öncesine kadar benimle vakit bile geçirmek istemeyen çocuğun şimdi böyle yapması da tuhafıma gitmiyor değildi.

Yaklaşık yirmi dakika sonra buluşmak üzere sözleştiğimiz kafeye vardığımızda, Kıvanç bana hiçbir şey söylemeden kendi emniyet kemerini çözdü ve otomobilden indi. Ben de arkasından gözlerimi devirip kendi emniyet kemerimi çözdüm ve çantamı almayı unutmayarak aynı onun gibi otomobilden indim.

Kafeye doğru ilerlerken, benimle hâlâ konuşmamakta olduğunu fark edince, "Sen... Trip mi atıyorsun?" diye sordum.

Bu ilişkide henüz ben bile trip atmaya başlamamışken, Kıvanç'a ne oluyordu?

"Saçmalayan bir Solucan." derken, kafenin giriş kapısından geçmiş ve doğrudan cam kenarındaki daha önceden yer ayırttığımız masaya yönelmişti.

Kıvanç'ın peşi sıra ilerlerken, neden diğerlerinin henüz gelmediklerini düşünüyordum. Unutmuş olmaları imkânsızdı çünkü daha yarım saat önce unutup

unutmadıklarını kontrol etmek amacıyla hepsini aramış ve unutmadıklarını kendimce teyit etmiştim.

"Gelmeyecekler bence." derken, seçtiği sandalyesine kuruldu Kıvanç. Karşısına oturduğum zaman ona uzak kaldığımdan –uzak kalınca üzülüyordum– karşısına oturmak yerine hemen yanına oturmayı tercih ettim.

"Çift günü yapıyoruz." diye hatırlattı Kıvanç.

"Biliyorum." dedim.

Günün organizatörü bendim, unutmuş olmam tuhaf olmaz mıydı?

"Yanıma değil, karşıma oturman daha iyi olur."

Birkaç saniyelik düşünme faslından sonra anlayışla başımı salladım ve oturduğum sandalyeden kalkarak Kıvanç'ın tam karşısındaki sandalyeye geçtim. Kıvanç'a, oturduğumuz yere ve camın ardındaki manzaraya baktıktan sonra, "İkimiz de pencere kenarındayız." dedim sevinçle.

"Ciddi olamazsın." dedi alayla ve ben onun bu tarz tavırlarına alışkın olduğumdan, bunu demesinden sonra ondan tarafa bakmadım bile.

"Ara şunları. Gelmeyeceklerse biz yemeye başlayalım. Açım."

Yine huysuzlanmaya başlamıştı. Gözlerimi devirme isteğiyle yanıp tutuşurken, onu öfkelendirmek istemediğimden yapmadım ve çantamdan telefonumu çıkardıktan sonra Irmak'ın adını buldum rehberden ve arama tuşuna bastım.

Irmak aramayı meşgule düşürdüğünde, "Irmaklar yolda sanırım." diye açıklama yaptıktan sonra Batu'yu aradım. Batu aramamı cevaplandırmayınca, buruk bir şekilde gülümsedim, bozuntuya vermeyerek Damla'yı aradım.

Damla aramamı üçüncü çalışında, "Efendim, Nehirciğim?" diyerek cevaplandırınca, Kıvanç'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissetmeme rağmen ona bakmayarak, bakışlarımı camın ardındaki manzaraya diktim.

"Neredesiniz? Kıvanç ile ben sizi bekliyoruz da..."

"Bir saattir." diye abartılı bir şekilde konuşan Kıvanç'a bakışlarımı çevirdim aniden ve omuz silkmesinin ardından, yaptığının kendince doğru olduğunu savunuşunu izledim.

"On dakika sonra oradayız." dedi Damla mahcup bir şekilde ve daha sonra, "Kıvanç'a da söyle, kusurumuza bakmasın." diye iğneleyici bir ses tonuyla devam etti.

"Bekliyoruz." dedikten sonra aramayı sonlandırdım ve Kıvanç'a onu kınadığımı belli eden bakışlarımla bakmaya başladım.

Bakışlarımdaki anlamı çözebildiğinde, "Bekletilmekten nefret ederim." dedi düz bir sesle.

Tam şu anda, resmen, yemesi istenilen yemeği yemek istemeyen bir bebek, oynaması istenilen oyunu oynamayı istemeyen bir çocuk gibiydi ve bu, bende onun yanaklarını sıkma isteğini uyandırmıştı fakat tabii ki de öyle bir girişimde bulunmamıştım.

"Günaydın!" diye oldukça neşeli bir şekilde masamızın başında dikilen Irmak'a ve onun yarım adım dibindeki Ozan'a çevirdim bakışlarımı, üzerlerinde çift kazaklarının olduğunu görünce kıskanmadan edemedim. Kıvanç'ın çift kazaklarından birini giymiş olması kıyamet alameti olabileceğinden, şimdiye dek ona bunu teklif bile edememiştim.

"Öğlen oldu ama neyse." dedi Kıvanç, burun kıvırırcasına.

"Nesi var bunun?" diye sordu yanıma otururken Ozan.

Irmak, Kıvanç'ın yanına, Ozan'ın tam karşısındaki sandalyeye geçerken, "Her zamanki hali işte, hayatım!" diyerek kendince dalga geçti Kıvanç'la.

"Seninkinin dili yine çok uzamış." dedi Kıvanç ve tam o anda garson masamıza yaklaşarak sipariş vermek isteyip istemediğimizi sordu.

"Arkadaşlarımızı bekliyoruz." diyerek garsonu cevapladı Ozan ve garson masadan uzaklaşırken, ben de biraz önce masaya bırakmış olduğum telefonumu tekrar elime aldım.

"Denizleri arayayım ben bir." diye açıklama yaptığım sırada, yanağımdan sulu bir şekilde öpülmem ile durakaldım.

"Günaydın, Nehirişkom!" diyen Deniz, gereksiz bir neşeyle Ozan'ın yanındaki sandalyeye kuruldu.

Kıvanç, Deniz'in beni öpüş şeklinden rahatsız olduğunu Deniz'e olan bakışları ile kanıtlarken, "Ben gelmeden önce bir şeyler atıştırdım, şimdiden söyleyeyim." diyerek, Irmak'ın yanındaki sandalyeye oturdu Cem.

"Neden oğlum, salak mısın sen?" diye sordu Irmak ve Cem kaşlarını çattı.

"Kahvaltı yapmaya gidiyoruz diye aç mı kalalım Irmak? Açlıktan öleyim mi istiyorsun? Bu güzel kardeşin aç karnına, bir başına ölsün mü istiyorsun, ha, ne istiyorsun söyle." diye bağırarak sordu.

"Kafalar pırıl pırıl." dedi Ozan.

"Seninki de yağlı." diye laf yetiştirmeye çalıştı Cem. Göz ucuyla Ozan'ın saçlarına baktım fakat oldukça temiz gözüküyordu.

"İlkokul derecesinde laf atışması yapmaktan ne zaman vazgeçeceksiniz?" sorusuyla, sanki daha önce kendisi bu tarz atışmalar yapmamış gibiydi Deniz.

"Belki sen vazgeçtiğinde, ha?" diye sorup, Cem'in yanındaki sandalyeye otururken Batu, Deniz, Batu tarafından böylesine bozulmuş olmaktan dolayı tavır takınarak, yüzünü Kıvanç'tan tarafa döndü.

Kıvanç'ın sert bakışlarıyla karşılaştığında, öne eğilmiş Ozan'ın arkasından uzattığı başını görebilmem için omzumdan dürttü Deniz ve ben de Ozan'ın arkasından başımı ona doğru uzatınca, "Seninki bana neden böyle bakıyor?" diye sordu.

"Bilmem, nasıl bakıyor ki?" diye sorarak anlamazlıktan geldim. Biraz önceki öpüşünden deseydim, Deniz ortalığı ayağa kaldırırdı.

"Her an senden önce beni şey yapacakmış gibi... Şey hani, şey..."

Gözlerimi kıstığımda, sırıttı ve bir anda geri çekilerek Cem'e döndü Deniz. Ben de yavaşça geri çekildim ve Kıvanç'ın bana öfkeyle baktığını görünce ben de Cem'e döndüm. Sanki Cem'e dönen, Kıvanç'ın bakışlarından kurtulabilirmiş gibiydi de...

Kısa bir sessizliğin ardından, "Sipariş verelim mi?" diye sordu Damla.

"Hay ağzını öpeyim." dedi Batu, kendisine hiç yakışmayacak bir şekilde. Hepimiz onun bu söylediğine karşılık ona şaşkın şaşkın bakmaya başladığımızda, o da söylediği şeyin kendi konuşma tarzına hiç uymadığını fark etti ve "Yani şey..." diyerek gevelemeye başladı.

Daha sonrasında kahvaltı siparişlerimizi nihayet verebildik ve yalnızca yirmi beş dakika süren yemek faslından

sonra hepimizin hesabını ödeyen Kıvanç, "Artık evlere dağılabilir miyiz?" diye sordu.

"Kıvanç!" diye kızgın bir edayla soludum.

Ofladıktan sonra, "Peki, tamam." diyerek pes etti.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Ozan merakla. Kıvanç gibi ne huysuzlanıyor ne de sürekli gitmek istediğinden bahsediyordu.

Irmak ve Damla kısa bir anlığına birbirlerine sırıtarak baktı ve ardından, "Sinema!" diye bağırdılar.

Kıvanç, kocaman açtığı gözlerini bana çevirdikten sonra benim bir şey söylemeyeceğimi anlayınca, kulağıma eğilerek ve "Daha biz sinemaya gitmedik." diyerek, acı gerçeği dillendirmiş oldu.

"Üzgünüm." dedim içtenlikle.

Sinema fikri kesinlikle benim fikrim değildi hatta ben bu fikre uzun bir süre karşı çıkmıştım. Damla ve Irmak bu fikre neden bu kadar çok karşı çıktığımı ısrarla sorduklarında ve ben cevabını vermekten utandığımda ise el mecbur kabul etmek zorunda kalmıştım.

"Bugünün bedelini sana çok ağır ödeteceğim Solucan!" dedi Kıvanç ve hepimizi ardında bırakarak kafenin çıkışına doğru ilerlemeye başladı.

--

Bugün için kapattırdığımız sinema salonuna girdiğimizde, bütün koltukların sevgili koltuğu olduğunu gören Deniz, "Yok artık!" diye bağırdı. "Tamam, eyvallah, Cem'le bir çiftiz falan da bu kadar değil."

Batu ve Damla, Deniz'in bu isyanını kulak ardı ederek basamaklardan çıkmaya başladığında, Irmak, Ozan'a dönerek, "Nereye geçelim?" diye sordu.

"Kalbimi kırıyorsun." dedi Cem sahte bir üzüntüyle ve Deniz'in ona gözlerini kocaman açarak baktığını gördüğünde, muziplik olsun diye dudaklarını büktü.

"Film ne zaman başlıyordu?" diye soran Ozan'ın sorusunu, "Sanırım yarım saat sonra." diyerek cevaplandırdım. Salonu kapattırırken saatini öğrenmiştim fakat şimdi tamamen aklımdan çıkmıştı.

"Yarım saat boyunca burada ne yapacağız biz?" diye sordu Cem, Deniz ile biraz önceki husumetini unutmuş gibiydi.

"Kıvanç ve Nehir bizim için bir şarkı söyleyecekler değil mi, en sevdiğim ve desteklediğim çift olan Kıvanç ve Nehir çifti?" diye saçmalayan Deniz'e şaşkınca baktıktan sonra Kıvanç'a döndüm. Umursamazca omuz silkti.

"Sinema salonunda şarkı söylenildiği nerede görülmüş?" diye burun kıvırırcasına sordu Irmak. Haklıydı.

"Çok yakında... Seyhan'da." diyerek dalga geçti Deniz.

"Söyleyin, söyleyin, söyleyin..." diyerek kendince tezahürata başladı Cem ve Kıvanç'ın tuhaf bakışlarının altında ezilmeye başladı.

Kıvanç'ın omzuna hafifçe dokunduğumda, tuhaf bakışlarını bana çevirdi ve onlara anlam kattıktan sonra, "Hım..." diyerek mırıldandı. Sakinleşmiş ve artık huysuzlanmaktan vazgeçmiş gibiydi.

"Söyleyelim mi şarkı?"

Başını onaylarcasına sallayıp, cebinden telefonunu çıkardı ve çoktan koltuklarına kurulmuş olan bizimkilere baktıktan sonra bileğimden tutarak beni perdenin olduğu sahneye çıkardı. Mikrofonumuzun olmaması beni içten içe üzerken, Kıvanç, söyleyeceğimiz şarkının fon

müziğini başlattı ve bana oldukça tanıdık gelen şarkının fon müziği yüzümde buruk bir gülümseme oluştururken, Kıvanç şarkının sözlerini mırıldanmaya başladı.

"Kalbim avucundayken tuttuğun el kimindi?"

Dudaklarını kapattığında ben devam ettim.

"Umutlarım kaldı yarınlarıma.

Sonunda ölüm aldı avuçlarına."

"Bu denli kanar aşkın oyunlarına.

Al gel kalbini bana..."

Hafifçe gülümsedi ve yeniden söylemeye başladı.

Cehennemim olup beni yaksan da...

Al gel cenneti bana..."

Sonunda ikimiz de aynı anda araladık dudaklarımızı.

"Çok geç olmadan, gönlüm dolmadan, aşkın solmadan,

Gelip kalsan yanımda...

Sevemem ki ben, güvenir miyim? Asla...

*Kalbim doydu yalanlarına."**

Cem'in ıslık sesleri ve diğerlerinin alkışlarından sonra sırıttım ve Kıvanç sahneden inmek için hazırlanırken, "Bir şarkı daha söylemek istiyorum." diye bildirdim. Kıvanç onunla birlikte söylemek istediğimi sanarak geri dönecekken, "Tek başıma, yalnızca sana." diye devam ettim.

Kaşlarını kaldırıp indirdikten sonra eliyle başlamamı işaret etti. Şarkının adını da kime ait olduğunu da bilmediğimden, fon müziği eşliğinde söyleyemeyecektim ama sözlerinin Kıvanç ve benim için oldukça anlamlı olduğunu bildiğimden, yine de söylemek istiyordum.

---

* Erdal Toprak - Cennet

"Karşıma ilk çıktığında durdu zaman,

Dönmedi dünya,

Tutuldum sana ilk bakışta..."

Kıvanç'ın dudaklarının yukarı doğru kıvrılır gibi olduğunu gördüğümde ben de gülümsedim.

"Zor oldu ama buldum seni sonunda,

Konuşmaya başladık bir anda,

Dilim tutuldu çöz beni aşkınla..."

Gözlerim doğrudan onun gözlerindeyken, bir anlığına, Allah'a dünyadaki en güzel sesin benim sesim olması için dua ettim.

"O tatlı güzel yüzün,

Yangınımı körükler gülüşün,

Gözlerin beni benden alır,

Benim olmayışın içimi acıtır..."

... fakat olmayınca olmuyordu. Sesim, dünyadaki en güzel ses ne, dünyadaki ortanca güzel ses bile değildi. Bu gerçek, omuzlarımı düşürmeme sebep olurken, sinemanın içinde bir anda yükselen yabancı seslerden dolayı irkilmeden edemedim.

Filmin başladığını fark ettiğimizde, ben hızlı, Kıvanç ise sinir bozucu bir şekilde yavaş adımlar atarak sahneden ayrıldık. Salondaki koltukların en arka koltuğun iki önündeki, ekranın tam orta noktasının karşısındaki sevgili koltuğuna kurulduğumuzda, canımın mısır çekmesi ile Kıvanç'a dönüp, "Keşke mısır alsaydık." diyerek pişmanlığımı belirttim.

"Film ara verdiğinde alırız." dedikten sonra başını koltuğun başlığına koydu ve sağ kolunu arkamdan geçirerek

vücudumu kendininkine doğru yaklaştırıp başımı omzuna yasladı.

Böylesine romantik bir ânı baş başayken değil de arkadaşlarımızlayken yaşıyor olmamız tamamen benim suçumdu ve an itibariyle Kıvanç'ın gün boyunca yaptığı tüm huysuzlanmalara hak vermiştim.

Filmin onuncu dakikasına doğru filmden sıkılan Kıvanç kulağıma doğru eğilerek, "Sıkıldım ben." deyip, vücut dilinden bile anlayabileceğim gerçeği benimle paylaşmış oldu.

"Daha on dakika bile olmadı, seyretmeye devam eder misin, lütfen?"

"Filmi boş ver." dedikten sonra beni kendisinden biraz olsun uzaklaştırıp, "Gel, biz öpüşelim." diye devam etti.

"Öpüşmek mi?" diye şaşkınca sordum. "Sinemada mı?"

"Çift günü değil mi bugün?" diye sordu ve cevap vereceğim sırada, "Çiftler genelde sinemada öpüşür. Biz de bugün bir çiftiz ve sinemadayız. O yüzden, haydi, öpüşelim." diye tuhaf bir açıklamada bulundu.

"Sinemada öpüşen çiftler... Ne bileyim, biraz..."

"Biraz ne? Ergenler mi?" diye sordu.

Doğru kelime belki bu değildi fakat belki bu onu ikna eder ve filmi seyretmeye devam eder diye düşündüğümden, "Evet." diyerek onayladım onu.

"Biyolojik olarak biz hâlâ ergeniz. O yüzden, sus ve öpüş benimle."

Söylediği son cümleye gülmek istediğim sırada dudaklarını benimkilere bastırdı ve son öpüşüne nazaran oldukça yumuşak bir şekilde öpmeye başladı beni. Ben de ona ayak uydurmaya çalışarak, ne çok yavaş ne de çok

hızlı oldum. Onu taklit ettiğimi bile söyleyebilirdim. Evet, evet... Çoğu zaman ve hatta her zaman öpüşmelerimizde onu taklit ediyordum. O ne yapıyorsa ben de onu yapıyordum ki yanlış bir şey yaptığımda ve bana kızdığında, onu taklit ettiğimi, ben yanlış yapıyorsam onun da yanlış yaptığını, bu yüzden benden önce kendisine kızması gerektiğini söylemek için...

"Hop, hop." diye bağırdı Deniz bir anda. "Aile var ulan burada, aile!"

Bir anda utançla Kıvanç'tan uzaklaştım ve gözlerimi doğrudan ekrana diktim. Diğerlerinin bize bakıp bakmadığını veya Kıvanç'ın surat ifadesinin ne olduğunu bilmediğim uzun bir süre boyunca da gözlerimi ekrandan ayırmadım. Gözlerim doğrudan ekrandaydı fakat beynim tamamen bambaşka bir şeye odaklandığından filmi seyredememiştim.

Kıvanç'ın bacağıma koyduğu elini beni utandırmak için koyduğunu sanarak ittirdiğimde ve "Benim çıkmam lazım." dediğini duyduğumda, gözlerimi ekrandan alarak ona çevirdim.

"Ne demek çıkman lazım? Bugün ama çift günümüz..."

"Evden aramışlar. Tam yirmi bir defa..."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkarken, "Telefon konuşması yapıp hemen geleceksin ama değil mi?" diye sordum.

"Evet." diyerek onayladı beni ve ardından oturduğu yerden hızla kalktı fakat kalbim ikna olmayınca ben de hızla kalktım, salondan çıkmak üzere ilerlemekte olan Kıvanç'ı takip etmeye başladım.

"Nereye?" diye soran Batu'ya kısa bir açıklama yaparken, ilerlemeye devam ediyordum. Kıvanç benden yalnızca

bir dakika önce salondan çıktı ve ben de ardından çıktığımda salon görevlisi ardımızdan kapıyı kapattı.

Alışveriş merkezinin içindeki gürültüden dolayı rahat bir telefon görüşmesi yapamayacağını anlayan Kıvanç, sinema katından ayrılmamız gerektiğini söyleyerek bileğimden tuttu ve beni de arkasından çekeleyerek yürütmeye devam etti.

Sinema katından ayrılmak üzereyken terası gördüğümde, "Açık havada mı konuşsan?" diye sorarak terası işaret ettim. Kısa bir anlığına terasa baktı ve düşündü, mantıklı gelmiş olacak ki başını olumlu anlamda salladıktan sonra terasa yönelerek yürümeye, beni de peşinden çekeleyerek yürütmeye devam etti.

Terasa çıktığımızda, kimsenin olmayışı tuhafımıza giderken, Kıvanç sırtını duvara yasladı ve vakit kaybetmeden kendisini son arayan numarayı aradı. Heyecanla aramanın açılmasını beklediğim saniyelerin sonunda telefonu kulağından uzaklaştırdı ve kafasını iki yana salladıktan sonra bu sefer de babasını aradı.

Babası da aramasını cevaplandırmadığında telaşa kapılınca, "Sakin ol." diyerek onu sakinleştirmek istedim. "Sadece nerede olduğunu merak etmişlerdir."

Başını şiddetle iki yana sallarken, "Hayır, hayır." diyerek konuşmaya başladı. "Kesin Bora'yla ilgili. Bir şey oldu. Kötü bir şey oldu ki bu kadar çok aradılar. Kesin-"

"Kıvanç!" diyerek sözünü kestim. Söz konusu Bora olduğunda ne kadar hassas olduğunu biliyordum fakat daha ortada hiçbir şey yokken böyle davranması mantıksızdı.

"Apyal'ı mı özledi acaba?" diye sordu kendi kendine.

"Apyal mı?" diye şaşkınca sordum. "O da kim?"

Yüzünde buruk bir gülümseme oluştu. "Oyuncak ayısı." diye yanıtladı sorumu ve ardından, "Birinci yaş gününde hediye etmiştim ona." diye devam etti.

Başka bir kadından olan –kendisine hiç iyi davranmayan bir kadından olan– kardeşine böyle bir incelikte bulunması hoşuma giderken hafifçe gülümsedim. Kıvanç'ın bakışlarının tek bir noktada olduğunu gördükten sonra, "Adını kim koydu peki?" diye sordum.

"Bora." diyerek tek nefeste yanıtladı sorumu. "Daha beş yaşlarındayken televizyondan duymuş aptal kelimesini. Bir dizide, küçük bir çocuk kahverengi saçlı bir çocuğa aptal demek yerine apyal demiş ve bu da Bora'nın garibine gitmiş. Çocuğun dili dönmediğinden dolayı apyal dediğini söylemedi kimse. O hep, o çocuğun bile isteye aptal yerine apyal dediğini sandı. Bu olay önce garibine gitti, sonra da hoşuna... Sonra da ayısının ismini apyal koymak istedi ve de koydu."

"Şimdi nerede peki? Yani... Apyal?"

"Amerika'da." diyerek yanıtladı sorumu ve bakışlarını gökyüzüne çevirdi. "Kaldığı hastane odasında unutmuş. Çok ağladı, Apyal'ımı istiyorum, diye... Ben de tekrar onu almaya döndüm fakat yoktu, bulamadım. Büyük ihtimalle çöpe attılar ya da bir başka çocuk onu aldı."

"Bora'ya bunu nasıl söyledin?" diye sordum. Unuttuğunda ağlayacak kadar değer veriyorsa, kaybettiğini duyduğunda kim bilir neler yapmıştı...

"Söylemedim." dedi Kıvanç omuz silkerek ve sonra bakışlarını bana çevirdi. Gözleri yaşlarla dolmuş gibiydi ya da sadece ben duygusal bir konuşma yaptığımızı düşündüğümden öyle görmek istemiştim. "Kaldıramazdı

çünkü. Demedim ve hayatımda ilk kez ona yalan söyledim. Apyal'ın çok hasta olduğunu, hastanede tedavi gördüğünü söyledim. O da inandı."

... ya da sadece inanmak istedi, diye geçirdim içimden. Bora zeki bir çocuktu ve böyle bir yalana kanmayacağını en iyi Kıvanç biliyor olmalıydı. Büyük ihtimalle Kıvanç'ı kırmamak için inanmış gibi yapmış ve saatlerce, belki günlerce oyuncak ayısı için ağlamıştı.

"Hangi renkti? Büyüklüğü ne kadardı?" diye artık önemi olmayan soruları sıraladım.

Kısa bir anlığına duraksadı. "Kahverengiydi. Bir buçuk karış kadardı boyu."

"Amerika'ya gidip onu arayalım mı?" diye sordum ciddi bir şekilde. Bora için bunu yapabilirdim.

Hafifçe gülümsedi, dudaklarını bir şey söylemek için araladı fakat tam o anda telefonunun ekranının yanıp söndüğünü gördüğümüzde, acele ederek aramayı cevaplandırdı. Telefonu kulağına götürdükten sonra, "Söyle." diye emretti.

Kısa bir süre bekledi. Bekledi, karşı taraf konuştu ve Kıvanç sadece sustu. Sustu ve telefon elinden kayıp yere düşerken öylece beklemeye devam etti.

Yere düşmek üzere olan telefonu son anda yakaladım ve "İyi misin?" diye sorduğumda, gözlerinin dolmuş olduğunu gördüm.

Bu seferki ne hayaldi ne de göz yanılmasıydı. Gözleri dolu doluydu ve tek bir noktaya bakıyordu.

"Kıvanç!" diye seslendim.

Omzuna dokundum hafifçe ve onu sarstım. Ne bana baktı ne de benimle konuştu. Ta ki sol gözünden bir damla yaş akana kadar...

Yaşlarla dolan gözlerini yavaşça bana çevirdi ve dudaklarını araladı. "Bora..." diye fısıldadı çaresizce. "Ölmüş..."

27

Daha kaç kayıp verecektik can parçalarımızdan? Kaç can daha sökülüp alınacaktı kalbimizden? Kaç defa daha ağlayacak ve kaç defa daha bambaşka seslerden acının geçecek olduğunu duyacaktık? Geçmeyeceğini bile bile kaç defa daha geçeceğine inanmak isteyecektik?

Geçmeyecekti.

Bu acı, bu kaybın verdiği acı, bu vedasız gidişlerin acısı asla geçmeyecekti.

Ne babamın bende bıraktığı acı ne de Bora'nın Kıvanç'ta bıraktığı acı geçecekti.

Geçmeyecekti işte. Geçmezdi. İnsan, geçeceğini söyler, inanmak ister, inanmış gibi yapar ve rol yaparak hayatını sürdürmeye devam ederdi fakat geçmezdi.

Nasıl geçebilirdi ki?

Canın kadar çok benimsediğin bir insan dünyandan göçüp gittiğinde ne kadar mutlu olabilirdin ki? Belki biraz, belki birazdan da çok ama daha fazlası asla!

Ben nasıl babamın gidişini atlatamadıysam hâlâ, Kıvanç da atlatamayacaktı Bora'nın gidişini. Benim için babam ne ise, Kıvanç için de Bora oydu. Benim en hassas olduğum konu babam iken, Kıvanç'ın en hassas olduğu konu Bora'ydı.

Neden, diye bağırarak sorardım çoğu kez.

Neden bunları yaşamak zorundayız?

Olgunlaşmak için mi?

Evet, acı insanı olgunlaştırırdı.

Evet, acı aslında çoğu zaman güzeldi.

Evet, umudumuz acıya karışsa bile karıştığı o acıya veda edebilirdi ama yine de ne gerek vardı ki tüm bunlara?

Bizlere en çok koyan, gidenler ya da gidişleri değildi; enlerimizin vedasız gidişleriydi.

Bir şekilde tekrar geleceklerini ve bize veda edeceklerini düşünüp dururduk onlar gittikten sonra; çünkü eğer veda etmiş olsalardı, "Tamam." diyerek kabullenebilirdik. "Veda etti ve öylece gitti. Geri gelecek olan insan hiç veda eder mi?" diye sorar ve sorduğumuz kişiden, "Hayır, etmez." yanıtını alınca da ikna olurduk. Veda eden geri gelmezdi ama etmeyen gelebilirdi. Ölü olsa bile bir şekilde gelecekmiş gibi hissettirirdi.

Bora'nın ölüm haberini almamızın üzerinden tam bir ay geçmişti ve hayatım diyebileceğim bir şey kalmamıştı geriye. Babamın ölüm haberinden sonra bile bu kadar yalnız hissetmemiştim ben çünkü o zamanlar istediğim ya da istemediğim her an yanımda birileri muhakkak bulunurdu. Şimdi yoktu. Bora'nın ölümünün beni çok etkilemediğini düşünüyorlardı fakat annem dâhil hepsi yanılıyordu. İçten içe çürüyordum ve neredeyse tüm uykularımdan ağlayarak uyanıyordum. İlk hafta arkadaşlarım bana destek olmak için yanımda bulunmuş, cenazeye benimle birlikte gidip gelmişlerdi fakat ondan sonra herkes kendi yaşamına dönmüştü.

Hepimizin lise hayatının son senesiydi ve maalesef ki güzel bir üniversite kazanabilmek için sıkı çalışmamız gerekiyordu. Irmak, Cem, hatta Deniz bile çıldırmışçasına ders çalışmaya başlamışlardı. Batu, üniversite hayatına

ayak uydurmaya çalışıyor, aynı zamanda da üniversite sınavına tekrar hazırlanan Damla'ya ders veriyordu. İlişkilerinin akıbeti hâlâ belli değildi fakat bu dersler sayesinde gün geçtikçe daha da yakınlaştıklarından emindim. Rüya, en olması gerektiği anda hayatımda yoktu ve Ushan, Ezgi ile arasındaki sorunları hâlâ çözüme kavuşturamamış olmasının acısını bir kenara bırakmış, aynı Cemler gibi o da çıldırmışçasına üniversite sınavı için ders çalışıyordu. Ozan, karmaşık hayatını sürdürmeye çalışıyor ve tüm bu zaman içinde hiçbiri benim ne durumda olduğumu göremiyordu.

Kıvanç mı?

Kıvanç...

Yoktu.

Kaçmıştı.

Hazel'ın ölümünden sonra nasıl kaçtıysa, Bora'nın ölümün ardından da öylece kaçmıştı. Cenazesine bile katılmamıştı Bora'nın. Bu, hepimizi ve en çok da babasını şaşkına çevirmişken, onun tüm bunlardan haberi yoktu çünkü hiçbirimizle iletişim halinde değildi. Hayır, bu sefer yurt dışına kaçmamıştı. Hazel'ın ölümünden sonra yaptığı gibi kendisini evine, odasına kapatmıştı ve tam bir aydır onun yüzünü gören, sesini duyan olmamıştı.

Onlarca kez denemiştim. Yüzlerce kez aramıştım telefonunu fakat her zaman, "Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor." diye konuşmaya başlayan kadın araya girmişti ve bizim konuşmamızı engellemişti. Evine gitmiştim. Kapısına dayanmış ve evdeki görevlilere içeri girmek için yalvarmıştım. Kapıda benim iki katımdan bile daha iri olan üç tane adam vardı ve tanıdığım kimsenin gücü onları aşıp geçmeye yetmeyecek gibiydi.

Damla, bir süre Kıvanç'ı rahat bırakmamı söylemişti. Batu, kafasını topladığında hiçbir şey olmamış gibi onun aramıza döneceğinden emindi. Ozan, bu sürenin biraz uzun bir süre olabileceğini söylemeden geçememişti. Üçü arasında yalnızca Ozan haklı çıkmıştı. Kıvanç'ı bir süre rahat bırakmıştım fakat Damla'nın kast ettiği bir hafta, dört haftaya dönünce, işin rengi değişmişti gözümde. Batu, kafasını topladığında, demişti fakat toplanılacak bir kafasının kaldığını bile düşünmüyordum ben. Uzun sürmüştü ve hâlâ ses seda çıkmadığına göre uzun sürmeye de devam edeceğe benziyordu.

O gün, alışveriş merkezinde çift günü yaptığımız gün, gözlerimin önünde yere yığılarak oturmuş ve önce sessizce, sonra hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. Apyal'ını kaybeden Bora gibi ağlamıştı uzun bir süre. Dokunamamıştım gözyaşlarına. Silememiştim ve öylece bakakalmıştım. Ağlama, diyememiştim. Bakmıştım. Susmuştum ve Kıvanç bayılana dek ağlamıştı. Bayıldığında ise hiç vakit kaybetmeden koşmuş ve Batulara haber vermiştim. Apar topar hastaneye götürmüştük onu ve doktor, korkulacak bir şeyin olmadığını, sadece stresten bayıldığını söylemişti. Korkulacak bir şeyin olmadığını... O an, doktora kanmıştım fakat şimdi bakıyordum da... Korkulacak bir şey vardı. Korkulacak çok şey vardı ve ben, o an bunu göremeyerek, Kıvanç'ın, evine tek başına girmesine izin vermiştim.

O akşamdan sonra bir daha hiç görememiştim onu. Sadece ben değil, hiçbirimiz onu görememiştik. Bize bunu yapmaya hakkı yoktu belki ama bu acıyı çekmeyi de o hak etmemişti. Önce ilk aşkı onun yüzünden ölmüş, sonra da onu taparcasına seven kardeşi hastalığı yüzünden ölmüştü.

Başka ne yapabilirdi ki? Onlardan daha değersiz olan bizleri nasıl düşünebilirdi?

Bazen, ona, bu yaptığı için hak veriyor ve bazen de çok kızıyordum fakat ona hak versem de kızsam da değişen bir şey olmuyordu. Yoktu. Sanki var olmamış gibi çıkmıştı hepimizin hayatından ve bu çok üzücüydü. Dayanılamaz bir acı gibiydi ama dayanılıyordu bir şekilde.

Umut var mıydı bundan sonra yoksa umut denen bir şey aslında hiç var olmamış mıydı?

Bilmiyordum. Açıkçası artık bilmek dahi istemiyordum.

"Uyu, bebeğim!" diyen annem, söylediği son kelime ile zaten özleminden öldüğüm Kıvanç'ı daha çok özlememe sebep olurken, bir anda hıçkırıklara boğulmama sebep oldu.

Bebeğim, derdi bana. Söylediği onca kötü sözü unutmama sebep olacak kadar mutlu ederdi o anlarda bu kelime beni. Öyle içten söylerdi ki bu kelimeyi, sanki gerçekten de onun bebeğiymişim ve sanki Kıvanç benim babammış gibi hissederdim o kısacık anda. Babamdan tatmadığım şefkati, o bir saniyelik zaman diliminde Kıvanç sayesinde tadardım.

"Ağlama artık." diye emretti annem.

Nasıl ağlamazdım?

Bora ölmüştü.

Kıvanç yoktu.

Hayatımda ilk kez bir çocuk sevmiştim ve daha sesini bile duyamadan onu kaybetmiştim. Yaşına göre küçük bir bedeni vardı Bora'nın. Elleri küçücüktü, benim ellerimin arasında kayboluverirdi. Yüzü de küçüktü ama yanakları tombul ve yumuşacıktı. Kıvanç'ın yanaklarını sıkmak istediğim ama sıkamadığım zamanlarda Bora'nın yanaklarını sıkardım ve bu hareketim onun hoşuna giderdi. Dişleri küçüktü, ön dişinde çürük vardı ve kirpikleri yok denecek

kadar azdı. Küçüktü Bora. Doğduğu günden bu yana küçücük bedeninin çektiği acılar yetmezmiş gibi henüz gerçekten âşık bile olamamışken göçüp gitmişti aramızdan.

"Bir şekilde kaldığın yerden devam etmelisin hayatına." dedi annem. Babamın ölümünden sonra da aynı cümleyi kurmuştu bana.

Demek ki, diye geçirdim içimden. Ölenlerin ardından kalanlara söylenen ortak cümlelerden biri de bu...

"Kıvanç..." dedim hıçkırıklarımın arasından. "Ona ne olacak?" diye sordum.

Ben hayatıma bir şekilde kaldığım yerden hatta çok daha güzel bir yerden devam ederdim etmesine de... Kıvanç edebilir miydi?

"Bir haber yok hâlâ, değil mi?"

Burnumu çekip avuç içlerimi gözlerime bastırarak gözlerimi sildikten sonra tekrar çektim burnumu ve başımı iki yana sallarken, "Evinden çıkmadı hâlâ." diye yanıtladım sorusunu.

"Kendine bir şey yapmış olamaz, değil mi?" diye sordu annem bir anda. Kaşlarımı çatarak ellerimi yüzümden uzaklaştırdığım sırada, "Yok, canım." dedi, daha çok kendini inandırmaya çalışırmışçasına. "Kıvanç akıllı çocuktur, yapmaz öyle şeyler."

Evet, Kıvanç akıllı bir çocuktu fakat bazen öyle anlar yaşardı ki aklını tümden kaybetmiş gibi davranırdı. Kıvanç'ın iradesini kaybedebileceğini... Sanıyordum. Evet, sanıyordum. Sanıyordum çünkü Hazel'ın ölümünden sonra uyuşturucu kullanmaya başlamış, bağımlı olmuş olan Kıvanç'ın, Bora'nın ölümünden sonra mantıklı davranmasını beklemek büyük saçmalık olurdu ve ben

bunun, bir ay sonra, annemin bir anda aklına gelip söylediği cümle ile farkına varabilmiştim.

"Gitmem lazım." diyerek üzerimdeki örtüyü fırlatırcasına ittirdim.

"Nereye?"

"Kıvanç'a." diye tek kelimeden oluşan fakat pek çok şey ifade eden cevabımdan sonra annem anlayışla başını sallayarak odamdan ayrılınca, dolabımın kapaklarını açtım ve eş zamanlı olarak üzerimdeki pijamalarımdan kurtuldum.

Siyah, boğazlı kazağımı ve kot pantolonumu giyindikten sonra siyah spor ayakkabılarımı ayaklarıma geçirdim. Saçlarımı yapmakla uğraşmayıp gelişigüzel taradıktan sonra komodinimin üzerindeki telefonumu elime alarak odamdan ayrıldım. Basamakları hiç olmadığım kadar hızlı inip evin kapısını açmamın ardından, dışarıda bekleyen Salim amcaya bir yere gitmem gerektiğini söyleyerek otomobillimize doğru yöneldim.

Otomobilimizin arka koltuğuna kurulduğumda ve Salim amca da şoför koltuğuna geçip nereye gideceğimizi sorunca, "Girdap Kafe'ye." diyerek gitmek istediğim yeri söyledim. Acilen bir plana ihtiyacım vardı ve aklıma başka bir mekân gelmemişti.

Salim amca otomobili çalıştırdığında ve sürmeye başladığında, Kıvanç'la ortak tanıdığımız kim varsa hepsine mesaj atarak onları Girdap Kafe'ye davet ettim. Çoğu, mesajıma dönmedi ve dönenler de bir saat içerisinde orada olacaklarını söylediler.

Kafeye geldiğimizde, Salim amcaya teşekkür edip, daha sonra kendim dönebileceğimi söyleyerek otomobilden indim ve koşarak kafeye girdim. Saat öğleden sonra

dördü gösteriyordu ve nedense kafenin içi pek kalabalık değildi. Her zaman oturduğum masaya oturduğumda ve garson anında yanımda belirdiğinde, arkadaşlarımı beklediğimi söyledikten sonra onlar geldiğinde kalabalık bir grup olacağımızdan, başka bir masa ile benim oturduğum masayı birleştirmesini rica ettim. Garson isteğimi kırmayıp bir başka masayı benim masama yaklaştırdığı sırada, kafeden içeriye aylak aylak giren Deniz ve Cem'i gördüm. Garson masaları birleştirip Deniz ile Cem hemen yanımdaki sandalyelere kurulduğunda, Ozan ile Irmak girdi kafeden içeriye.

"Hooaaydaa..." diye uzatarak konuşan Deniz, "Mevzu var galiba?" diye sorarcasına konuşunca, başımı salladım.

Irmak ve Ozan yan yana oturabilecek şekilde sandalyelere kurulduklarında, içeriye bu sefer de Ushan girdi. Onu da davet etmiştim fakat geleceğinden kuşkuluydum aslında. Gelişi benim bile şaşırmama sebep olurken, Cem, "Bunun ne işi var burada?" diye sordu.

"Selamlar, toplantı falan mı yapacağız? Nedir bu?" diye sorarak, Ozan'ın yanındaki boş sandalyeye oturdu Ushan.

"Memnun değilsen gelmeseydin kardeşim, zorla mı getirttik seni?" diye, daha biraz öncesine kadar söylenen Deniz konuştuğunda, gözlerimi devirmeden edemedim.

"Bakma sen ona." dedim Ushan'a dönerken.

"Bakacak olsam sana bakarım, Deniz'e neden bakayım ki?" dedi Ushan ciddi bir şekilde ve ardından hafifçe gülümsedi.

"Sen hâlâ Nehir'e mi yürüyorsun lan?" diye öfkelenerek sordu Ozan. Kıvanç'ın yokluğunu aratmıyordu.

"Ne alakası var, güzel kardeşim?" diye sinir bozucu bir rahatlıkla sordu Ushan. Amacının Ozan'ı öfkelendirmek olduğunu anlamıştım.

"Nereden kardeşin oluyorum ulan ben senin?" diye bağırdı Ozan.

Ushan bir şey söylemek için dudaklarını araladığı sırada, "Ooo..." diye bağırmaya başladı Deniz. "Bizim yeni –çaktırmayın, aslında eski– âşıklarımız da sonunda teşrif edebildiler."

"İşin gücün dalga ulan, işin gücün dalga." diye söylenerek Ushan'ın yanına oturdu Batu ve Damla da onun hemen karşısındaki sandalyeye oturdu.

"İşi gücü tabii ki de dalga olacak, Batu!" dedi Cem, bundan daha normal bir şey olamazmış gibi. "Nedenini sorar mısın? Sorsana. Allah aşkına sor."

"Neden?" diye sordu Irmak, Batu'nun yerine.

"... çünkü dalga yalnızca denizde olur." dedi Cem ve ardından gülmeye başladı. Hiçbirimizin gülmediğini gördüğünde ise "Bu sefer ki pek de iyi değildi, haklısınız." diyerek gülmeyi kesti.

"Başka gelecek olan var mı?" diye sordu Damla, Cem'in esprisini veya bozulmasını umursamayarak.

"Hayır, yok." diyerek yanıtladım Damla'nın sorusunu ve dirseklerimi masanın üzerine koyduktan sonra, "Öncelikle geldiğiniz için hepinize çok teşekkür ederim." diye devam ettim.

"Konferans falan verecek galiba." dedi Deniz alayla.

"Konumuz; Kıvanç." dediğimde, Deniz dâhil hepsinde gözle görülür bir ciddiyet oluştu. "Bildiğiniz üzere son bir aydır ondan haber alamıyoruz. Evinden dışarıya asla çıkmıyor ve telefonunu da kullanmıyor."

"Evet." diyerek beni onayladı Ozan.

"Artık buna bir dur dememizin vaktinin geldiğini hatta geçtiğini düşünüyorum ben."

"Ben de." diyerek bana katıldı Damla.

"Bu yüzden acilen bir plan yapmamız gerekiyor."

"Ne planı?" diye sordu Cem.

"Kıvanç'ın evine girme ya da Kıvanç'ı evinden çıkarma planı."

"Bana kalırsa, onun kendi isteğiyle tekrar aramıza dönmesini beklemeliyiz." dedi Batu.

"Dönmüyor." diye sertçe konuşmaya başladım söze. "Dönmeyecek çünkü ben Kıvanç'ın iyi olduğunu düşünmüyorum. Tamam, sizler de Kıvanç'ın iyi olduğunu düşünmüyorsunuz belki ama o anlamda değil. Bence... Kıvanç, tekrar başladı."

Damla'nın gözleri irice açılırken, onun da daha önceden bunu düşünmemiş olduğunu anladım. Ozan'a döndüm ve onu düşünceli görünce, bakışlarımı ondan alarak Ushan'a çevirdim. Ushan'ın tek bir noktaya bakakaldığını gördüğümde, zihninin Hazel'ın ölümünü ve ölümünden sonra yaşanılanları tekrarladığını düşündüm.

"Nehir haklı olabilir." dedi en sonunda Ozan. "Kıvanç bu, yapar mı yapar..."

"Ne yapar?" diye sordu konudan oldukça uzak olan Cem.

"Babasıyla konuşmayı denedim birkaç defa fakat yüzüme dahi bakmadı." dedi Batu.

"Evdeki çalışanlarla konuştum. Eve girebilmemin karşılığında her birine yüklü miktarda para teklif ettim fakat Kıvanç artık onları nasıl korkuttuysa, hiçbiri yanaşmadı anlaşmaya." dedi Damla.

"Odasına tırmanmayı denedim fakat korumalar yakalayıp beni dövdüler." dedi Ozan.

"Ne? Dövdüler mi?" diye öfkelenerek sordu Irmak.

Kısa bir anlığına her birine uzun uzun baktım.

Ne çok şey yaşamıştık son birkaç ayda... Onca ayrılık, gözyaşından sonra yine birlikte olmamız mucize gibi bir şeydi. Deniz, Elif'ini kaybetmişti fakat sanki Elif hayatına hiç girmemiş gibi yaşamına devam edebiliyordu. Cem, Rabia tarafından acımasızca terk edilmişti fakat o anı hiç yaşanmamış sayabiliyordu. Ozan ve Irmak, atlattıkları büyük sınavdan sonra eskisinden çok daha iyi olan ilişkilerinin tadını çıkartıyor, Irmak bazen aklına o anlar gelse bile unutmuş gibi yapabiliyordu. Batu ve Damla, geçmişlerine bir sünger çekerek yeni baştan başlamayı tercih etmişlerdi ve onca acıyı hiç yaşamamışlar gibi davranabiliyorlardı birbirlerine. Ushan, aşktan yana birçok defa umudunun kırılmış olmasını umursamıyormuş gibi yapabiliyordu.

Her birinin acıya karışan umudu, karıştığı acıya veda edebilmişti. Yalnızca bizim umutlarımız karıştıkları acılara veda edememişti. Yalnızca Kıvanç ve benim umutlarım...

"Adamları bayıltsak mı?" diye sordu Cem.

"Mantıklı." diyerek destekledi Deniz onu.

"Nesi mantıklı lan?" diye sorarak karşı çıktı Batu.

"Bence de mantıklı." dedi Irmak.

"Kapıdaki adamları bayıltır, kapıyı çalarız." diye anlatmaya başladı Ozan.

"Kapıyı açan kadını ittirir ve içeriye gireriz." diye devam ettirdi Damla.

"Neden daha önce aklınıza gelmedi bu dâhiyane plan?" diye sordu Ushan alay ederek.

"Senin neden gelmediyse ondan." diyerek burun kıvırdı Cem. Belli ki planını beğenmemiş olmasından dolayı bozulmuştu Ushan'a.

"Ben hiç düşünmedim, o yüzden gelmedi." diyerek laf yetiştirdi Ushan.

"Ben de düşünmedim." dedi Cem ve bana dönerken, "Nehir düşünmüştür. Nehir, senin aklına neden böyle bir plan gelmedi?" diye sordu.

Dudaklarımı cevap vermek için araladığım sırada çalan telefonumun melodisi, araladığım dudaklarımı kapatmama sebep oldu. Arka cebime koymuş olduğum telefonumu çıkarmakla uğraşırken, kafenin içini dolduran telefon zil sesim sebebiyle, Deniz, oturduğu yerde ayağıyla ritim tutmaya başlamıştı.

Telefonumu çıkardığımda ve ekranda yazan ismi gördüğümde küçük dilimi yutacağımı sanmıştım. Ne aramayı ne de arayan kişinin adını sorduklarında sorularını cevaplayabildim. Öylece susarak bakakaldım ekrana. Deniz, arayan kişiyi merak etmiş olmalıydı ki telefonuma doğru eğildi ve "Yuh!" diye bağırdı. "Kıvanç arıyor lan!"

"Ne?"

"Açsana!"

"Aç!"

"Tok!"

"Ağzına-"

"Küfür yok, küfür yok..."

"Açın şu telefonu."

"Öldün mü lan?"

"Oha!"

Kulaklarımdaki uğultuların sona erdiğini hissettiğimde, nihayet aramayı cevaplandırabildim ve telefonu

yavaşça kulağıma götürdüm. Karşı taraftan ses gelmediğini fark ettiğimde, "Kıvanç?" diye korkarak seslendim.

"Nehir!" dedi titreyen sesiyle.

"Evet, benim." diyerek saçmaladım.

"Nehir?"

Oturduğum sandalyeyi geriye ittirerek kalktım ayağa ve "Söyle." diye emrettim. Eğer tam şu anda bana kızsaydı, kendinde olduğunu anlayabilirdim.

"Gel." dedi soluk soluğa.

Ne yapıyordu? Neden solukları bu kadar sıktı ve sesi neden canı acıyormuş gibi çıkıyordu?

"Neredesin?"

"Bora'nın... Bora'nın odasındayım."

"Tamam. Geliyorum, bekle beni. Tamam mı? Geliyorum." diye konuşurken, çoktan kafenin çıkışına doğru yürümeye başlamıştım bile.

Aramayı sonlandırdığımda, arkamdan gelen arkadaşlarımıza baktım ve "Biriniz beni Kıvançların evine bırakabilir mi?" diye sordum.

"Ben bırakırım." dedi Ushan ve kafenin önündeki otomobiline yöneldi.

"Nehir!" diye seslendi Damla.

Ushan'ın otomobiline doğru yürümeden hemen önce ona doğru döndüm ve soran bakışlarımı yüzüne dikerken, "Efendim?" dedim.

"Sesi nasıl geliyordu?"

"Çok kötü." diye yanıtladım.

Ben, Kıvanç'ın sesini şimdiye dek bu denli çaresiz duymamıştım.

"Bir şey olursa hemen ara bizi." dedi Batu ve ben de başımı salladıktan sonra Ushan'ın otomobiline bindim.

Ushan otomobili o kadar hızlı sürdü ki normalde kırk dakika sürebilecek olan yol, yirmi beş dakika sürdü ve tam yirmi altıncı dakikada Kıvançların evinin önünde durdurdu otomobili. Kuru bir teşekkürden sonra kapıyı açıp apar topar indiğimde, evlerine doğru koşar adımlarla ilerledim ve kapıdaki adamlar geleceğimden haberleri olduğunu, ben bir şey söylemeden bana kapıyı açarak kanıtladılar.

Adamlar kapıyı açtıklarında, öyle hızlı adımlar atarak tırmandım ki basamakları, topuklarımın acıdığını hissetmeye başlamıştım Bora'nın odasının kapısının önünde durduğumda. İlk birkaç saniye, kapıyı açtıktan ve içeriye girdikten sonra Kıvanç'la ne konuşacağımızı düşünerek duraksadım ve saatlerce de günlerce de düşünsem hiçbir şey bulamayacağımı anladığımda, yavaşça açtım kapıyı.

Odaya girip kendi ardımdan odanın kapısını kapattım ve bakışlarım Kıvanç'ı aramak için odanın içinde dolanırken, şaşkınlık tüm vücudumu ele geçiriverdi. Kıvanç'ı, odanın girişteki tam karşısı köşesinde, yerde, oturur bir vaziyette bulduğumda ise hareket kabiliyetimi kaybettiğimi sandım.

"Kıvanç!.."

Kollarını bacaklarının etrafına dolamış, çenesini diz kapaklarının birleştiği yere koymuş, olduğu yerde bir ileri bir geri sallanıyordu.

Konuşmuyor, duymuyor ve görmüyordu.

Sanki yarım saat önce benimle telefonda konuşan o değilmiş gibiydi. Bakışları tek bir noktada, birkaç adım uzağındaki Bora'nın sarı küçük gitarında takılı kalmıştı.

Gitara öylece bakarken sallanmaya devam ediyor, bazen dudaklarını aralıyor ve tekrar kapatıyordu.

Odanın içi darmadağınıktı. Yatağın örtüleri dağıtılmış, odanın içindeki çoğu eşya kırılıp etrafa saçılmıştı. Hareket edebilecek gücü kendimde bulduğumda bir adım atmıştım ve bastığım yerlere baktığımda, yerdeki yemek kalıntılarını görmüştüm. Odanın tam bir aydır temizlenmediğini de o an anlamıştım.

Bakışlarım tekrar Kıvanç'ı bulduğunda, ona doğru yürümeye devam ettim. Sallanmaya devam eden birkaç adımımdan sonra tam ayaklarının önünde durduğumda, daha fazla beklemeden yavaşça eğildim ve diz kapaklarım ayaklarına değiyorken oturuverdim karşısına. Bana bakmadı ve boşluğu seyreder gibi sallanmaya devam etti. Perişan bir haldeydi.

Sağ elimi yavaşça kaldırıp saçlarına götürürken, "Canım!.." diye fısıldadım. Saçlarına dokunabildiğimde, "Ne oldu sana böyle?" diye sordum.

Cevap vermedi. Öylece sallanmaya devam etti. Bakışlarını bir an olsun diktiği boşluktan çekmedi ve suskunluğunu korudu. Saçlarını okşamaya devam ettim. Konuşur umuduyla aklıma gelen ne varsa sordum ve sonrasında uzun bir sessizlik hâkim kılındı aramızda, canım yandı.

"Gitti." diye fısıldadı en sonunda. "Vedalaşmadan..."

"Veda." diye fısıldadım.

Tahmin ettiğim gibi Kıvanç'ın da canını en çok acıtan konu bu olmuştu. Bora da aynı babam gibi veda edemeden gitmişti.

"Gitti, Nehir!" diye devam etti. Bir şey söyleyeceğim sırada gözlerini bana dikti ve âşık olduğum gözlerinin son halini gördüğümde, ölüyor olduğumu sandım.

"Ne yaptın kendine?" diye sordum endişeyle.

Diğer elimi de kaldırıp iki elimle başını tuttum ve sallanmasını imkânsızlaştırmaya çalışırken yüzünü inceledim. Bitik durumdaydı. Mahvolmuştu. Son bir aydır kafasını toplamaya çalıştığını sandığımız Kıvanç, sadece kafasını değil, tüm vücudunu dağıtmakla uğraşmıştı.

"Seninle bir yere gidelim mi Nehir?" diye sordu küçük bir çocuk gibi çocuksu bir umutla...

Başımı hızla sallarken, "Olur." diye fısıldadım.

Oturduğu yerinden kalkmaya çalıştığında fakat başarılı olamadığında, kolunun altına girerek ona yardımcı oldum. Bedeninin altında ezildiğim dakikaların sonunda basamaklardan nihayet inebildiğimizde, "Şoförü çağırın." diye emretti Kıvanç, kadınlardan birine.

Evde çalışanlar şaşkınlıktan dillerini yutmak üzereyken, Kıvanç'ın kolunun altından çıkmadım ve bana yaslanarak yürümeye devam etmesine izin verdim. Birlikte evden çıktık, otomobile bindik ve şoför otomobili çalıştırdığında, Kıvanç başını kucağıma koydu. Gözlerini kapattığı fakat bir an bile hareketsiz durmadığı iki saatlik bir yolculuktan sonra otomobil durduğunda, Kıvanç yattığı kucağımdan ayrıldı ve şoförün yardımıyla otomobilden indi. Ben de arkasından indikten sonra aceleyle otomobilin etrafında dolaştım ve tekrar Kıvanç'ın kolunun altına girdim.

Şoför otomobile binip motoru çalıştırdıktan sonra bizden uzaklaşırken, "Burası neresi?" diye sordum Kıvanç'a.

Bir şey söylemeyip yürümeye başladığında, onunla birlikte ben de yürümeye başladım. Beş dakikalık bir yürüme mesafesinden sonra karşımıza çıkan manzarayla, suyunun birine kızmışçasına hızla aktığı bir nehre doğru

yürüdüğümüzü fark ettim. Konuşmamakta kararlı olan Kıvanç, nehrin üstüne yapılmış olan köprüye yöneldiğinde, attığımız ağır adımlarla köprüye doğru yürümeye başladık.

Köprüye adımımızı attığımız ilk an, "Kıvanç!" diye fısıldadım. Aklıma gelen o düşüncenin doğru olmamasını umuyordum. "Burası neresi?"

"Hazel'ı öldürdüğüm köprü." diye dürüstçe yanıtladığında sorumu, adım atmayı kestim ve o da bunu umursamayarak kendi başına yürümeye çalıştı.

Öylece durduğum ve onun da yürümeye çalıştığı saniyelerin sonunda ayakta durmakta zorlanan Kıvanç, bir anda yere düştü ve sanki günlük hayatında da bunu hep yaşıyormuş gibi hiç duraksamadan dizlerinin üzerinde sürünerek ilerlemeye başladı.

Beni, ilk aşkının öldüğü yere getirdiğine inanamıyordum. Onsuz kaldığım acılı bir aydan sonra bana bunu yaptığına inanamıyordum.

"Sen tam bir..." diye başlayan öfkeli cümlemi yarıda kesmeme sebep olan şey, Kıvanç'ın olduğu yerde titremeye başlamasını görmemdi.

Bu sefer sallanmıyor, resmen titriyordu.

Korkarak ve endişeyle ona doğru koştum ve yanına vardığımda, dizlerimin üzerine çökerek onu omuzlarından tutmaya çalışırken, "Kıvanç!" diye bağırdım. Alnındaki ter damlalarını görünce, "Ateşin mi var?" diye sorup sağ elimi alnına koydum. Ateşinin olmadığını, yalnızca soğuk ter akıttığını anladığımda, "Neden terliyorsun?" diye sordum.

Sorularımı yanıtsız bıraktığı, terlemeye ve titremeye devam ettiği uzun bir sürenin ardından, kapattığı gözlerini araladı ve beni görünce, "Sevgilim!.." diye fısıldadı.

Hafifçe gülümseyerek ve alaycı bir tavırla, "Henüz sevgili olmadığımızı söyleyen sen değil miydin?" diye sordum.

"Bana bunu nasıl yaparsın?" diye sordu titreyişine devam ederken.

Sesinde, hayal kırıklığının en acı yanı gizliydi.

"Neyi?" diye anlamayarak sordum.

Neden bahsediyordu bu çocuk?

"Öylece gittin." dedi çaresizce.

"Ben mi?" diye şaşkınca sordum.

Asıl giden oydu be! Kaç defa gittiğini sayamadığım çocuk, gittiğimi söyleyerek suçluyordu beni, öyle mi?

"Benim yüzümden öldün." dedikten sonra gözlerini sıkıca yumduğunda, kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı.

Beni, Hazel mı sanıyordu?

"Kıvanç!" diye konuştum, uyarıcı bir ses tonuyla.

"Her gece rüyalarıma girdin. Her gece, rüyalarıma girerek benden nasıl nefret ettiğini anlattın bana. Çok kötü biri olduğumu, ölmeyi hak ettiğimi söyledin. Neden yaptın bunu? Neden beni yaşarken öldürmeye çalıştın?"

Ona Hazel olmadığımı söylemek amacıyla dudaklarımı araladığım sırada, bir anda onu tutan bileklerimi tuttu ve biraz önce yerde titreyen o değilmiş gibi yattığı yerden aniden doğruldu.

"Ne yapıyorsun?" diye korkarak sordum.

"Sen beni yaşarken öldürmeye çalıştın, ben seni bir kez daha öldüreceğim."

"Hazel-"

"Sus!" diye bağırdı ve tuttuğu bileklerimden çekelemeye başladı beni. "Öl artık! Öl! Tamamen siktir olup git hayatımdan."

"Nehir-"

"Evet, Nehir!" diye bağırdı ve durdu. "Ben artık Nehir'i sevmek istiyorum. Ben artık Nehir'le bir şeyler yaşamak istiyorum. O, senin aksine gerçekten beni çok seviyor ve senden çok daha fazla sevilmeyi hak ediyor. Ben artık seni istemiyorum. Çık artık zihnimden. Kalbimden nasıl çıkabildiysen aylar önce, zihnimden de çık!"

"Ben zaten-"

"Öleceksin." diyerek bir kez daha kesti sözümü.

Yüzündeki ciddiyetle karşılaştığımda, "Kıvanç!" diye korkuyla bağırdım.

Beni, köprünün korkuluğuna kadar sürükleyip gözlerindeki nefreti tatmama izin verdikten sonra tüm çırpınışlarıma rağmen köprüden aşağı ittiğinde, yaşadığımız tüm anılar son bir kez canlandı zihnimde.

27 Eylül 2014 günü, bir çocuk parkında tanışmıştık onunla. O tarihten birkaç ay önce bilge olduğunu düşündüğüm bir teyzenin bana verdiği tavsiye üzerine Âşık Olacağım Kişinin Özellikleri başlıklı bir liste yapmış ve o listedeki maddelere göre kendime âşık olabileceğim bir erkek aramaya başlamıştım. Onu gördüğüm an, ona âşık olmamıştım, onu tanıdıkça ondan hoşlanmış ve hoşlandıkça da sevmiştim. Ona ne zaman âşık olmuştum? Bilmiyordum. Belki 27 Aralık günü beni ağaç evine götürdüğünde ve aramızdaki ilk kez gerçek bir yakınlaşma olduğunda ya da belki de 6 Ocak günü bana ilk kez güldüğünde... Emin değildim. Zaten insan âşık olduğunu, daha doğrusu nerede ve nasıl âşık olduğunu anlayamaz, bilemezdi ki...

Tanıştığımız gün, iki aylık bir anlaşma yapmıştık. Anlaşmayı yapmıştık yapmasına da... İşler o gün konuştuğumuz

ve anlaştığımız gibi gitmemişti. İki aylık bir zamandan sonra bırakmak istememiştik birbirimizi. Benden hoşlanmıyorken bile beni yanında istemişti. Defalarca tartışmış, kavga etmiştik. Çok defa ağlamıştım onun yüzünden, çok fazla yakmıştı canımı ama hiç vazgeçmemiştim, vazgeçirtmemişti. Ona gitmeye, onu sevmeye devam etmiştim çünkü ben onun Solucan'ıydım.

Bana böyle sesleniyordu.

Solucan... Kıvanç'ın Solucan'ı...

27 Ocak 2015 günü, tuhaf ilişkimizin dönüm noktası olan günlerinden biriydi. Bana, onu ilk kez çocuk parkında gördüğüm ve tanıdığım gün ona sorduğum soruyu sormuştu. Yepyeni bir anlaşma yapmıştık ama sadık kalmamıştı anlaşmamıza. Aldatmıştı beni, yakmıştı, yıkmıştı, paramparça etmişti... 4 Nisan 2015 günü, onun doğum günüydü ve büyük ayrılıklarımızdan biri olmuştu o gün. Bir daha asla onunla barışmayacağımı düşünürken, babamın ölümüyle ilişkimiz yeniden başlayıvermişti.

... ve sonra bir gün, bana 27 sayısını sevdiren çocuk, beni bir şarkı eşliğinde terk edip gitmişti. İki ay haber alamamıştım ondan. İki ay sonunda hiçbir şey olmamış gibi çıkıp gelmiş ve onu affetmemi istemişti. Affetmemiş, on altı gün boyunca naz yapmıştım. Bana, şu fani dünyada en çok istediğim şeylerden birini verince ise gönlümü fethederek kendini affettirebilmişti. İlişkimizin en güzel aylarını yaşadığımızı sandığım zamanda ise Bora'nın ölümü ile her şey hiç yaşanmamış gibi sona ermişti.

Gözlerinin etrafı mordu, yüzü kireç gibiydi. Terliyor ve titriyordu. İyi değildi. Başlamıştı yine bir şeyler kullanmaya... Anlamıştım bunu ve Batu'yu aramakta ne yazık ki çok geç kalmıştım.

Ben benimle parka gitmek istediğini sanırken, o benimle ilk aşkının öldüğü nehre gelmek istemişti. Benimle buraya gelmekteki amacının ne olduğunu hâlâ anlayamamıştım. Öldürmek için mi? Hiç sanmıyordum çünkü köprüde öylece titremeye başlayana dek bana olan bakışlarında en ufak bir nefret bile yoktu. Ne zaman beni Hazel olarak görmeye başlamıştı, işte o zaman bakışları nefreti misafir etmişti. Kıvanç'ın ilk kez bana nefretle baktığını görmüştüm biraz önce fakat baktığı kişi ben değil, Hazel sandığı ben olduğum için kalbimi acıtmamıştı o bakışları.

Daha öncelerde birçok defa kalbimi acıtmış, ellerinin arasına alarak ezmişti fakat bu sefer yapmamıştı. Her ne yaparsa yapsın, kalbimi ne kadar kırarsa kırsın iyi geliyordu Kıvanç bana. Onu o kadar çok seviyordum ki beni köprüden ittirdiği ilk an bile ona kızamamıştım. Kendinde değil, diye geçirmiştim içimden. İsteyerek yapmadı, diyerek kendimi avutmaya çalışmıştım. Bilinci yerinde olsaydı yapmazdı, diye ısrarcı olmuştum.

Onu tanıdığımda maviydim ve o da siyahtı. Ona doğru çekilerek, onun siyahlığına hayran kalarak geçirdiğim günlerin sonunda griye karışmıştım. Siyahlığını korumaya devam ederken, beni kendi siyahlığına bulaştırmadan maviliğime itmek için elinden geleni yapmıştı. Griye karışan mavim, karıştığı griye veda ettiğinde ise bu sefer de o kendi rengini yitirmişti. İmkânsızmış gibi dursa da sarıya bulanmıştı siyahı ve o, artık hüznün rengiyle nefes alıp verir olmuştu. Vedasız gidenlerin ardında kalan o, hüzne bulanmıştı ve benim, onu bulandığı hüznünden çekip kurtarmama bile izin verememişti.

Başımın arkası keskin bir şeyle temas ettiğinde ve eş zamanlı olarak büyük bir acı hissettiğimde, tamam, dedim. Bu sefer öleceğim. Düşündüm bir süre daha. Ölmek

istediğime karar verdim. Sonra zaten ölmek istediğimi fakat asla böyle ölebileceğimi hayal etmediğimi fark ettim.

"Aşkın için ölür müsün?" diye sormuştu, aylar önce biri bana ve ben hiç duraksamadan, "Evet!" diye cevap vermiştim. Aşkım için ölürdüm ölmesine de... Aşkımın beni öldüreceğini hiç düşünmemiştim.

"Dilerse ölürüm." dediğim birinin, vücudundaki zehrin etkisiyle, beni, aslında uzun zamandır nefret ettiği ilk aşkı sanırken öldüreceğini hiç düşünmemiştim.

Kalbinin sızladığını düşündüğümden, gecelerce sızlayan kalbine gözyaşı döktüğüm birinin, beni gözünü bile kırpmadan ölüme iteceğini hiç düşünmemiştim.

En çok da yanlış yerinden böldüğü için defalarca kez öldüremediği solucanını, farkına bile varamayacağı bir anda tek seferde tam da doğru yerinden bölerek öldürebileceğini hiç düşünmemiştim.

Bulduğu her fırsatta, "Ne güzel seviyorsun sen beni..." dediği Solucan'ını, öylece öldürmüştü Kıvanç. Henüz ondan yana umut edemeden; umudu acıya karışamadan; acıya karışan umudu, karıştığı acıya veda bile edemeden...

En başından beri hep yanımda olan, aldığım her kararda beni destekleyen aileme,

2008 yılında verdiği ev ödeviyle, yazabildiğimi ve yazmaktan büyük bir keyif aldığımı keşfetmeme sebep olan biricik öğretmenim Hanife Çınar'a,

2011'de yazdıklarımı Facebook'ta paylaşmamın üzerine, okuyan ve maalesef asıl kimliklerini hiçbir zaman öğrenemediğim o hayalet sekiz kişiye,

2013'te Wattpad'de yazmaya devam etmemle hikâyelerimin bölümlerine yorum yapan o elli kişiye,

2014'ten beri büyük bir güvenle ve sabırla beni destekleyen on binlerce kişiye

... ve hem beni hem de kitaplarımı daha önceden bilmiyor olmasına rağmen bu kitabı satın almış olan herkese teşekkür ederim.

İlk kitapta Nehir'in umudunu, ikincisinde yalnızca Nehir'in değil, bütün karakterlerin acısını anlatmıştım. Bu kitapta ise vedasız gidenlerin ardından kalanların neler yaşadığını, ne hissettiklerini anlatmak istedim. Vedasız gidişlerin kalanlarıyızdır belki de, demişti Cem. Öyleydiler fakat içlerinde besledikleri umut, onların vazgeçmemesini ve sebepleri olmadıkları halde yaşamlarına devam etmelerini sağladı. Umutlarınız acıya karıştığında sakın endişelenmeyin, pes etmeyin ve yaşamak için bir sebep

aramayın, demiştim ikinci kitabın son sözünde. Lütfen, öyle yapmaya devam edin çünkü üçüncü kitapta yaşanılanların ardından anlayacağınız üzere acıya karışan umudunuz, karıştığı acıya herhangi bir şekilde illaki bir gün veda etmiş olacak.

Unutmayın, kimse sizden daha önemli değil ve merak etmeyin, bu gerçek bir veda değil.

Umuyorum ki Solucan sizlere umudunuzu yitirdiğinizi sandığınız anlarda bile aslında umudun hep var olduğunu inandırabilmiştir.